

A decorative floral illustration in a dark blue color, featuring a central flower with several leaves and a long, elegant stem with several small, curved leaves extending downwards and to the right. The background of the entire cover is a dark blue, textured surface with a repeating floral pattern.

DØTRE
i mit rige

HJÆLPEFORENINGENS
HISTORIE OG VIRKE

*Sandelig siger jeg dig: Alle de, der antager mit evangelium,
er sønner og døtre i mit rige.*

L&P 25:1

DØTRE

i mit rige

.. ————— ..
**HJÆLPEFORENINGENS
HISTORIE OG VIRKE**
.. ————— ..

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

HJÆLPE- FORENINGENS

FORMÅL

*Øge tro og personlig
retskaffenhed*

Styrke hjem og familie

*Finde og hjælpe dem,
der lider nød*

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in the United States of America

Engelsk original godkendt: 10/11
Godkendt til oversættelse: 10/11
Oversættelse af *Daughters in My Kingdom:*
The History and Work of Relief Society
Danish
06500 110

Indhold

FORORD	Et budskab fra Det Første Præsidentskab	ix
FORORD	»Noget ekstraordinært«	xi
KAPITEL 1	Hjælpeforeningen: En genoprettelse efter et gammelt mønster	1
KAPITEL 2	»Noget bedre«: Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening	9
KAPITEL 3	»Hold fast ved pagterne«: Flugt, udvandring og bosættelse	27
KAPITEL 4	»Et stort og omfattende virkefelt«	39
KAPITEL 5	»Kærligheden ophører aldrig«	61
KAPITEL 6	Et verdensomspændende søsterfællesskab	81
KAPITEL 7	»Ægte gudsdyrkelse«: Omsorg og tjeneste gennem besøgsundervisning	103
KAPITEL 8	Præstedømmets velsignelser gælder alle: Uadskilleligt forbundet med præstedømmet	125
KAPITEL 9	»Arnestedets vogtere«: Stiftelse, opfostring og forsvar af familien	145
	Familien: En proklamation til verden	166
KAPITEL 10	»Lev op til jeres privilegium«	169
.. ————— ..		
	Vigtige begivenheder i Hjælpeforeningens historie	182
	Noter	186
	Billedfortegnelse	194
	Indeks	201

FORORD

Et budskab fra Det Første Præsidentskab

Kære søstre.

I taknemlig anerkendelse af den velsignelse Hjælpeforeningen er for Kirkens medlemmer, har vi udarbejdet *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*. Vi beder til, at dette hæfte må blive en velsignelse for jer og for dem, I kommer i berøring med.

Vi udtrykker kærlighed og beundring for jer og anerkender, at I er vor himmelske Faders elskede døtre og Herren Jesu Kristi hengivne disciple. I er en del af et stort, verdensomspændende søsterfællesskab. Vejledt af jeres motto »Kærligheden ophører aldrig« styrker I familier og opbygger Guds rige på jorden.

Vi opmuntrer jer til at studere dette hæfte og give plads til, at dets tidløse sandheder og inspirerende eksempler kan påvirke jeres tilværelse.

Vi vidner om, at Herren har gengivet evangeliets fylde gennem profeten Joseph Smith, og at Hjælpeforeningen er en vigtig del af genoprettelsen. Hjælpeforeningsøstre har en storslået arv. Vi beder til, at dette hæfte bliver en vigtig kilde til bevarelse af denne arv.

Det Første Præsidentskab

»Noget ekstraordinært«

Ligesom Martha og Maria i Det Nye Testamente tjener hjælpeforeningsøstre i dag som Jesu Kristi trofaste disciple.

Ved det første møde i Hjælpeforeningen sagde søster Emma Smith: »Vi vil gøre noget ekstraordinært.«¹ Hun havde ret. Hjælpeforeningens historie er fyldt med eksempler på almindelige kvinder, der har udrettet noget ekstraordinært, når de har udøvet tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Hjælpeforeningen blev oprettet som en hjælp til at berede Guds døtre til det evige livs velsignelser. Hjælpeforeningens formål er at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjem og familie og yde lindring ved at finde og hjælpe de nødlidende. Kvinder opfylder disse formål, når de søger, modtager og handler i

overensstemmelse med personlig åbenbaring i deres kaldelser og i deres tilværelse.

Dette hæfte er ikke en kronologisk beretning, ej heller er det et forsøg på at komme med en fuldstændig gennemgang af alt det, Hjælpeforeningen har udrettet. I stedet giver dette hæfte en historisk oversigt over storheden af Hjælpeforeningens virke. Gennem historiske beretninger, personlige oplevelser, skrifterne samt ord fra sidste dages profeter og hjælpeforeningsledere fortæller dette hæfte om det ansvar og de muligheder, sidste dages hellige kvinder har fået gennem vor himmelske Faders plan for lykke.

Hvorfor studere Hjælpeforeningens historie og virke?

Præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, har sagt: »Vi ved, at kvinder, der viser dyb påskønnelse for fortiden, vil være interesserede i at skabe en retskaffen fremtid.«² Et studium af dette hæfte kan være med til at øge kvinders påskønnelse af fortiden og forståelsen af deres åndelige arv.

Hjælpeforeningens historie lærer os om Guds døtres guddommelige identitet og uendelige værdi. Det er en åndelig beretning, der omhandler stærke, trofaste og målbevidste kvinder, som har tjent med kun ringe offentlig anerkendelse.

Gennem studium af denne historie kan sidste dages hellige se, at vor himmelske Fader kender sine døtre, at han elsker dem, at han betror dem hellige opgaver, og at han vejleder dem, når de udfører disse opgaver. Kirkens kvinder har i deres bestræbelser forenet sig med mænd, der bærer præstedømmet, for at opbygge Guds rige på jorden og styrke Zions hjem.

Personligt studium hjælper kvinder til at lære mere om deres ansvar i Guds rige.

Personligt studium af *Døtre i mit rige*

Værdien af dette hæfte findes ikke så meget i datoer og kendsgerninger, men i de formål og principper det underviser i, og i den præcedens, det skaber. Når den enkelte hjælpeforenings-søster studerer og søger til dette hæfte igen og igen, vil hun se, at Hjælpeforeningens arv ikke kun drejer sig om kvinder, der levede førhen. Den handler også om kvinder over hele verden i dag, der indgår og holder pagter. Denne forståelse kan hjælpe søstre med at finde inspiration i fortiden og føle fred, når de skuer ind i fremtiden.

Lærdommene, historierne og eksemplerne i dette hæfte kan vejlede søstre i at prioritere og skabe vaner, der hjælper dem til at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjemmet og familien og finde og hjælpe dem, der lider nød.

Søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens niende hovedpræsident, har sagt: »Jeg tror, at den gennemsnitlige kvinde i vore dage gør klogt i at vurdere sine interesser, bedømme de aktiviteter, hun deltager i, og dernæst tage skridt til at forenkle sit liv, prioritere det vigtigste, lægge vægt på det, der giver størst belønning og frigøre sig for mindre nyttige aktiviteter.«³

Efterhånden som søstre lærer af Hjælpeforeningens historie, opdager de måske eksempler, udtryk og principper, der er særligt

meningsfyldte for dem. Inspireret af disse opdagelser og af fordums og sidste dages profeters lærdomme kan de søge, modtage og handle i overensstemmelse med personlig åbenbaring. De kan få vejledning, når de stræber efter at blive det folk, Herren ønsker, de skal være, og gøre det, han ønsker, de skal gøre.

Søstre kan finde opmuntring i Almas ord: »Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting.«⁴ De små og enkle ting, de udfører, hjælper dem til at se, hvordan Herren styrker og vejleder dem.

Studium af Hjælpeforeningens historie og virke sammen med andre

Dette hæfte er en vigtig kilde til at hjælpe hjælpeforeningssøstre med sammen at lære om søndagen og på andre dage i ugen. Menighedens og stavens hjælpeforeningsledere kan finde generelle instruktioner om undervisning til hjælpeforeningsmøder ved at slå op i den nuværende håndbog og på LDS.org. De kan gå ind på LDS.org og slå op i andre supplerende instruktioner udgivet af Kirken for at finde specifikke oplysninger om anvendelse af dette hæfte til hjælpeforeningsmøder.

Dette hæfte har til formål at nå længere ud end til hjælpeforeningsmøderne. Familier kan sammen studere og tale om bogens eksempler

Søstre kan opbygge hinanden, når de taler om Hjælpeforeningens historie og virke.

og lærdomme. Hjælpeforeningssøstre kan give hæftet til venner. Kirkemedlemmer i alle aldre kan henvise til hæftet under lektioner, i taler og under menighedsrådsmøder.

Tak

De, der har forberedt dette hæfte til udgivelse, udtrykker deres taknemlighed til Lucile C. Tate og hendes niece Elaine R. Harris, som i 1996 blev kaldet og indsat til at udarbejde en ikke-udgivet historie om Hjælpeforeningen. Deres arbejde blev opbevaret som kildemateriale i Kirkens arkiver. Deres indsats med at dokumentere Hjælpeforeningens hovedpræsidenters liv og større

begivenheder i Hjælpeforeningen udgør grundlaget for dette hæfte.

Tak udtrykkes også til følgende: Susan W. Tanner, som i 2009 blev indsat for at skrive den første omfattende historie om Hjælpeforeningen i hele Kirken, med anvendelse af søster Tates og søster Harris' arbejde som grundlag; redaktører og designere, som fangede ideen om, hvad dette hæfte kunne blive til og arbejdede ihærdigt på at få det frem; andre forfattere, bidragydere og historikere, som tilskrives tak for citater i deres udgivne værker i noterne i slutningen af dette hæfte.

Endelig kunne denne historie aldrig være blevet skrevet, hvis ikke det havde været for Hjælpeforeningens søstres tro, hengivenhed og tjeneste i hele Kirkens historie.

KAPITEL 1

Hjælpeforeningen

En genoprettelse efter et gammelt mønster

*Skønt navnet er af nutidig dato, er den
af gammel oprindelse. Vi har af vores profet,
der led martyrdøden, fået at vide,
at den samme organisation fandtes
i kirken i fordums tid.*

Eliza R. Snow

Hjælpeforeningen

En genoprettelse efter et gammelt mønster

Under sit jordiske virke viste Frelseren en særlig kærlighed og omsorg for kvinder. Ældste James E. Talmage fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Verdens største ridder og forsvarer for kvinden og kvindeligheden er Jesus Kristus.«¹

Frelseren underviste kvinder i skarer og som enkeltpersoner, på gader og ved havets bred, ved brønde og i deres hjem. Han udviste kærlighed og venlighed mod dem og helbredte dem og deres familie. I mange lignelser fortalte han historier om kvinder i færd med almindelige aktiviteter. Han udviste dyb indsigt i kvinders levevis og gav os tidløse evangeliske lektier ud fra deres hverdagsoplevelser. Han tilgav dem. Han græd sammen med dem. Han havde medfølelse med dem i deres særlige omstændigheder som døtre, hustruer, husmødre, mødre og enker. Han påskønnede og priste dem.

Selv i sin kvalfulde smerte på korset bekymrede Frelseren sig om sin mor, som på det tidspunkt højst sandsynligt var enke med behov for underhold.² Og den første person, han viste sig for efter sin opstandelse, var en kvinde.³

Kvindelige disciple i Det Nye Testamente

Mens man kun ved lidt om en formel organisering af kvinder i Det Nye Testamente, er der bevis for, at kvinder var væsentlige deltagere i Frelserens virke. Det Nye Testamente indeholder beretninger om kvinder, både navngivne og unavngivne, som udøvede tro på Jesus Kristus, lærte og efterlevede hans lærdomme og vidnede om hans tjenestegerning, mirakler og majestæt. Disse kvinder blev eksemplariske disciple og vigtige vidner i frelsesværket.

Kvinder rejste sammen med Jesus og hans tolv apostle. De gav af deres ejendele for at bistå ham i hans tjenestegerning. Efter hans død og opstandelse fortsatte kvinder med at være trofaste disciple. De mødtes og bad sammen med apostlene. De stillede deres hjem til rådighed som samlingssteder for kirkemedlemmer. De deltog tappert i værket med at frelse sjæle, timeligt som åndeligt.

Martha og hendes søster Maria er eksempler på kvindelige disciple i Det Nye Testamente. Luk 10 indeholder en beretning om Martha, der åbner sit hjem for Jesus. Hun betjente Herren

ved at sørge for hans timelige behov, og Maria sad ved Mesterens fødder og sugede hans lærdomme til sig.

I en tid, hvor det generelt kun blev forventet, at kvinder ydede timelig tjeneste, underviste Frelseren Martha og Maria i, at kvinder også kunne deltage åndeligt i hans værk. Han opfordrede dem til at blive disciple og tage del i frelse, »den gode del«, der aldrig skulle tages fra dem.⁴

Martha og Maria blev aktive deltagere i Herrens jordiske tjenestegerning. Senere i Det Nye Testamente læser vi om Marthas stærke vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed.

»Martha tog imod [Jesus].« Hendes søster Maria »satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord« (Luk 10:38-39).

I en samtale med Jesus siger hun: »Jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.«⁵

Mange andre kvindelige disciple rejste sammen med Jesus og De Tolv og lærte af ham åndeligt og tjente ham timeligt. Lukas har nedskrevet:

»I den følgende tid gik han [Jesus] fra by til by og fra landsby til landsby, og han prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige. Sammen med ham var de tolv

og nogle kvinder, der var blevet helbredt for onde ånder og sygdomme. Det var Maria med tilnavnet Magdalene, som syv dæmoner var faret ud af,

og Johanna, der var gift med Kuza, en embedsmand hos Herodes, og Susanna og mange andre. De sørgede for dem af deres egne midler.«⁶

Det er sandsynligt, at disse kvinder delvist understøttede Jesus og hans apostle økonomisk foruden at lave mad til dem. Udover at tage mod Jesu tjenestegerning – hans evangeliums gode tidender og velsignelserne ved hans helbredende kraft – betjente disse kvinder ham og gav af deres midler og hengivenhed.

Apostlen Paulus skrev om kvinder, der både i kirkestillinger og af egen fri vilje betjente de hellige. Hans beskrivelse af en retskaffen enke er betegnende for mange kvinder i den tidlige kirke: »... og er kendt for gode gerninger; hun skal

Under sit jordiske virke udviste Frelseren en særlig kærlighed og omsorg for kvinder.

have passet og opdraget børn, have været gæstfri, have vasket de helliges fødder, taget sig af nødlidende, ja, stræbt efter at gøre gode gerninger.«⁷ Paulus skrev også om kloge, erfarne ældre kvinders indflydelse. Han rådede Titus til at opmuntre ældre kvinder til at tjene og undervise unge kvinder om deres evige rolle som hustru og mor, »så de kan opdrage de unge kvinder til at elske mand og børn«.⁸

Apostlenes gerninger indeholder en beretning om en kvinde, der besad de dyder, Paulus beskrev. Tabitha, der betyder Hind, boede i Joppe, hvor hun syede tøj til kvinder i nød.

»Udviklingen af kristuslignende egenskaber er en krævende og utrættelig opgave – det er ikke for sæsonarbejdere eller for dem, der ikke vil anstrenge sig igen og igen.«

Spencer W. Kimball

Se Den danske Stjerne, apr. 1979, s. 167.

»I Joppe var der en kvindelig discipel, der hed Tabitha – det betyder Hind. Hun gjorde mange gode gerninger og gav mange almisser.

På den tid skete det, at hun blev syg og døde ...

[Byen] Lydda ligger nær ved Joppe, og da disciplene hørte, at Peter var dér, sendte de to mænd hen til ham, og de bad ham: »Skynd dig at komme til os!«

Peter brød så op og gik med dem. Da han kom derhen ... [kom] alle enkerne ... grædende og viste alle de kjortler og kapper frem, som Tabitha havde lavet, mens hun var hos dem.

Peter sendte alle udenfor, faldt på knæ og bad; så vendte han sig mod liget og sagde: »Tabitha, stå op!« Hun åbnede sine øjne, og da hun så Peter, satte hun sig op.«⁹

Det Nye Testamente nævner andre hengivne kvinder. Priska og hendes mand, Akvila, satte deres liv på spil for apostlene og stillede deres hjem til rådighed for kirkemøder.¹⁰ Paulus skrev: »Mange hilsner i Herrens navn fra Akvila og Priska og menigheden i deres hus.«¹¹

En kvinde ved navn Maria havde »gjort et stort arbejde« for apostlene.¹² En kvinde ved navn Lydia blev døbt sammen med sin husstand og betjente derpå dem, der havde undervist hende.¹³

En kvinde ved navn Føbe beklædte tilsyneladende en stilling i kirken i sin menighed.

Paulus sagde: »Jeg anbefaler vor søster Føbe til jer; hun er *menighedstjener* ... Tag imod hende i Herrens navn, som det hører sig til mellem de hellige, og hjælp hende med alt, hvad hun kan få brug for fra jer. Hun har selv *stået mange bi*.«¹⁴ Den slags tjeneste, som Føbe og andre storartede kvinder i Det Nye Testamente ydede, yder Hjelpeforeningens medlemmer fortsat i dag – ledere, besøgsledere, mødre og andre – som støtter eller hjælper mange.

Tabitha »gjorde mange gode gerninger og gav mange almisser« (ApG 9:36).

Kvindelige disciple i de sidste dage

Der var brug for kvinderne i den oprindelige kirke, de var værdige, ædle og værdsatte. De tjente andre, helligede sig og deltog i det store værk med at frelse sjæle.

Dette mønster gentages i de sidste dage gennem oprettelsen af Hjælpeforeningen. Profeten Joseph Smith har forklaret: »Kirken var aldrig fuldstændig organiseret, før kvinderne således var organiseret.«¹⁵ Søster Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, gentog denne lærdom. Hun sagde: »Skønt navnet nok er af nutidig dato, er den af gammel oprindelse. Vi har af vores profet, der led martyrdøden, fået at vide, at den samme organisation fandtes i kirken i fordums tid.«¹⁶

Udover Joseph Smith har andre sidste dages hellige profeter vidnet om, at Hjælpeforeningen som organisation er en inspireret del af genoprettelsen, hvorved kvinder i Kirken kaldes til kirkestillinger for at tjene hinanden og velsigne hele Kirken. Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, har sagt: »Denne organisation er guddommeligt skabt, guddommeligt bemyndiget, guddommeligt indstiftet og guddommeligt forordnet af Gud til at tjene til frelse af kvinders og mænds sjæle.«¹⁷ Til en gruppe hjælpeforeningssøstre har præsident Lorenzo Snow, Kirkens femte præsident, sagt: »I har altid været at finde ved præstedømmets

side, rede til at styrke deres hænder og gøre jeres del for at få fremmet Guds riges interesser, og eftersom I har taget del i disse anstrengelser, tager I visselig del i værkets sejr og i den ophøjelse og herlighed, som Herren giver til sine trofaste børn.«¹⁸

Når kvinder deltager i Hjælpeforeningen, tjener de som Jesu Kristi tapre disciple i frelsesværket. Ligesom kvinder i den oprindelige kirke arbejder de side om side med mænd, som bærer præstedømmet, for at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjem og familie og finde og hjælpe dem, der lider nød. Søster Julie B. Beck, Hjælpeforeningens femtende hovedpræsident, har sagt: »I Hjælpeforeningen øver vi os på at være Kristi disciple. Vi lærer det, som han ønsker, vi skal lære, vi gør det, som han ønsker, vi skal gøre, og vi bliver, som han ønsker, vi skal blive.«¹⁹

KAPITEL 2

»Noget bedre«

Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening

*Jeg giver jer nu nøglen i Guds navn,
og denne forening skal glæde sig, og kundskab
og intelligens skal tilflyde den fra nu af –
dette er begyndelsen til bedre
dage for denne forening.*

Joseph Smith

»Noget bedre« *Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening*

I foråret 1842 arbejdede de sidste dages hellige i Nauvoo i Illinois begejstrede på at opføre et tempel i deres by. Profeten Joseph Smith opmuntrede til, at alle hjalp. Mændene opførte selve templet, og kvinder stræbte også ivrigt efter måder at bidrage på. Sarah M. Kimball har berettet:

De hellige havde et presserende ønske om at bygge templet i Nauvoo.

»Væggene i templet i Nauvoo var omkring en meter høje. Kirkens præsident og andre appellerede indtrængende om hjælp til at fremskynde arbejdet.

Fr. Margaret Cook ... bemærkede en dag i en samtale med mig om en nylig forespørgsel på mad, tøj, sengetøj og andre fornødenheder til de arbejdende mænd og deres familier, at hun med glæde ville bidrage med at sy, hvis hun kunne få noget at sy af. Jeg tilbød hende materiale, som hun kunne sy, og forelagde, at andre kunne føle som os. Vi talte derpå om at organisere et syhold. Det skulle have til formål at hjælpe med til opførelsen af templet.

Omkring et dusin af søstrene i nabolaget mødtes på opfordring i mit hjem den følgende torsdag.«¹

I den tidsperiode var det populær praksis for kvinder at danne deres egne organisationer, ofte med love og vedtægter – regelsæt, der styrer organisationerne. De kvinder, der mødtes i Sarah Kimballs hjem, besluttede at oprette love og vedtægter, og Eliza R. Snow påtog sig ansvaret for at skrive dem. Derpå bad kvinderne Joseph Smith om at gennemgå dem og give sin

mening til kende. Efter profeten havde læst dem, sagde han, at det var »de bedste, han nogensinde havde set. Men,« sagde han, »det er ikke det, I ønsker. Fortæl søstrene, at Herren har modtaget deres offer, og at han har noget bedre i vente for dem end nogle skrevne vedtægter. Jeg opfordrer alle til, at de mødes med mig og nogle få brødre ... den kommende torsdag eftermiddag, så organiserer jeg kvinderne under præstedømmet og efter præstedømmets mønster.«²

Hjælpeforeningens organisering

Den efterfølgende torsdag, den 17. marts 1842, sad 20 kvinder forsamlet på den øvre etage i en bygning, der ofte blev kaldt den røde købmandsforretning, hvor Joseph Smith havde

et kontor og en forretning til at ernære sin familie med. De mødtes under ledelse af Joseph Smith og to medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, ældste John Taylor og ældste Willard Richards.³

Frem for at en organisation for sidste dages hellige kvinder skulle efterligne de kvindeforeninger, der var fremherskende og populære på den tid, organiserede profeten Joseph Smith dem på guddommeligt inspireret og bemyndiget vis.

I begyndelsen af mødet fortalte han søstrene, at de skulle opmuntre »brødrene til at gøre godt ved at tilse de fattiges behov – i søgen efter muligheder for at udøve barmhjertighed og ved at yde den hjælp, der er behov for – ved at hjælpe med at forbedre moralen og styrke dyderne hos samfundets kvinder.«⁴

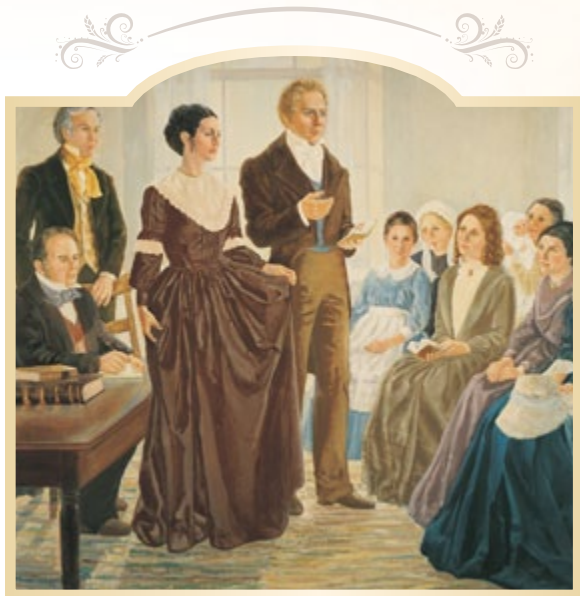
EMMA SMITH

Hjælpeforeningens første hovedpræsident

»Jeg ønsker Guds Ånd for at kende og forstå mig selv, så jeg kan blive i stand til at overvinde en hvilken som helst tradition eller tilbøjelighed, der ikke tjener til min ophøjelse i de evige verdener. Jeg ønsker mig brændende et virksomt, aktivt sind, så jeg uden at tvivle må kunne fatte Guds planer, når de åbenbares gennem hans tjenere.«

Emma Smith

Brev til Joseph Smith, 1844, Kirkens historiske bibliotek

Den 17. marts 1842 blev Emma Smith Hjælpeforeningens første præsident.

Joseph Smiths hustru Emma blev valgt til at tjene som præsident for denne nye forening. Profeten opmuntrede dernæst sin hustru til at vælge rådgivere, der sammen med hende skulle »præsidere over denne forening med at tage vare på de fattige – betjene dem i forhold til deres behov og tage sig af denne forenings forskellige anliggender.« Søster Smith valgte Sarah M. Cleveland og Elizabeth Ann Whitney som sine rådgivere. Ældste Taylor indsatte senere ved håndspålæggelse hver rådgiver til at handle i deres embede i præsidentskabet.⁵

Da mødet fortsatte, sagde Joseph Smith, at hans hustrus kaldelse opfyldte en profeti, han fik åbenbaret omtrent 12 år før. Her talte Herren til hende som »en udvalgt kvinde, som jeg har kaldet«, og fortalte hende, at hun skulle »ordineres under [Joseph Smiths] hånd til

»Hjælpeforeningen blev oprettet ved inspirationens ånd og er lige siden blevet ledt af den ånd, og har i utallige af vore gode søstres hjerte indgydt disse ønsker om retskaffenhed, som har været til Herrens behag.«

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine,
dec. 1970, s. 883.

at udlægge skrifterne og til at formane Kirken, sådan som det skal blive givet dig ved min Ånd«. ⁶ Joseph Smith læste hele den åbenbaring, der nu er afsnit 25 i Lære og Pagter, for de tilstedeværende. ⁷

I åbenbaringen fortalte Herren Emma om privilegier, som hun skulle få, som fx at være skriver for sin ægtemand og samle salmer til de hellige. Herren rådede også Emma til at give agt på advarsler, at være trofast og dydig, ikke at murre, at trøste sin mand og være ham en hjælp, at undervise ud fra skrifterne og formane Kirken, at skrive og lære, at »lægge denne verdens ting til side og søge dem, der hører en bedre til«, at holde pagterne, at være sagtom og vogte sig for stolthed og at holde befalingerne. ⁸

Ved slutningen af denne åbenbaring forklarede Herren, at det, han havde sagt til Emma, ikke kun gjaldt hende, men var »hans røst til alle«. ⁹ Med profetisk myndighed gentog Joseph Smith denne udtalelse og understregede, at dette råd og disse advarsler i denne åbenbaring gjaldt alle medlemmer af denne netop organiserede forening. Han sagde, »at ikke blot Emma, men også andre kan opnå de samme velsignelser«. ¹⁰ Denne åbenbaring fastlagde de grundlæggende principper for sidste dages hellige kvinder.

Efter nogen diskussion besluttede søstrene at kalde sig Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening. Emma Smith sagde: »Vi vil gøre noget

ekstraordinært ... Vi forventer ekstraordinære begivenheder og vigtige kald.« ¹¹

Ved slutningen af mødet fortalte ældste John Taylor om sine tanker. Han sagde, at hans

John Taylor

»hjerte frydede sig«, da han så »de mest fremragende personer træde frem i en sådan sag beregnet på at udøve enhver dyd og give spillerum til de godgørende

følelser, der findes i kvinders hjerte«. Han frydede sig også over »at se organiseringen af denne forening i overensstemmelse med himlens lov – i overensstemmelse med en åbenbaring til fru [Emma] Smith, der udpegede hende til denne vigtige kaldelse – og over at se alting gå fremad på en så storartet måde«. Hans bøn var, at »Guds velsignelser og himlens fred må hvile over denne forening fra nu af«. Et kor lød da efter ældste Taylors tale, som sang »Vi glædes og frydes« inden afslutningsbønnen. ¹²

Ifølge præstedømmets myndighed og orden og med dets velsignelser

Ved et hjælpeforeningsmøde seks uger senere underviste profeten Joseph Smith længe og sagde derpå: »Denne forening vil få vejledning gennem den orden, som Gud har indstiftet – gennem dem, som er udpeget til at lede – og jeg

giver jer nu nøglen i Guds navn, og denne forening skal glædes, og kundskab og intelligens skal tilflyde jer fra nu af. Dette er begyndelsen til en bedre tid for denne forening.«¹³

Som Herrens profet besad Joseph Smith alle præstedømmemyndighedens nøgler på jorden. Således åbnede han mulighed for, at Kirkens kvinder kunne spille en væsentlig rolle i Herrens riges værk, da han organiserede Hjælpeforeningen til at virke under sin overordnede ledelse. De tjente nu under præstedømmets myndighed og blev lovet velsignelser udover dem, de allerede havde fået. Disse velsignelser ville komme

Ved Peter, Jakob og Johannes overdrog Herren »nøglerne til [sit] rige« til Joseph Smith (se L&P 27:13).

til dem i overensstemmelse med deres trofasthed og flid. Kundskab og intelligens ville tilflyde dem, når de modtog en fylde af præstedømmets velsignelser i templet. De skulle modtage ordinancer og indgå hellige pagter, som skulle hjælpe dem med at forberede dem selv og deres familie til evigt liv. (Se mere om Hjælpeforeningen og præstedømmet i kapitel 8).

Hjælpeforeningens første spændende tid

Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening voksede hurtigt og nåede et medlemstal på over 1.100 i august 1842. Til at begynde med blev alle Kirkens kvindelige medlemmer ikke automatisk medlem af foreningen. Kvinderne måtte ansøge om at blive medlem, og de blev godkendt på grundlag af deres godhed og dyd. Joseph Smith har sagt: »Der bør findes en udvalgt forening, som adskiller sig fra alle verdens onder, ved at være udvalgt, dydigt og hellig.«¹⁴

Søstre i Nauvoo higede efter at blive medlem af Hjælpeforeningen. De var ivrige efter at yde timelig og åndelig støtte på organiseret og bemyndiget vis. De erkendte også den uforlignelige mulighed for at blive undervist af en profet som forberedelse til en større åndelig kundskab samt templets velsignelser. De elskede at være forenede med hinanden og med deres præstedømmebrødre i denne store sag.

Da nu søstrene fik dette privilegium, havde de et ansvar for at leve op til det. Joseph Smith forklarede dem: »I er nu sat i en situation, hvor I kan handle i henhold til det medfølelsesrige sind, som Gud har plantet i jeres indre. Hvor vil det være fremragende og strålende, hvis I lever op til disse principper!¹⁵ Som præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum sagde mange år senere: »Det er ligeså meget en kvindes pligt at tilegne sig de dyder, der næres i Hjælpeforeningen, som det er mændenes pligt at bygge deres liv på de karaktertræk, der næres i præstedømmet.«¹⁶

Emma Smith ledte hjælpeforeningsmøderne.

Hjælpeforeningen var ikke blot endnu en gruppe kvinder, der prøvede at gøre godt i verden. Den var anderledes. Den var »noget bedre«, fordi den var organiseret under præstedømmets myndighed. Dens organisering var et nødvendigt skridt i udviklingen af Guds værk på jorden. Den forberedte Kirkens kvinder på at modtage præstedømmets ordinancer og pagter, og den hjalp dem med deres ansvar i familien.

Joseph Smiths instruktioner

Ved det første møde i Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening blev søster Eliza R. Snow udpeget til at være organisationens sekretær. I den egenskab tog hun omhyggelige og nøjagtige notater, som blev kaldt et referat, ved hvert hjælpeforeningsmøde, hun deltog i. Joseph Smith fortalte søstrene, at dette referat ville blive foreningens »love og vedtægter«.¹⁷

Ved de fleste hjælpeforeningsmøder afsatte søstrene tid til at modtage instruktion. Søstrene blev velsignede med at få undervisning af profeten Joseph Smith under seks af deres møder. Mens han underviste, mærkede de Åndens rige udgydelser. Ved slutningen af et af disse møder skrev søster Snow: »Herrens Ånd blev udgydt meget stærkt, hvilket aldrig bliver glemt af de tilstedeværende ved denne interessante lejlighed.«¹⁸

Profeten Joseph Smith instruerede hjælpeforeningsøstrene.

Af alle de referater, som søster Snow skrev, var hendes notater fra profetens taler de mest indflydelsesrige. Profetens lærdomme i disse situationer vejledte hjælpeforeningsøstrenes og de præstedømmelederes arbejde, der tjente sammen med dem. Disse lærdomme øver fortsat indflydelse på Kirkens værk i dag.

Joseph Smith underviste i principper, der hjalp hjælpeforeningsøstre til at »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle« – grundlæggende principper, som foreningen var bygget på.¹⁹ På dette grundlag har Hjælpeforeningen levet og øget sin indflydelse. Lige siden Hjælpeforeningens første møder har søstre anvendt profetens lærdomme i deres bestræbelser på at øge tro og

personlig retskaffenhed, styrke hjem og familie og finde og hjælpe dem, der lider nød.

Øge tro og personlig retskaffenhed

Joseph Smith underviste søstre i, at de havde en højtidelig forpligtelse til at stræbe efter deres egen frelse. Han sagde: »Vi kan kun leve ved at tilbede vor Gud – enhver er nødt til at gøre det for sig selv – ingen kan gøre det for andre.«²⁰ Han underviste dem i at være retskafne personer, at blive et helligt folk og at forberede sig til templets ordinancer og pagter. Han opmuntrede dem til at have fred med Herren, med mennesker omkring sig og med sig selv. »Søstre ... skal der være strid blandt jer? Jeg vil ikke have det. I skal

omvende jer og tilegne jer Guds kærlighed.«²¹
»Ingen strid, ingen kævl, ingen modsigelse eller skænderi, men sagthedsmodighed, kærlighed, renhed – det er det, der vil højne os.«²²

Ved et hjælpeforeningsmøde talte profeten Joseph om kapitel 12 i 1 Korintherbrev, hvor han understregede, at hver søster, der udfylder sin rolle, er vigtig for hele Kirken. Han gav »instruktioner omkring de forskellige embeder [i Kirken] og vigtigheden af, at enhver person handler i den sfære, hvori Gud har sat ham eller hende og udfylder de mange embeder, som de er udpeget til.« Han advarede også mod tilbøjeligheden til at »betragte de mindre embeder i Kirken som uværdige og til at se med misundelige øjne på andres position«. Dette, sagde han, »var menneskehjertets dumheder, at en person tragtede efter andre stillinger end dem, Gud har udpeget.«²³ Gennem sådanne lærdomme hjalp han søstrene med at vandre »i hellighed over for Herren.«²⁴

»Hvis vi skulle komme frem for Gud,« fortalte Joseph Smith hjælpeforenings søstrene, »lad os da selv være rene.«²⁵

Styrk hjem og familie

Skønt de første hjælpeforenings søstre var engagerede i deres lokalsamfund og rede til at tjene deres næste, tabte de aldrig deres ansvar for deres eget hjem og familie af syne. De var tro mod deres medfødte gaver som mødre og

»Opdrag jeres børn i lys og sandhed« (se L&P 93:40).

opdragere. De var også tro mod åbenbaringer, som Herren havde givet gennem Joseph Smith om familieansvaret:

»Og den opgave, som er dit kald, skal være at være til trøst for ... din mand, i hans trængsler med opmuntrende ord, i en sagthedsmodig ånd.«²⁶

»For så vidt som forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes stave, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

For dette skal være en lov for indbyggerne i Zion eller i enhver af hendes stave, som er organiseret.

Og deres børn skal døbes til deres synders forladelse, når de er otte år gamle, og modtage håndspåleggelsen.

Og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.«²⁷

»Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed ...

Sæt ... først dit hus i orden ...

Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle ...

Se til, at [familiens medlemmer] er mere flittige og engagerede hjemme og altid beder.«²⁸

Uddrag fra Nauvoos Kvindelige Hjælpeforenings referat antyder, at Joseph Smith og søstre aldrig tabte principperne i disse åbenbaringer af syne. Deres ord og handlinger viste, at deres og andres hjem lå dem stærkest på sinde. Fx underviste Emma Smith i, at »det var på høje tid for mødre at passe på deres døtre og formane dem til at blive på dydens sti.«²⁹ Profeten Joseph udtrykte særlig interesse for forholdet mellem ægtemand og hustru. Han rådede søstre: »Lad denne forening undervise i, hvordan de skal opføre sig overfor deres ægtemand og behandle dem kærligt og mildt. Når en mand føler sig tynget af vanskeligheder – når han føler sig rådvild og da kan få et smil i stedet for strid – hvis han da mødes med mildhed, vil det berolige hans sjæl og formilde hans følelser. Når sindet er ved at fortvivle, trænger det til husvalse ... Når I går hjem, sig da aldrig et gnavent ord, men lad venlighed, barmhjertighed og kærlighed være kronen på jeres værk.«³⁰ I en anden situation rådede profeten mændene på lignende vis og sagde, at det er en ægtemands pligt at »elske, opbygge og forsørge sin hustru« og »tage hensyn til hendes følelser.«³¹

*»Hjælpeforeningens
fremtid er lovende.*

*Efterhånden som Kirken
vokser, bliver dens
virkefelt tilsvarende
større, og den har en
endnu stærkere positiv
indflydelse, end den har
haft i forgangne tider.*

*Hvis alle søstre står
sammen om at støtte
denne forening, vil den
udføre et mægtigt værk
og være til stadig
velsignelse for Kirken.«*

Lorenzo Snow

*Deseret Evening News,
9. juli 1901, s. 1.*

Når hjælpeforenings søstre talte om, hvordan de kunne hjælpe mennesker i deres lokalsamfund, fokuserede de ofte på hjem og familie. Deres mødereferater er fyldt med udtryk som disse: »Fr. Hawkes talte om familien Drury – de er stadig syge og har brug for vore bønner – hvis ikke andet.«³² »Søster Joshua Smith ... tog hen og besøgte søster McEwen og søster Modley. Fandt, at de og deres familier led nød. De har brug for besøg hver dag.«³³ »P.M. Wheeler ... anbefaler, at søster Francis Lew Law, som er syg og uden et hjem, en aldrende enke, der for øjeblikket står helt uden penge, kommer under denne forenings vinger.«³⁴ »Søster Peck rapporterede, at hr. Guyes og familie er syge og nødlidende. Uddelte hjælp til dem ... Fr. Kimball berettede, at en hr. Charleston og familie

Dåbslokalet i templet i Helsinki i Finland

var syge, hans hustru meget nedtrykt og havde hårdt brug for en sygeplejerske. Sagde, hun havde hjulpet dem.«³⁵

De helliges forenede indsats med at opføre et tempel i Nauvoo var foranlediget af deres kærlighed til deres familie. Profeten Joseph havde lært dem, at de kunne blive døbt på vegne af deres afdøde familiemedlemmer. De fik lov at udføre disse ordinancer uden for templet et stykke tid, men Herren havde befalet dem:

»Byg et hus til mit navn, som den Højeste kan bo i.

For der findes ikke et sted på jorden, som han kan komme til og på ny gengive det, der har været tabt for jer, eller som han har taget bort, nemlig præstedømmets fylde.

For en døbefont er der ikke på jorden, så de, mine hellige, kan blive døbt for dem, der er døde –

for denne ordinance hører til mit hus.«³⁶

De ønskede også at opføre et tempel, for at de kunne modtage den nye og evigtvarende ægteskabspagt, hvorved deres familie kunne forenes for evigt.³⁷

Kirkemedlemmer i Nauvoo fandt stor trøst i dåb for de døde og løftet om evige familier. Et af disse medlemmer var en søster, der hed Sally Randall. Da hendes 14-årige søn George døde, udsendte hun de sorgelige nyheder til familien. Kort tid derefter lærte hun om dåb for de døde. Atter skrev hun til sine

Forberedelse til at komme i templet

Tro på vor himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden.

Opbyg et vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning og det gengivne evangelium.

Oprethold og følg den levende profet.

Gør jer fortjente til en tempelanbefaling ved at være moralsk rene, holde visdomsordet, betale en ærlig tiende og leve i overensstemmelse med Kirkens lærdomme.

Giv af tid, talenter og midler til opbygelsen af Guds rige.

Deltag i slægtsforskning.

Vær lærevillige og ærbødige.

Klæd jer sømmeligt og vær velsoignerede.

slægtninge, denne gang med en nyfunden fred og forvisning:

»Georges far er blevet døbt for ham, og hvor er det herligt, at vi tror på og modtager evangeliets fylde, som det nu forkyndes, og at vi kan blive døbt for alle vore døde venner og frelse dem så langt tilbage, som vi »overhovedet kan få kendskab til dem. Jeg beder jer skrive til mig og give mig fornavnene på alle vore afdøde

slægtninge, i hvert fald så langt tilbage som bedstefædre og bedstemødre. Jeg agter at gøre, hvad jeg kan for at frelse mine venner ... Jeg formoder, at I synes, det er en mærkelig lære, men I vil opdage, at den er sand.«

Til moderen, som også havde mistet et barn, vidnede Sally: »Åh mor, hvis vi er så lykkelige at få del i den første opstandelse, får vi vore børn, præcis som vi lagde dem i graven.«³⁸

Giv hjælp ved at finde og hjælpe de nødlidende

Siden Kirkens organisering i 1830 har sidste dages hellige kvinder fundet utallige måder at yde tjeneste på. De har været tro mod Frelserens ord: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«³⁹

Da profeten Joseph Smith ledte arbejdet med at opføre templet i Kirtland i Ohio, så søstre mange behov blandt de arbejdende mænd og deres familie. Som Sarah M. Kimball fortalte: »Kvinderne kærnede smør og sendte det med glæde til de mænd, der arbejdede på templet, og undværede det ved deres eget bord.«⁴⁰ Søstre så også behovet for, at der blev lavet tæpper og gardiner til templet. Polly Angell husker en bemærkning fra Joseph Smith, da han så dem arbejde. Han sagde: »Søstre er altid først og forrest i alle gode gerninger. Maria Magdalene var den første ved opstandelsen,

og søstrene er nu de første til at arbejde med templets indre.«⁴¹

Med Hjælpeforeningens organisering under præstedømmets myndighed blev indsatsen for at hjælpe dem, der byggede templet i Nauvoo, endnu større. Ved et hjælpeforeningsmøde fokuserede kvinderne på nogle praktiske måder, hvorpå de kunne tjene de mænd, der arbejdede så flittigt på templet. »Søstrene udtrykte deres følelser en efter en« og udviste enstemmigt et »ønske om at bistå med at fremskynde templet og hjælpe i Zions sag.« Referatet beskriver mange bidrag ydet af Hjælpeforeningens medlemmer:

»Søster Jones sagde, at hun var villig til at gå rundt og anmode om stof, hvis hun blev bedt om det – hun tilbød også at give en person, der arbejdede på templet, kost og logi.

Fr. Durfee sagde, at hun, hvis foreningens ledere ønskede det, var villig til at gå omkring med en vogn og indsamle uld m.m. med det formål at befordre arbejdet.

Fr. Smith foreslog, at hustruer til købmænd donerede stof, så andre kunne beskæftiges.

Fr. Wheeler sagde, at hun er villig til at give hvad som helst, eller al sin tid –

Fr. Granger er villig til at gøre alt, strikke, sy eller sidde ved de syge, hvilket kan være yderst brugbart.

Fr. Ells sagde, at hun ville tilbyde at gå ud og anmode om bidrag osv.

Fr. Angell sagde, at hun var villig til at reparere gammelt tøj om nødvendigt, når der ikke kan skaffes nyt stof.

Fr. Smith foreslog at få uld og forsyne ældre damer med garn, så de kunne strikke sokker og forsyne de mænd, der arbejdede på templet den kommende vinter.

Søster Stringham tilbød at sy mændenes tøj og arbejde på templet.

Søster Felshaw foreslår at give noget sæbe ...

Søster Stanley foreslog at give en tiendedel af hvert halve kilo hør, også en liter mælk pr. dag.

Fr. Beman vil sy tøj.

Søster Smith foreslog at få musselin osv. fra købmænd, der ikke var medlem af Kirken, og som var venlige ...

Søster Geen tilbød at donere tråd, hun selv havde spundet.«⁴²

Fra disse søstres hjerte strømmede et stort ønske om at tage del i gode gerninger. Det gjorde de med uld og vogne, sæbe og syning, føde og fint tøj, tid og talenter. Gennem den nye forening handlede Kirkens kvinder i overensstemmelse med deres naturlige medfølelse på at opbygge Herrens kirke.

Profeten Joseph Smith opmuntrede hjælpeforeningssøstrene i deres bestræbelser på at styrke dem, der led nød. Ved et hjælpeforeningsmøde begyndte han efter at have undervist dem ud fra 1 Kor 12 (se s. 18) at læse Paulus' tale om kærlighed i 1 Kor 13. I sine bemærkninger

om dette kapitel sagde han: »Vær ikke snæversynede i jeres måde at anskue jeres næstes dyder på ... I skal åbne jer for andre, hvis I vil gøre som Jesus ... Når I vokser i uskyld og dyd, når I vokser i godhed, lad da jeres hjerte være rummeligt – lad det være åbent for andre – I skal være langmodige og bære over med menneskehedens fejl og mangler. Menneskenes sjæle er af stor værdi!«⁴³

Ved et andet hjælpeforeningsmøde forklarede han: »Intet er i den grad i stand til at få folk til at forsage synden som det at tage dem ved hånden og våge over dem med kærlighed og blidhed. Når folk viser mig den mindste

venlighed og kærlighed, o, hvilken magt har det da ikke over mit sind, mens det modsatte har tendens til at fremkalde hårde følelser og gøre det menneskelige sind nedtrykt.«⁴⁴

Hjælpeforenings søstre tog næstekærlig tjeneste til sig som et grundlæggende princip i deres organisation. Når Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening mødtes hver uge, rapporterede de enkelte søstre om personer i nød. En kasserer tog imod bidrag, og bidragene blev uddelt for at understøtte de nødlidende. Bidragene bestod af penge, naturalier, talenter og tid. Kvinderne gav tøj og sengetøj. De kom med hør, uld og garn, der kunne sys til tøj.

I Nauvoo i Illinois førte Emma og Joseph Smith an i indsatsen for at hjælpe de sultne, hjemløse og syge.

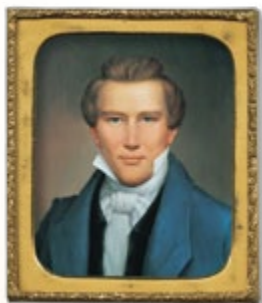
De donerede også fødevarer: æbler, løg, mel, sukker, brød og smør.

Søster Emma Smith var som præsident for Hjælpeforeningen et altoverskyggende eksempel på næstekærlig tjeneste. Hun åbnede sit hjem for de sultne, hjemløse og syge. »The Homestead«, som familien Smiths bjælkehytte sommetider blev kaldt, bestod af et fællesrum og to soveværelser. Da Hjælpeforeningen blev organiseret, havde de 11 mennesker boende, udover Emma, Joseph og deres fire børn i deres hjem.

De tidlige hjælpeforeningssøstre betjente de nødlidende og modtog af og til selv hjælp. Fx tilsluttede Ellen Douglas sig Hjælpeforeningen kort tid efter, at hun og hendes familie ankom til Nauvoo i marts 1842. Tre måneder senere døde hendes mand, George. Hun og hendes familie arbejdede sammen for at ernære sig, men de kæmpede uden ægtemand og far.

Alligevel deltog Ellen i Hjælpeforeningens værk ved aktivt at afhjælpe andres lidelser, sygdom og fattigdom. Så blev hun og nogle af hendes børn syge i april 1844 og fik selv brug for hjælp. Hun sendte et brev til sin familie i England, der beskrev, hvordan Hjælpeforeningen kom hende til undsætning, da hun tog hen for at besøge en ven ved navn Ann:

»Da jeg var begyndt at blive rask, tog jeg ind til byen for at besøge Ann, og jeg blev der to nætter ... Den kvinde, der boede hos Ann, ville have mig til at indgive en ansøgning til Den kvindelige Hjælpeforening om noget tøj, som jeg og min familie havde brug for. Det nægtede jeg, men hun sagde, at jeg havde brug for noget, og at jeg havde været syg så længe, og hvis jeg ikke selv ville gøre det, ville hun gøre det for mig.« Søster Douglas gik til sidst med til at bede om hjælp. »Vi tog hen til en

JOSEPH SMITH

Kirkens første præsident

»Hjælpeforeningen er ikke blot til for at hjælpe de fattige, men for at frelse sjæle.«

Joseph Smith Jr.

*Relief Society Minute Book, 9. juni 1842,
Kirkens historiske bibliotek, s. 63.*

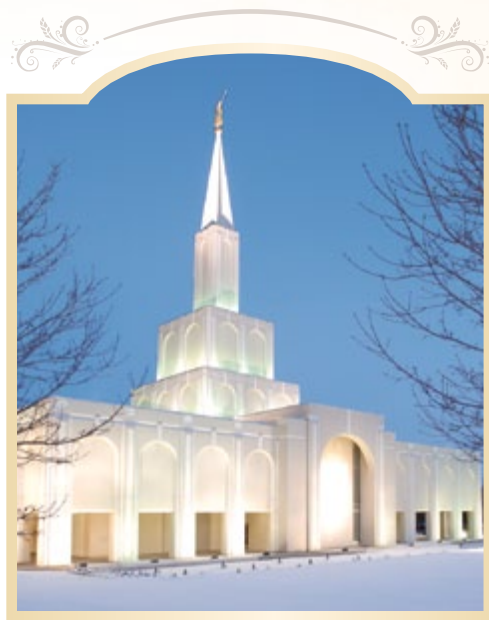
af søstrene,« fortsatte hun, »og hun spurgte mig, hvad jeg havde mest brug for. Jeg fortalte hende, at jeg havde brug for ... mange ting. Mens jeg var syg, sled børnene deres tøj op, fordi jeg ikke kunne reparere det, så hun sagde, hun ville gøre det bedste for mig, hun kunne. Ann kom over et par dage, og de tog vognen med og hentede så meget til mig, som jeg aldrig før har fået.«⁴⁵

»Så vi alle kan være sammen i himlen«

Ældste John A. Widtsoe fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev Hjælpeforeningens grundlæggende arbejde: »Afhjælpning af fattigdom, afhjælpning af sygdom, afhjælpning af tvivl, afhjælpning af uvidenhed – afhjælpning af alt det, der hindrer en kvindes glæde og udvikling. Hvilket storslået hverv!«⁴⁶

Sidste dages hellige kvinder, som er stærke i troen og vidnesbyrdet, har vitterlig fået overdraget »engles ærinder«. ⁴⁷ Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Enhver søster i denne kirke, som har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, til at lede verdens kvinder, til at styrke Zions hjem og til at opbygge Guds rige.«⁴⁸

Da Sarah M. Kimball og Margaret Cook besluttede at påbegynde en syforening,

Templet i Toronto i Ontario

ønskede de at medvirke til at berede et tempel til folket. Under profetens og andre præstedømmelederes inspiration og vejledning endte de og deres søstre til slut med at hjælpe med at berede et folk til templet.

Dette værk fortsætter i dag. Vejledt af de principper, som Joseph Smith underviste i, arbejder hjælpeforeningssøstre sammen om at berede kvinder og deres familier til Guds største velsignelser. De følger med glæde Joseph Smiths mors, Lucy Mack Smiths, råd: »Vi skal værdsætte hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og modtage instruktioner, så vi alle kan være sammen i himlen.«⁴⁹

»Hold fast ved pagterne«

Flugt, udvandring og bosættelse

Søstrene tabte aldrig institutionen af syne, ej heller de løfter, de fik af præsident Joseph Smith ... De var altid rede med villige hænder og medfølelse indsiget til at udføre kærligheds- og barmhjertighedsgerninger, og mange havde brug for sådanne venlige handlinger, for det var en tid med møje, lidelse, knaphed og genvordigheder.

Emmeline B. Wells

»Hold fast ved pagterne«

Flugt, udvandring og bosættelse

Den 27. juni 1844 gik en bevæbnet pøbelhob frem mod et lille fængsel i Carthage i Illinois, hvor Joseph Smith sad uretmæssigt fængslet sammen med sin bror Hyrum og ældsterne John Taylor og Willard Richards. Da pøbelhoben forlod stedet, var Joseph og Hyrum døde og ældste Taylor såret.

Joseph og Hyrum Smiths martyrium satte ikke en stopper for de helliges tro og hengivenhed. Det signalerede heller ikke, at forfølgelse af kirkemedlemmer ophørte. På grund af fortsat forfølgelse rådede Kirkens nye leder, præsident Brigham Young til sidst de hellige til at forlade Nauvoo i Illinois til fordel for et nyt hjem, hvor de håbede at kunne bo og tilbede i fred. Mange fulgte præsident Young og påbegyndte deres udvandring i februar 1846.

I perioden op til denne vanskelige tid blev Den Kvindelige Hjælpeforenings formelle organisation afbrudt. Imidlertid havde søstrene fortsat et brændende ønske om at afhjælpe lidelse, styrke familien og være trofaste og hellegelige. De efterlevede den befaling, Herren havde givet det første hjælpeforeningspræsidentskab: »Hold fast ved de pagter, du har sluttet.«¹

Udvandring: Holdt oppe af pagter

De første hjælpeforeningssøstre var ligesom Ammons folk fordem »kendetegnet ved deres hengivenhed over for Gud« og var »standhaftige i troen på Kristus«.² De var blevet undervist af profeten Joseph Smith, og de var blevet velsignet gennem deres formelle organisation under præstedømmets myndighed. Nu havde de brug for templets velsignelser.

Over 5.000 hellige flokkedes i templet i Nauvoo efter indvielsen, så de kunne modtage begavelses- og beseglingsordinancerne, før de begav sig ud på rejsen til en ukendt fremtid. De kom til templet hele dagen og til langt ud på natten. Præsident Brigham Young skrev, at de var så ivrige efter at modtage ordinancerne, at »jeg helt og holdent har hengivet mig til Herrens værk i templet nat og dag uden mere end fire timers søvn i gennemsnit pr. døgn, og tog kun hjem én gang om ugen«.³

Styrken, kraften og velsignelserne ved tempelpagterne holdt de sidste dages hellige oppe på deres rejse, da de led kulde, hede, sult, fattigdom, sygdom, ulykker og død. De

fik styrke og kraft – åndeligt beredte på at forlade Nauvoo på deres besværlige rejse ud på sletterne.

Som så mange andre hjælpeforeningssøstre blev Sarah Rich holdt oppe af templets velsignelser, da hun stod over for udvandringens udfordringer. Før hun forlod Nauvoo, fik hun en kaldelse af Brigham Young til at virke i templet. Hun sagde senere:

»Mange var de velsignelser, vi havde modtaget i Herrens hus, hvilket har vakt

Sarah Rich

glæde og trøst midt i alle vore trængsler og gjort os i stand til at have tro på Gud, velvidende, at han ville lede og bevare os på den ukendte

rejse, der lå foran os. For havde det ikke været for den tro og viden, der blev skænket os i det tempel ved Herrens Ånds indflydelse og hjælp, ville vores rejse have været som at tage et spring ud i mørket. At begynde ... midt om vinteren og i vores tilstand af armod ville synes som at vandre lige ind i dødens gab. Men vi havde tro på vor himmelske Fader, og vi satte vores lid til ham, for vi følte, at vi var hans udvalgte folk og havde modtaget hans evangelium, og i stedet for sorg følte vi fryd ved, at vores forløsningsdag var kommet.«⁴

Som søster Rich antydede, var udvandringen ikke »et spring ud i mørket« for trofaste sidste

dages hellige kvinder. De blev holdt oppe af deres pagter. Ligesom Israels børn forstum fulgte de en profet ud på sletterne med håb om udfrielse. Som forberedelse til udvandringen kom præsident Brigham Young med følgende udtalelse til de hellige: »Dette skal være vores pagt – at vi vandrer i alle Herrens ordinancer.«⁵ Sidste dages hellige vandrede ud på sletterne, knyttet til Gud, deres familie og deres medrejsende ved en pagt.

Vandring: Tro, kærlighed og gensidig støtte

Før en gruppe sidste dages hellige forlod Nauvoo, skrev de følgende budskab på mødesalens væg i deres forladte tempel: »Herren har set vores offer: Følg os.«⁶ Disse ord sammenfatter deres hengivenhed og fælles indsats. De hellige foretog rejsen i en ånd af offer, indvielse og tro på Gud. De foretog ikke rejsen alene, men som »Israels hær«, en koloni organiseret i mindre grupper kaldet kompagnier, til gensidig støtte.

I en åbenbaring til Brigham Young »angående Israels hær på deres rejse mod vest« befalede Herren pionererne at »lad[e] hvert kompagni påtage sig en ligelig del i forhold til deres ejendele med hensyn til at medtage de fattige, enkerne, de faderløse og familierne til dem, som er gået ind i hæren«.⁷

Over 5.000 hellige modtog templets velsignelser i Nauvoo i Illinois, før de drog af sted på deres rejse mod Saltsødalene.

Under udvandringen var antallet af mænd i forhold til kvinder og børn ofte meget lavt. I foråret 1847, efter mange hellige havde tilbragt vinteren på et sted, de kaldte Winter Quarters, tilsluttede omkring 520 mænd sig Zions hær ledsaget af 35 kvinder og 42 børn som svar på et kald om at tjene i USA's militær. Andre 143 mænd, 3 kvinder og 2 børn arbejdede sig fremad i det første pionerkompagni, der beredte vejen for andre. En søster ved navn Presendia Kimball husker: »Der var kun få mænd tilbage til at dyrke korn og grøntsager samt beskytte kvinder og børn ... Således var det de aldrende, svagelige, kvinderne og børnene, der var tilbage.«⁸

De hellige blev velsignet med præstedømmets magt gennem håndspåleggelse af brødre, der bar

*»Når Gud har kaldet
eller givet et menneske
eller et folk befaling
om at udføre et bestemt
arbejde, har de i enhver
tidsalder ved beslutsom-
hed og udholdenhed og
tro på ham været i stand
til at udføre det.«*

Wilford Woodruff

*Deseret News: Semi-Weekly,
26. juli 1881, s. 1.*

Da de hellige rejste til Saltsødalen, hjalp kvinderne hinanden med at tage sig af deres familier.

præstedømmet. De blev også holdt oppe af søstrenes tro på Gud, kærlighed, styrke og bønner.

Søstrene tjente som læger og sygeplejersker i en tid med voldsom sygdom for deres egne familier og for hinanden, ligesom de havde gjort det i Nauvoo. Drusilla Dorris Hendricks husker: »Der var ikke en vogn i hele lejren, som ikke var ramt af sygdom, men vi bar det med tålmodighed som Job.«⁹ Dødstallet var stort, især blandt spædbørn.¹⁰

Eliza Partridge Lyman fødte den 14. juli 1846 en søn i en vogn. Ligesom mange andre

spædbørn blandt pionererne overlevede drengen ikke. I sin dagbog beskrev Eliza sine oplevelser:

14. juli 1846: »Jeg befinder mig i en meget ubehagelig situation for en syg kvinde. Den brændende sol, der skinner på vognen dagen lang, tillige med den kolde natteluft udgør næsten for stor en forskel til at holde sig rask.«

15. oktober 1846: »Vi har taget vores bjælkehus i besiddelse i dag. Det første hus mit lille barn nogensinde har været i. Jeg føler mig yderst taknemlig for det privilegium, det er at sidde ved ilden, hvor vinden ikke kan blæse i alle retninger,

og hvor jeg kan varme mig på den ene side uden at fryse på den anden. Vores hus er uden gulv og mange andre bekvemmeligheder, men væggene beskytter os mod vinden, selv om taget af græstørv ikke holder regnen ude.«

6. december 1846: »Mit lille barn er syg og får det værre. Han har grædt hele dagen, men jeg kan ikke se, hvad der er i vejen med ham.«

12. december 1846: »Babyen er død, og jeg sørger over tabet af ham. Vi har gjort vores

*Eliza Partridge
Lyman*

bedste for ham, men intet har hjulpet. Han fik det kun værre, efter han blev syg. Min søster Caroline og jeg sad oppe hver nat hos ham og prøvede at

redde ham fra døden, for vi kunne ikke bære at skulle skilles fra ham, men

vi var magtesløse ...
Jeg har stadig venner, der betyder meget for mig. Havde jeg ikke haft det, havde jeg ønsket at vinke farvel til denne verden, for den er fuld af skuffelse og sorg. Men jeg tror på, der er en magt, der våger over os og ordner alt til det bedste.«¹¹

Som Eliza sagde, blev hun holdt oppe af omsorgsfulde søstres venskab. Senere viste hun samme venskab og medfølelse og hjælp andre kvinder, som kom ud for lignende sorg. Den 1. juni 1847 skrev hun: »Søster Elvira Holmes' baby døde. Fik en invitation ... til at komme og tilbringe dagen sammen med hende, hvilket

jeg tog imod. Besøgte hendes barns grav sammen med hende.«¹²

Under sådanne omstændigheder stoled søstre på kraften i deres pagter. Bathsheba W. Smith, Hjælpeforeningens fjerde hovedpræsident, huskede senere disse oplevelser:

»Jeg vil end ikke forsøge at beskrive, hvordan vi rejste gennem storme af sne, vind og regn, hvordan vi måtte bygge vejene, bygge broer og konstruere tømmerflåder, hvordan vore stakels dyr dag efter dag måtte trække af sted på sparsomt foder, ej heller hvordan vore lejre led under fattigdom, sygdom og død. Vi blev trøstet

Mange sidste dages hellige kvinder fødte børn under rejsen til Saltsødalen.

... ved at holde vore offentlige og private møder i fred, bede og synge Zions sange og glæde os over, at vore forfølgere var langt bag os. Vi blev yderligere trøstet over at se Guds magt tilkendegivet ved ældsternes håndspåbyggelse, som fik de syge til at blive raske og de lamme til at gå. Herren var med os, og hans magt blev dagligt tilkendegivet.«¹³

Kvinderne fandt også åndelig styrke i hinandens kærlighed og medfølelse. Under hele rejsen bad de i tro for hinanden og trøstede hinanden, når de led under prøvelser med sygdom og død. »Guds kærlighed strømmede fra hjerte til hjerte,« skrev Helen Mar Whitney, »indtil den onde syntes kraftsløs i sine bestræbelser på at komme mellem os og Herren, og i visse tilfælde blev hans grusomme pile berøvet deres brod.«¹⁴

Med profeten Joseph Smiths inspirerede lærdomme i erindring havde disse trofaste pionerkvinder en vision om deres kraft og potentiale for tjeneste. De hjalp med at opbygge hjem og samfund. Gennem deres gerninger i tro og næstekærlighed frelste de sjæle. Deres ofre havde en helliggørende virkning på dem selv og dem, der nød godt af deres ofre.

Selv uden Hjælpeforeningens formelle møder fulgte pionerkvinderne profetens lærdomme og holdt deres tempelpagter, og derigennem bidrog de til et usædvanligt kapitel i både Kirkens og det vestlige USA's historie. En fremstående ikke-sidste dages hellig historiker skrev: »At jeg ikke tror på den tro, der besatte dem, betyder ikke, at jeg tvivler på deres flittige hengivenhed og heltmod i dens

BATHSHEBA W. SMITH

Hjælpeforeningens fjerde hovedpræsident

»Da jeg hørte evangeliet, vidste jeg, at det var sandt. Da jeg første gang læste Mormons Bog, vidste jeg, den var inspireret af Gud. Da jeg første gang så Joseph Smith, vidste jeg, at jeg stod over for den levende Guds profet, og jeg tvivlede ikke i mit sind på hans myndighed.«

Bathsheba W. Smith

Young Woman's Journal, okt. 1901, s. 440.

*Søstrene »var altid rede til med villige hænder og medfølelse indsiget at udføre kærligheds- og barmhjertighedsgerninger«
(Emmeline B. Wells).*

tjeneste. Især deres kvinder. Deres kvinder var utrolige.«¹⁵

Bosættelse: »Altid rede ... til at udføre kærlige og barmhjertige gerninger«

Da de første pionerkompagnier ankom til Saltsødalen, såede de afgrøder og byggede skure til at overleve i. De var også opmærksomme på at imødekomme andres behov. Præsident Brigham Young rådede de hellige til at bistå de nødlidende, både åndeligt og timeligt. Hans råd var mage til Amuleks formaning

i Mormons Bog til de forarmede zoramitter: »Hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, hvis I har noget, til dem, som står i behov – jeg siger jer, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.«¹⁶

Søster Emmeline B. Wells, der senere tjente som Hjælpeforeningens femte hovedpræsident, beskrev søstrenes godhed og tjeneste: »Da de hellige forlod Nauvoo og på deres rejse, blev Hjælpeforeningens møder nødvendigvis afbrudt, men søstrene tabte aldrig foreningen af syne, ej

I 1856 samlede hjælpeforeningssøstre vattæpper ind til de nødlidende håndkærrepionerer.

heller de løfter, de fik af præsident Joseph Smith, men de fortsatte deres godgørende tjeneste, når og hvor lejligheden bød sig. De var altid med villige hænder og medfølelse indsigt rede til at udføre kærligheds- og barmhjertighedsgerninger, og mange havde brug for sådanne venlige handlinger, for det var en tid med møje, lidelse, knaphed og genvordigheder.«¹⁷

I 1854 fornemmede Matilda Dudley mange behov blandt de lokale indianere. Da hun i første omgang handlede på eget initiativ og senere på præsident Brigham Youngs anledning organiserede hun søstre under ledelse af sin biskop, der skulle sy tøj til de indfødte kvinder og børn. Lignende grupper opstod i andre bosættelser, da sidste dages hellige kvinder

fulgte deres næstekærlige hjerte og tjente for at imødekomme behovene hos mennesker omkring dem.

Dette gentog sig, da flere sidste dages hellige ankom til Saltsødalen. Kirkeledere kaldte mennesker til at bosætte sig langt ude i territoriet, og de bredte sig til områder nord og syd for Salt Lake City. Søstrene huskede Den Kvindelige Hjælpeforenings arv og grundlæggende principper, og mange grupper blev oprettet i disse bosættelser for at tjene andre og bistå de fattige.

Lucy Meserve Smith stod fx i spidsen for en gruppe sidste dages hellige kvinder i Provo i Utah. Hun og andre søstre reagerede på kaldet til at hjælpe sidste dages hellige, der ankom til Utah. Ved generalkonferencen i oktober 1856 forklarede præsident Brigham Young, at håndkærrepionerer var strandet hundreder af kilometer væk. Han sagde: »Jeres tro, religion og trosbekendelse kan aldrig frelse blot én af jeres sjæle i Guds celestiale rige, medmindre I fører sådanne principper ud i livet, som jeg nu underviser jer i. Drag ud og bring disse mennesker på sletterne hertil, og tag jer nøje af det, vi kalder timeligt, eller timelige pligter, for ellers er jeres tro forgæves.«¹⁸

Søster Smith skrev i sin selvbiografi, at de tilstedeværende efter præsident Youngs formaning tog skridt til at sørge for hjælp til deres brødre og søstre. Kvinder »trak deres underskorter af (som var store ifølge tidens mode og

som også varmede) samt strømper og alt, hvad de kunne undvære, lige der i tabernaklet, og samlede det sammen i de vogne, der skulle af sted til de hellige i bjergene«.

De fortsatte med at indsamle sengeklæder og tøj til de hellige, der kun ville ankomme med få ejendele i deres små håndkærrer. Søster Smith skrev: »Vi gjorde alt, hvad vi kunne, med hjælp fra gode brødre og søstre, for at trøste de trængende, efterhånden som de ankom med deres håndkærrer om efteråret ... Eftersom vores samfund dengang manglede midler, kunne vi ikke gøre meget, men de fire biskopper kunne

Hjælpeforeningssøstre tjente og opmuntrede fortsat himanden, efter de ankom til Saltsødalen.

knapt nok bære de sengeklæder og andet tøj, som vi fik samlet sammen, første gang vi mødtes. Vi stoppede ikke med vore anstrengelser, før alle havde det godt.« Søster Smith sagde, at da håndkærrekompagnierne ankom, var en bygning i byen »fyldt med forsyninger til dem«. Hun fortsatte: »Jeg har aldrig følt mig mere tilfreds, og jeg kan tilføje, aldrig haft større glæde ved noget arbejde, jeg nogensinde har udført i mit liv; der herskede en vældig stemning af fællesskab. Jeg behøvede blot at gå ind i en butik og ytre mine ønsker; hvis det var stof, blev det målt af uden beregning. Vi væltede os gennem sneen, indtil vores tøj var vådt 30 cm oppe for at få samlet tingene.«¹⁹

»Hvad skal villige hænder nu gøre?«

Disse hjælpeforeningssøstre udviste næstekærlighed, »Kristi rene kærlighed,«²⁰ da de donerede deres underskørter og vattæpper for at redde frysende, sultende hellige, de aldrig havde mødt. De fandt stor glæde i denne tjeneste. Efter de havde givet alt det, de kunne, for at hjælpe håndkærreptionererne, fortsatte de med at hjælpe andre. Lucy Meserve Smiths ord udtrykte deres følelser: »Hvad skal villige hænder nu gøre?«²¹ Dette spørgsmål er indbegrebet af Hjælpeforeningens kvinders godhed – dengang og nu. ▣

KAPITEL 4

»Et bredt og omfattende virkefelt«

Hvis nogle af Israels døtre og mødre føler sig den mindste smule begrænsede i deres nuværende virkefelt, vil de nu finde rigeligt med spillerum til med enhver kraft og evne at gøre godt med det, de er så gavmildt udstyret med ... Præsident Young har åbnet døren for et nyttigt, bredt og omfattende virkefelt.

Eliza R. Snow

...that has righteousness enough
 to abide for life, every day of their
 million years to come. We must walk
 in glory. How glorious are the principles
 of the Kingdom. We are full of selfishness
 that makes our rights, while we
 take of others. We can only live by
 all must do it for themselves -
 another. ...

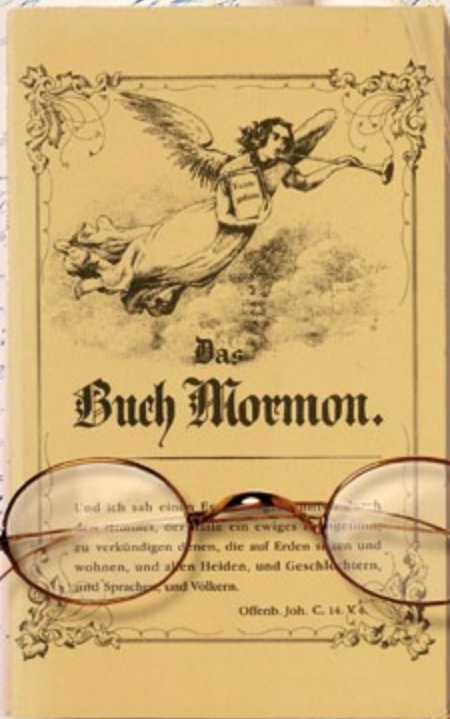
...be seen with them, it is not to
 compare them by giving orders or
 good of land is not the same as
 they make an effort to do.

The following names...

Holt & Co.
 Crossman, ...
 Clark ...

- Ann ...
- Mary ...
- Charlotte Jenkins
- Editha ...
- Charity ...
- Mary H. ...
- Mary Ann ...
- Esther ...
- Jane ...
- Healthy ...
- Ursula ...
- Mary ...
- Elizabeth ...
- Mary Ann ...
- Margaret ...
- Elizabeth ...
- Elizabeth ...
- Martha ...
- Maria ...
- Frances ...
- Elizabeth ...
- Margaret ...
- Maria ...
- Ann ...

...said that it would give a lot of
 ... to the Treasurer, that
 ... for the poor. The ...
 ... not finished, said that he

...
 ...
 ...
 ...

»Et bredt og omfattende virkefelt«

Den 26. december 1866 mødtes Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum under ledelse af præsident Brigham Young. Hen mod slutningen af mødet udtrykte præsident Young, Kirkens anden præsident, et ønske om at genetablere Hjælpeforeningen over hele Kirken.¹

Det følgende år følte præsident Young et stærkere ønske om at bistå biskopperne i deres ansvar med at finde og hjælpe dem, der led nød. Da han påbegyndte genetableringen af Hjælpeforeningen i alle menigheder, gav han følgende råd til biskopperne: »Lad søstre organisere Den Kvindelige Hjælpeforening i de forskellige menigheder. Vi har mange talentfulde kvinder blandt os, og vi ønsker deres hjælp i denne henseende. Nogle kan synes, at dette er en uvæsentlig ting, men det er det ikke, og I vil se, at søstre vil være bevægelsens drivende kraft. Lad dem drage gavn af jeres visdom og erfaring, giv dem jeres indflydelse, vejled og rådgiv dem klogt og godt, og de vil finde plads til de fattige og skaffe midler til at støtte dem ti gange hurtigere, end selv biskopperne har kunnet.«²

Atter engang skulle søstre organiseres under præstedømmets myndighed, som profeten Joseph Smith havde sagt, og blive »sat i en situation, hvor [de kunne] handle i henhold til det medfølelsesrige sind, som Gud [havde] plantet i [deres] indre«.³ De kunne styrke deres familie og andre i nød, både timeligt og åndeligt. Gennem denne tjeneste ville deres egen tro og retskaffenhed øges. Søster Eliza R. Snow

Opførelsen af templet i Salt Lake City, 1877

forklarede, at Hjælpeforeningen ville »forædle og højne søstrene og frem for alt styrke dem i troen på evangeliet og derved være et redskab til at frelse mange«.⁴

En hjælpeforening i hver menighed

Præsident Young kaldte søster Snow til at tjene i Kirken ved at rejse rundt i territoriet og hjælpe biskopperne med at organisere Hjælpeforeningen. Hun sagde: »Præsident Young instruerede biskopperne i at organisere Den

Kvindelige Hjælpeforening i de forskellige menigheder, og gentog sit forlangende over for alle bosættelserne ved at opfordre søstre til at træde ind i organisationen, ikke kun til støtte for de fattige, men for at udføre ethvert godt og ædelt stykke arbejde.«⁵

Som sekretær for den første Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo i Illinois havde søster Snow ført detaljerede mødereferater, herunder af Joseph Smiths instruktioner (se kap. 2). På rejsen fra Nauvoo til Saltsødalen havde hun omhyggeligt beskyttet sit hæfte med mødereferater. Hun forstod vigtigheden af det, søstre

ELIZA R. SNOW

Hjælpeforeningens anden hovedpræsident

»Vi kan lide at blive påskønnet, men hvis vi ikke får al den påskønnelse, som vi synes, vi fortjener, gør det så noget? Vi ved, at Herren har pålagt os et stort ansvar, og der er ikke et ønske eller en længsel, som Herren har indpodet i vores hjerte i retskaffenhed, som ikke vil blive opfyldt, og det bedste, vi kan gøre for os selv og hinanden, er at forfine og uddanne os i alt, hvad der er godt og forædlende, så vi er værdige til disse ansvar.«

Eliza R. Snow

Relief Society Minute Book, 1868-1879, Lehi Menighed, Alpine Stav, 27. okt. 1869, Kirkens historiske bibliotek, s. 27.

Fra venstre mod højre: Elizabeth Ann Whitney, Emmeline B. Wells, og Eliza R. Snow

var blevet undervist i ved disse møder. Hun vidste, hvordan foreningen skulle struktureres, og hun kunne huske principperne, hvorpå den blev etableret. Hun forstod, at organisationen var en grundlæggende del af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Det er ikke almindeligt at støde på en organisation af denne art,« forklarede hun. Denne organisation tilhører Kristi kirkes organisation i alle uddelinger, når den er fuldstændig.«⁶ Da hun nu rejste fra menighed til menighed, underviste hun igen og igen ud fra referaterne.

»Det er det, vi ønsker at indgyde i søstrenes hjerte – at være nyttige i deres virkefelt og ikke blive mismodige på grund af vanskeligheder på vejen, men stole på Gud og se hen til ham, og jeg lover jer, at hans storslåede velsignelser vil blive udøst over jer.«

Lorenzo Snow

Young Woman's Journal, sep. 1895, s. 578.

Søster Eliza R. Snow underviste hjælpeforenings søstre.

Søstrenes vision og indflydelse øges

Udover at bede søster Snow om at arbejde sammen med præstedømmeledere i hver menighed gav præsident Young hende følgende opgave. Han sagde: »Jeg ønsker, du skal instruere søstre.«⁷ Selv om hun ikke blev indsat som Hjælpeforeningens anden hovedpræsident før i 1880, fik hun det samme ansvar, som Herren havde givet søster Emma Smith om »at udlægge skrifterne og til at formane kirken, sådan som det skal blive givet dig ved min Ånd«.⁸

Præsident Young rådgav også Kirkens kvinder. Hans formaninger og søster Snows

lære øgede tilsammen søstrenes vision af deres positive indflydelse i familien, i Kirken og i verden. Søster Snow sagde:

»Hvis nogen af Israels døtre og mødre føler sig den mindste smule begrænsede i deres nuværende virkefelt, vil de nu finde rigeligt med spillerum til enhver kraft og evne til at gøre godt med det, de er så gavmildt udstyret med ... Præsident Young har åbnet døren for et nyttigt, bredt og omfattende virkefelt.«⁹

En gennemgang af nogle af de lærdomme og bestræbelser, der definerede Hjælpeforeningen sidst i 1800-tallet, viser, hvordan den genetablerede Hjælpeforening styrkede sidste

dages hellige kvinders vision og retskafne indflydelse.

Næstekærlighed

Tro mod fremgangsmåden, som Joseph og Emma Smith anviste i Nauvoo, fortsatte næstekærlighed med at være grundlaget for alt, både åndeligt og timeligt, som hjælpeforeningsøstre blev organiseret til at gøre. Præsident Young sagde:

»Alt dette er omfattet af vores religion. Alle gode ord og gerninger, alt timeligt, alt åndeligt, det i himlen, det på jorden og det, der er under jorden, er inden for vores religions rammer ... Hvis vi gør alt det, og glæder os over at gøre det rette, står vore fødder faste og urokkelige, ligesom disse evige bjerges grundvold. Vi bør ikke ønske noget, uden at det sker på retfærdige principper, og hvis vi ønsker det rette, så lad os dele ud af det til andre og være venlige, fyldte med kærlighed og næstekærlighed over for alle.«¹⁰

Vend bort fra verdens påvirkninger

I sit hjem underviste præsident Brigham Young sine døtre i at »indskrænke alt, hvad der er dårligt og værdiløst, og gøre [sig] umage med hensyn til alt, hvad der er godt og smukt«.¹¹ At indskrænke er at fjerne noget. Da præsident Young rådede sine døtre til at indskrænke, mente han, at de skulle fjerne

sig fra verdens overfladiske og uanstændige opførsel og påklædning. Han forkyndte også indskrænkning og forbedring for hele Kirken.

Når præsident Young rådgav de hellige om at forsage verden, gav han sædvanligvis praktiske råd, der havde med dagligdagen at gøre. Han opmuntrede til beskedenhed og hårdt arbejde. Fx rådede han hjælpeforeningsøstre til at forbedre deres spise- og husholdningsvaner. Men indskrænkning betød mere end at tillægge sig en enklere livsstil. Det betød en forandring i hjertet. Søstrene skulle skille sig ud fra resten af verden – blive virkelige hellige, Herrens folk. Søster Eliza R. Snow berettede: »Hvad vil jeg gerne fjerne mig fra? Fra min uvidenhed og alt, hvad der ikke er af Gud.«¹²

Personlig åbenbaring

Søster Snow fulgte præstedømmeledernes råd, og hun lovede søstrene i Hjælpeforeningen, at de ville blive velsignede, når de gjorde det samme. Hun forklarede også, at den enkelte kvinde kunne modtage inspiration til at vejlede hende i sit personlige liv, i familien og i sin kirkekaldelse. Hun sagde: »Bed søstre om at gå fremad og udføre deres pligter, i ydmyghed og med trofasthed, så vil Guds Ånd hvile på dem, og de vil blive velsignede i deres anstrengelser. Lad dem søge efter visdom i stedet for magt, så vil de få al den magt, de har visdom til at udøve.«¹³

Hendes inspirerede undervisning hjalp hjælpeforeningssøstrene til at imødekomme deres tids trængsler. Hun forklarede, at hvis de bestandigt ville søge Helligåndens vejledning og trøst, kunne de nyde fred selv midt i modgang. Hun sagde, at Helligånden »tilfredsstiller og opfylder ethvert af menneskehjertets længsler og fylder ethvert tomrum. Når jeg fyldes med den Ånd,« fortsatte hun, »mættes min sjæl, og jeg kan oprigtigt sige, at tidens ubetydelige ting ikke lader til at stå i vejen for mig overhovedet. Men tillader jeg mig at miste denne Ånd og kraft i evangeliet og tager del i verdens

Når hjælpeforeningssøstre beder personligt og sammen med deres familie, kan de modtage inspiration til at vejlede dem.

ånd blot i mindste mål, kommer problemerne; der er noget galt. Jeg bliver prøvet, og hvad kan trøste mig? Man kan ikke trøste mig, kun det, der kommer fra den himmelske kilde, kan tilfredsstille det u dødelige sind. Og er det ikke vores privilegium at leve på en sådan måde, at dette konstant kan tilflyde vores sjæl?»¹⁴

Forsvar af praktisering af flerkoneri

I Kirkens tidlige dage blev praktisering af flerkoneri åbenbart til Joseph Smith.¹⁵ Skønt denne praksis til at begynde med var vanskelig at acceptere for mange, vidste de trofaste hellige, at Joseph Smith var Guds profet. De fulgte Herrens vilje, som den blev åbenbart til deres profet. De indgik pagter med Gud og var stærke og hengivne i overholdelsen af disse pagter.

Da Hjælpeforeningen blev genetableret i slutningen af 1860'erne, var flerkoneri stadig en del af kirkemedlemmernes tilværelse. Imidlertid mente mange mennesker i USA, at kvinder, der levede under loven om flerkoneri, blev fornædret og misbrugt. Som følge af almindelig misforståelse omkring de sidste dages hellige og deres tro vedtog USA en lovgivning, der forbød polygame ægteskaber.

En gruppe sidste dages hellige kvinder samledes i Salt Lake City i januar 1870 som reaktion på denne lovgivning. Over for avisjournalister fra alle dele af USA udtrykte disse kvinder deres støtte til levende profeter og til

Kirkens praksis. De forsvarede sig selv og deres ægtemand og erklærede deres tro og pagter. Søster Eliza R. Snow berettede: »Det var på høje tid at rejse sig med den værdighed, vores kaldelse indebar, og tale på egne vegne ... Verden kender os ikke, og sanddruhed og retfærdighed over for vore brødre og os selv kræver, at vi taler ... Vi er ikke ringere end verdens kvinder, og vi ønsker heller ikke at fremstå som sådan.«¹⁶

En sidste dages hellige kvinde udtrykte mange andres følelser, da hun sagde: »Der findes ikke et sted på denne vide jord, hvor venlighed og kærlige følelser i større grad udøses over kvinder, og hvor hendes rettigheder forsvares med så hellig iver som i Utah. Vi er her for at udtrykke vores kærlighed til hinanden og for at vise verden vores hengivenhed for Gud, vor himmelske Fader, og for at vise vores villighed til at leve i overensstemmelse med evangeliets krav, og det celestiale ægteskab er et af de krav, som vi er besluttede på at ære, undervise i og praktisere, og må Gud give os styrke dertil.«¹⁷

Avisjournalisterne sagde, at det var et »bemærkelsesværdigt møde«.¹⁸ En journalist skrev: »Med hensyn til logik og retorik er de såkaldte fornærede mormonske kvinder på lige fod med ... kvinderne i de østlige stater.«¹⁹ I løbet af de næste få måneder deltog mange flere kvinder i lignende møder rundt om i territoriet.

I 1890 modtog præsident Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, en åbenbaring, der førte til, at Kirken ophørte med at praktisere polygame ægteskaber. Han skrev denne åbenbaring ned på et dokument kendt under Manifestet. Om at skrive Manifestet har han

*»Gransk skrifterne –
gransk de åbenbaringer,
som vi udgiver, og bed
jeres himmelske Fader i
hans Søns Jesu Kristi
navn at tilkendegive
sandheden for jer, og
dersom I gør det alene
med hans ære for øje og
uden at tvivle, vil han
svare jer ved sin hellige
Ånds kraft. I vil da vide
det for jer selv og ikke for
andre. I vil da ikke være
afhængige af mennesker
for kundskaben om Gud.«*

Joseph Smith

*Se Profeten Joseph Smiths
lærdomme, s. 12.*

sagt: »Himlens Gud befalede mig at gøre det, jeg gjorde, og da tiden kom til at gøre det, jeg var blevet befalet, stod det hele klart for mig. Jeg gik til Herren, og jeg skrev, hvad Herren bad mig om at skrive.«²⁰

Eftersom folket havde accepteret det professionelle råd om at indtræde i polygamt ægteskab og havde indgået og holdt deres pagter, var denne nye åbenbaring nok engang vanskelig for mange, men trofaste sidste dages hellige besluttede endnu engang at følge profeten. Den dag, hvor Kirkens samlede medlemsskare

hørte Manifestet og godkendte det, sagde søster Zina D.H.Young, der på det tidspunkt virkede som Hjælpeforeningens tredje hovedpræsident: »I dag blev alles hjerter prøvet, men de så hen til Gud og bøjede sig.«²¹

De kvinder i Kirken, der ved åbenbaring havde taget imod polygamt ægteskab og som gennem åbenbaring senere accepterede Manifestet, er al beundring og respekt værd. De viste streng lydighed mod deres pagter og den levende profets råd. I dag æres disse kvinder af deres trofaste efterkommere.

En gruppe sidste dages hellige mødre og døtre, 1893

Helen Mar Whitney, der efterlevede loven om flerkoneri, skrev: »Vi kan læse historier om martyrer og mægtige sejherrer samt om mange store og gode mænd og kvinder, men historien om Zions ædle kvinder og smukke døtre, hvis tro på Israels Guds løfter satte dem i stand til at sejre over selvet og adlyde hans højere lov og bistå hans tjenere i at etablere den på jorden ... føler jeg mig sikker på, at englens har ført en optegnelse over, så deres gerninger herefter skal findes i evighedens optegnelser, skrevet med guldbogstaver.«²²

At give udtryk for sin tro

Søster Eliza R. Snow var en begavet skribent og offentlig taler. Hun var af mange kendt som »Zions digterinde« takket være sine evner inden for det engelske sprog.²³ Hun var vidende, organiseret, trofast, utrættelig, uforfærdet, vis og velformuleret, og hun fulgte Åndens tilskyndelser, efterhånden som hun hjalp i opbygningen af Herrens rige. Hun udøste hyppigt af sin viden og sit vidnesbyrd, og hun opmuntrede sidste dages hellige kvinder til at gøre det samme ved hjælpeforeningsmøderne – for ikke at være afhængig af, at andre altid skulle undervise dem.

Nogle kvinder kviede sig og følte sig uforberedte på at tale offentligt. Søster Snow gav følgende råd til sådanne søstre: »Lad ikke jeres præsident være nødt til at sige alt ...

»Tag for jer af Kristi ord« (2 Ne 32:3).

Har Gud ikke skænket jer talens gave? ... Hvis I har fået skænket Guds Ånd, uanset hvor enkle jeres tanker måtte være, opbygger de dem, der hører jer.«²⁴

Emily S. Richards sagde, at søster Snow hjalp hende til at lære at tale offentligt: »Første gang hun bad mig om at tale ved et møde, kunne jeg ikke, og hun sagde: »Pyt med det, men næste gang du bliver bedt om at tale igen, så prøv at have noget at sige«, og det havde jeg.«²⁵ Søster Richards forbedrede til stadighed sin evne som offentlig taler, og i 1889 talte hun ved mødet for Landsforbundet for kvinders valgret i Washington, D.C.

En journalist beskrev søster Richards som »en smule bævende under mængdens blik,

men dog fattet, kontrolleret, værdig og så ren og blid som en engel ... Det var ikke så meget ordene i sig selv som den milde ånd, der led-sagede ordene og som i sin yndefulde elskværdighed greb alle om hjertet.«²⁶

I dag følger hjælpeforeningssøstrene det eksempel, som søster Snow, Richards og andre af Hjelpeforeningens første medlemmer fremgik med. De stræber flittigt efter kundskab om evangeliet og deler derpå ud af denne kundskab til andre. Ved at gøre det følger de de sidste dages profeters råd. Præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, har sagt:

»Jeg understreger ... det store behov enhver kvinde har for at studere skrifterne. Vi ønsker, at vore hjem skal være velsignede med kvinder, der er velbevandrede i skrifterne – hvad enten

I er enlige eller gifte, unge eller gamle, enker eller lever i en familie.

Uanset jeres særlige forhold vil I blive bedre og bedre til at holde det andet store bud om at

Spencer W. Kimball

elske jeres næste som jer selv, efterhånden som I bliver mere og mere bekendt med sandheden i skrifterne. Bliv lærde i skriften – ikke for at nedgøre andre, men for at opløfte dem! Når alt kommer til alt, hvem har så et større behov for at »samle sig skatte« i form af evangeliets sandheder (som de kan dykke ned i, når der er brug for det), end netop kvinder og mødre, som har så meget med opdragelse og undervisning at gøre?»

Præsident Kimball vidnede om, at hjælpeforeningssøstre får en stor positiv indflydelse på

BRIGHAM YOUNG

Kirkens anden præsident

»Søstre i vores kvindelige hjælpeforeninger har gjort meget godt. Kan I nævne alt det gode, som mødre og døtrene i Israel er i stand til at udføre? Nej, det er umuligt. Og det gode, de vil udføre, skal følge dem i al evighed.«

Brigham Young

Deseret News Weekly, 16. juni 1869, s. 228.

»de gode kvinder, der findes i verden«, når de »afspejler retskaffenhed og en klar holdning«.²⁷

Søster Snow, præsident Kimball og mange andre kirkeledere har givet udtryk for Hjælpeforeningens positive indflydelse. Når søstre udtrykker deres tro i ord og gerning, kan de styrke hinandens tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus. De kan hjælpe hinanden med at forberede sig på at modtage alle de velsignelser, der findes i vor himmelske Faders plan for lykke.

Timelig selvhjulpethed

De sidste dages hellige samledes i Saltsø-dalen efter at være blevet forfulgt og tvunget væk fra deres hjem og lokalsamfund adskillige gange. Nu, hvor de var udvandret til en fjern og øde ørken, ønskede præsident Brigham Young, at de trivedes og fik en fast bopæl. Han ønskede at skærme dem fra fysisk overlast, og at de holdt sig på sikker afstand af verdslig indflydelse, som kunne skade deres tro og vidnesbyrd. Han ønskede, at de skulle være uafhængige af verdslig indflydelse, både timeligt og åndeligt.

Det betød, at de hellige havde brug for at lære færdigheder, der gav dem mulighed for at sørge for alle deres behov. I disse bestræbelser havde præsident Young stor tillid til kvindernes evner, talenter, trofasthed og villighed. Han mindede hjælpeforenings søstre om, at de skulle udføre deres ansvar i hjemmet sammen med deres

Selvhjulpethed

Lær at elske at arbejde og undgå lediggang.

Tilegn jer en ånd af selvopofrelse.

Anerkend personligt ansvar for åndelig styrke.

Anerkend personligt ansvar for helbred, uddannelse, beskæftigelse, økonomi, fødevarer og andre livsfornødenheder.

Bed om tro og mod til at klare de udfordringer, der kommer.

Styrk andre, der har brug for hjælp.

mand og børn.²⁸ Han underviste også i andre ansvar i forbindelse med timelig selvhjulpethed, hvoraf nogle nævnes nedenfor. Selv om mange af de specifikke timelige ansvar er anderledes i dag, er principperne bag disse ansvar dog de samme: Sidste dages hellige rådes til at gøre alt, hvad de kan, for at sørge for livets fornødenheder til sig selv og deres familie.

Syning. Præsident Young rådede søstre til at sy tøj til sig selv og deres familie. Han sagde: »Jeg opfordrer jer søstre til ... at skabe jeres egen mode og sy jeres eget tøj, så I kan gøre jer behageligt fri af en udefrakommende påvirkning.«²⁹ Søster Eliza R. Snow berettede, at han opfordrede søstre til at skabe »en mode, der ville være passende og som ville opnå støtte fra

fornuftige, kultiverede og intelligente kvinder, som står i spidsen for verden, hvilket vi reelt også gør». ³⁰

Silke. Præsident Young grundlagde Deseret Silk Association (Deserets silkeforening), som Zina D.H. Young blev formand for. Denne gruppe opdrættede silkeorme og fodrede dem med morbærblade. Søster Young afskyede ormene og havde endda mareridt om dem, men hun udklækkede og opdrættede dem lydigt i sit eget udklækningshus for kokoner og

lærte andre at gøre det samme. Under hendes ledelse opdrættede Deseret Silk Association silkeorme i over 20 år. Selv om deres arbejde aldrig resulterede i nogen indtægt, var de i stand til at spinde dejlig silke til eget brug.

Hvede. Præsident Young gav søstrene dette råd: »Lær at klare jer selv. Læg korn og mel til side, og gem det til tider med knaphed.« ³¹ Emmeline B. Wells, der senere blev Hjælpeforeningens femte hovedpræsident, blev udpeget til at stå for hovedbestyrelsen for hvede.

Hjælpeforeningssøstre i den første tid høster silke, omkring 1890

I dette foretagende blev kvinderne motiverede af deres moderlige ønske om at beskytte deres familie mod sult. Søster Wells sagde: »Findes der mon nogen, der kan føle dette lige så dybt, som en mor kan? Forestil jer, hvordan det vil være at høre jeres barn græde efter brød.«³²

Hjælpeforeningspræsidenter for menigheden mødtes jævnligt for at drøfte, hvordan de kunne skaffe og opbevare korn. Sarah Howard, som var hjælpeforeningspræsident i en menighed i Salt Lake City, gav udtryk for sin villighed og repræsenterede mange søstres indstilling på det tidspunkt. Hun sagde: »Jeg føler, det er et privilegium, Herren har givet os, og vi vil prøve at være forenede om det. For mit vedkommende prøver jeg at gøre alt, hvad jeg kan, og jeg føler, at Herren vil åbne en vej, så vi kan få korn, skønt det er sent på sæsonen.«³³ Sarah M. Kimball, der også tjente som menighedens hjælpeforeningspræsident, havde allerede en opbevaringsplan i tankerne, da hun kom til et møde. I projektets første år byggede Hjælpeforeningen i hendes menighed et brandsikkert kornmagasin med en kapacitet på 27 ton hvede.

Præsident John Taylor fra De Tolv Apostles Kvorum opmuntrede brødrene i Kaysville i Utah til at hjælpe søstrene i deres bestræbelser. Han fortalte om en kvinde, som havde følt, at hendes mand var »lidt for flot og skødesløs« med familiens penge. Hver uge puttede hun en del af husholdningsbudgettet ind i familiebibelen. »Nogle år efter kom der en økonomisk krise, og manden blev bekymret. Hustruen opdagede hurtigt forandringen i sin mands ansigtsudtryk, og hun spurgte ham om årsagen til hans bekymring.

»Ved den levende Guds kraft kan og vil vi være selverhvervende og være de mest uafhængige skabninger under den celestiale verden.«

Harold B. Lee

*Church News,
12. feb. 1944, s. 8.*

Et mødested for Hjælpeforeningen, på en etage oven over en købmandsbutik i Salt Lake City i Utah, 1892

Han fortalte hende om en snarlig forfalden regning, og han frygtede ikke at kunne betale den. Hun prøvede at opmuntre ham ved at sige, at han skulle have tro på Gud og foreslog ham at læse den gode, gamle bog, så han kunne hente lidt trøst fra den. Så rakte hun ham Bibelen, og da han åbnede den og bladrede i den, begyndte pengene at falde ud. Præsident Taylor sluttede: »Der kan komme et tidspunkt, hvor vi kan få brug for den hvede, som vore søstre oplagrer. Lad os ikke være for sikre på vore affærer og gøre, hvad vi kan, for at hjælpe dem.«³⁴

Søster Emmeline B. Wells fortalte sine søstre, at deres flid i denne sag ville blive »dette folks timelige frelse i nødstilfælde«. ³⁵ Dette blev opfyldt i 1898 og 1899, da Hjælpeforeningens hvede sørgede for underhold under en alvorlig tørke i det sydlige Utah.

Søstrenes flid med at opbevare hvede gjorde det muligt for de sidste dages hellige kvinder at tjene mennesker udover deres egen familie og andre sidste dages hellige. Kirken sendte Hjælpeforeningens hvede til indianerne i Utah, til de overlevende efter et forfærdeligt jordskælv og en frygtelig brand i San Francisco i Californien i 1906 samt til mennesker i Kina, der led af sult i 1907. ³⁶ Hveden blev også føde for tusinder under første verdenskrig, da Hjælpeforeningen solgte ca. 5.500 tons til den amerikanske stat. ³⁷ Denne skik med opbevaring og tjeneste var med til at bane vejen for Kirkens nuværende humanitære indsats overalt i verden, hvor som helst folk er i nød.

Sundhedsfaglig uddannelse. I september 1873 fortalte søster Eliza R. Snow, at præsident Brigham Young ønskede, at »mange søstre fik en sundhedsfaglig uddannelse«. ³⁸

Søster Zina D.H. Young er et eksempel på en hjælpeforeningssøster, der ydede stor tjeneste på det sundhedsfaglige område. Hun fik i sin patriarkalske velsignelse at vide, at hun havde helbredelsesgaven, og hun forberedte sig på at drage fordel af denne gave ved at tage et

kursus i obstetrik – fødselshjælp. Hun hjalp til ved mange fødsler i Saltsødal. Som supplement til sin praktiske uddannelse brugte hun også sine gaver til at nære fysisk, helbrede åndeligt og trøste følelsesmæssigt. Søster Emmeline B. Wells sagde om hende: »Utallige eksempler kan nævnes om hendes tjeneste blandt de syge, når hun syntes at blive inspireret af en større kraft end sin egen ... når der manglede mod og tro hos dem rundt om sygesengen. På sådanne tidspunkter var hun virkelig som en nådens engel.«³⁹

Trods al den tjeneste, som søster Young ydede, idet hun stolede på sine åndelige gaver

Færdiguddannede sygeplejersker fra LDS Hospital 1911

og begrænsede uddannelse, var hun fuldt ud klar over, at hun ikke kunne imødekomme alle sundhedsfaglige behov i Utahs voksende befolkning. Hun opfordrede andre sidste dages hellige kvinder til at følge præsident Youngs råd om at få en sundhedsfaglig uddannelse.

Søster Snow sagde: »Er der her og nu nogle søstre, der har ambitioner nok og som er klar over nødvendigheden af for Zions skyld at melde sig til denne uddannelse? Der er nogle, der har naturlige anlæg som sygeplejerske, og sådanne ville klare sig godt på medicinstudiet ... Hvis de ikke selv kan klare udgifterne, har vi midlerne til det.«⁴⁰

Med denne opmuntring læste nogle hjælpeforeningssøstre medicin i de østlige stater. De kom tilbage til Utah som læger og underviste klasser i fødselshjælp og hjemmepleje. Emma Andersen Liljenquist, som deltog i klasserne i Utah, skrev nogle af sine oplevelser ned:

»Jeg havde meget stor glæde af kurset, og efter jeg var blevet indsat af apostlen John Henry Smith og adskillige andre, vendte jeg hjem for at udføre mit arbejde, eftersom jeg havde lovet apostlene, at hvis jeg levede retskaffent, ville jeg altid vide, hvad jeg skulle gøre i vanskelige situationer ...

Det løfte er blevet opfyldt i bogstaveligste forstand. Mange gange, når en af mine patienter var alvorligt syg, bad jeg min himmelske Fader om hjælp, og det fik jeg i hvert eneste

tilfælde. I en særlig situation begyndte en kvinde, som lige havde født, at bløde kraftigt. Ægtemanden ringede til lægen, men han var ikke klar over, at det var så alvorligt. Jeg ... bad Herren om at hjælpe os. Blødningen ophørte, og jeg gjorde det nødvendige for hende. Da lægen ankom, sagde han, at han knap kunne tro, hvad der var sket, men sagde, at jeg havde gjort præcis, som han selv ville have gjort ...

Jeg har hjulpet over 1.000 spædbørn til verden. Atter takker jeg min himmelske Fader for hans hjælp og for den styrke, Herren har

givet mig, for uden den kunne jeg ikke have tjent mine søstre i lokalsamfundet. Noget af det mest rørende ved en fødsel er, at moderen i første omgang bekymrer sig mest om sin nyfødte, ikke om sig selv.«⁴¹

I 1882 grundlagde Hjælpeforeningen Deseret Hospital, »hvor de af Herrens folk, der var syge, kunne tilses og nyde godt af Kirkens ordiancer (præstedømmevelsignelser), så vel som kvalificeret behandling«.⁴² Hospitalet fortsatte i lidt over ti år, indtil dets driftsomkostninger oversteg de modtagne bidrag og andre faciliteter stod til rådighed.

ZINA D.H. YOUNG

Hjælpeforeningens tredje hovedpræsident

»Jeg fryder mig over at kunne udtrykke mit vidnesbyrd for Zions døtre, så deres tro kan blive styrket, og så det gode værk kan rulle fremad. Stræb efter et vidnesbyrd på samme måde, som I ville stræbe efter en skjult diamant, mine kære søstre. Hvis nogen fortalte jer, at I ved at grave længe nok på et bestemt sted ville finde en diamant af uvurderlig værdi, tror I så ikke, at I ville unde jer tid eller styrke, eller midler til at få fat i den skat? ... Hvis I vil grave dybt i jeres hjerte, finder I med hjælp fra Herrens Ånd netop den kostelige perle, nemlig vidnesbyrdet om sandheden af dette værk.«

Zina D. Young

Young Woman's Journal, apr. 1893, s. 319.

Kvindens stemmeret

I februar 1870 gav territoriet Utah stemmeret til kvinder ved lokalvalg. På det tidspunkt var territoriet Wyoming det eneste andet sted i USA, hvor kvinder havde denne ret. Senere afskaffede landets regering dette privilegium som en del af straffen for, at sidste dages hellige praktiserede flerkoneri. Men sidste dages hellige kvinder fortsatte med at give udtryk for deres rettigheder. Mange søstre arbejdede aktivt for kvinders ligestilling og stemmeret. Deres forbedrede evne til at udtrykke sig var en velsignelse, da de havde brug for at fremstille sig selv som stærke, værdige og ædle kvinder. Takket være deres indsats genvandt de stemmeretten, da Utah fik tilkendt status som stat i USA. De vandt også respekt fra andre kvindebevægelser i USA og rundt om i verden.

Udgivelser

Under søster Eliza R. Snows ledelse støttede Hjælpeforeningen en avis, der blev kaldt *Woman's Exponent*. Denne avis blev skrevet til gavn for sidste dages hellige kvinder, så de kunne lære om deres arbejde, liv og historie. Søster Emmeline B. Wells var redaktør i det meste af avisens levetid. I sin dagbog skrev hun: »Jeg ønsker at gøre alt, hvad der står i min magt for at løfte mit eget folks vilkår, især kvindernes.«⁴³ Hun skrev senere: »Jeg har

af hele mit hjerte ønsket at gøre det, der vil løfte kvinder moralsk og åndeligt såvel som uddannelsesmæssigt og fremme Guds værks udbredelse her på jorden.«⁴⁴

Efter 42 års udgivelse stoppede *Woman's Exponent* i 1914. Året efter begyndte Hjælpeforeningen at udgive *Relief Society Magazine*, som indeholdt hjælpeforeningsmødernes ugentlige lektioner. Bladet var en vigtig kilde for søstrene. Kvinderne satte pris på deres blad, lærte af det og underviste ud fra det. I 1971 blev *Relief Society Magazine* og andre engelsksprogede blade for Kirkens voksne medlemmer samlet i et blad, nemlig *Ensign*. Siden dengang har

Woman's Exponent, en avis for hjælpeforeningssøstre, blev udgivet i årene 1872 til 1914.

Ensign indeholdt artikler, der underviste og inspirerede hjælpeforeningssøstre.

Kirken begyndte at udgive blade på andre sprog end engelsk i midten af 1800-tallet. Mange af disse blade blev udgivet under ledelse af missionspræsidenter. I 1967 blev de samlet til et blad med samme format og indhold, der blev oversat til mange forskellige sprog. Dette internationale blad – der nu kaldes *Liahona* – har altid indeholdt artikler, der hjalp søstre til at efterleve evangeliet.

Siden 1987 er besøgsbudskabet blevet trykt i *Liahona* og *Ensign*. Besøgsbudskabet bliver også trykt i særskilte udgivelser i områder, hvor Kirken er ny og har et begrænset medlemstal.

Børn og Unge Piger beredes til at tjene i Guds rige

Sidst i 1800-tallet iværksatte præstedømme- og hjælpeforeningsledere forbedringer for børns og unge pigers tilværelse. På foranledning af præsident Brigham Youngs kald til at reformere og udvise mådehold (se s. 45) oprettede Hjælpeforeningens ledere i 1870 Unge Damers afdeling af Hjælpeforeningens Senior og Junior Kooperative Forening til Fremme af Mådehold. Det blev senere til vore dages Unge Piger. Primary blev i 1878 organiseret for børn. Til at begynde med tilså hjælpeforeningsledere disse organisationers arbejde under ledelse af præstedømmeledere. I 1880

kaldte præsident John Taylor, Kirkens tredje præsident, søstre til hovedpræsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary og adskilte således disse tre organisationers arbejde.

Siden dengang har hjælpeforeningssøstre altid ledet og tjent i Unge Pigers og Primarys organisation. De har også styrket den opvoksende slægt ved at tjene i andre organisationer, som fx Søndagsskolen, seminar og institut.

Større virkefelt

Genetableringen af Hjælpeforeningen førte til større ansvar og større muligheder for sidste dages hellige kvinder. Eliza R. Snow forklarede:

»Kan I ikke se, at vores virkefelt bliver større? Vores virkefelt udvides konstant, og ingen kvinde i Zion behøver at begræde, at hendes virkefelt er for snævert.

Må Gud velsigne jer, mine søstre, og opmuntre jer, så I kan blive fyldt med lys og blive klar over, at I udelukkende er interesserede i Zions velfærd. Lad jeres hovedopgave være at udføre jeres pligter i hjemmet. Men for så vidt I er kloge forvaltere, finder I tid til sociale pligter, fordi de påhviler os som døtre og mødre i Zion. Ved at stræbe efter at udføre alle pligter finder I ud af, at jeres evner øges, og I vil forundres over det, I kan udrette.«⁴⁵

»Jeg vil gå fremad ... Jesu vidnesbyrd skal ... få mig til at se klart« (Eliza R. Snow).

Søster Snøws personlige udtryk for tro og optimisme kan tjene som vejledning for alle sidste dages hellige. »Jeg vil gå fremad,« sagde hun. »Jeg vil smile ad uvejrets rasen og sejle frygtløst og sejrrikt over prøvelsernes oprørske hav ... og »Jesu vidnesbyrd« skal tænde en lampe, som får mig til at se klart og skue gennem udødelighedens porte.«⁴⁶

KAPITEL 5

»Kærligheden ophører aldrig«

*Næstekærligheden er langmodig og er
venlig og misunder ikke og er ikke opblæst,
søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset, tænker
ikke ondt og fryder sig ikke ved ugudelighed,
men fryder sig ved sandheden, tåler alt,
tror alt, håber alt og udholder alt.*

Moroni 7:45

SPECIAL NOTICE from Relief Society General Board

Delivered by Relief Society Visiting Teachers

**CLOTHING TO BE GATHERED
FOR EUROPEAN SAINTS**

The evening of Monday,
December 11, 1945, from 9:00
Church as the days on which
clothing which has been acc

On these days in your w
of the ward welfare committe
all such clothing. On this fir
repair should be given. A lis

who will advise you as to what other ar
the ward meeting house.

*with Love
we send y
of our new
& Beave
if Fundest
will mak
Then you
the very
May the
bro
for
as*

»Kærligheden ophører aldrig«

Da søster Emmeline B. Wells blev kaldet i 1910 til at virke som Hjælpeforeningens femte hovedpræsident, var hun blevet forberedt til dette ansvar. Da hun var med i udvandringen til Saltsødalen, havde hun arbejdet side om side med søstre, der havde varige

vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, og som forstod Hjælpeforeningens grundlæggende principper. Hun havde virket som sekretær til to hovedpræsidenter, Zina D.H. Young og Bathsheba W. Smith, fra 1888 til 1910.

Med et vidnesbyrd om, at Hjælpeforeningen var blevet organiseret ved åbenbaring, var søster Wells og hendes rådgivere, Clarissa S. Williams og Julina L. Smith, opsatte på at bevare de principper, hvorpå foreningen var blevet grundlagt. I oktober 1913 sagde de følgende:

»Det er vores erklærede hensigt at bevare denne storslåede organisations oprindelige navn, ånd og formål intakt, holde fast ved profeten Joseph Smiths inspirerede lærdomme, da han åbenbarede den plan, hvorved kvinder gennem præstedømmets kaldelse blev bemyndiget til at blive grupperet i passende

organisationer med det formål at betjene de syge, bistå de trængende, trøste de aldrende, advare de ubesindige og hjælpe de forældreløse.«¹

Få måneder tidligere havde denne formålserklæring ført til, at søster Wells og hendes rådgivere dannede et motto,

der skulle være til konstant påmindelse om organisationens grundlæggende principper og inspirerede oprindelse. De valgte et udtryk fra skriften: »Kærligheden ophører aldrig«.² Disse tre ord rummede den opgave, som profeten Joseph Smith havde givet hjælpeforeningssøstre: at »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle«.³

Førhen havde pionerkvinderne udøvet næstekærlighed mod nære naboer. Nu skulle hjælpeforeningssøstre organisere sig og også udvise næstekærlighed, »Kristi rene kærlighed«,⁴ til mennesker rundt om i verden.

Søster Wells og hendes rådgivere dannede dette motto i en relativ fredelig og fremgangsrig tid. Lidet vidste de, hvordan begivenheder i de kommende år skulle sætte deres motto på prøve.

Et fredeligt liv i krigstid

Der udbrød krig i Europa i 1914. Da krigen sluttede i november 1918, var mange lande gået ind i konflikten, der blev kendt som første verdenskrig. I denne periode, hvor bitterhed og intolerance kunne have truet de kærlige følelser, man kunne forvente fra hjælpeforeningsøstre, udstedte søster Emmeline B. Wells og hendes rådgivere følgende budskab til alle Kirkens kvinder:

»Tjen jeres mand og børn med en kærlig og tålmodig ånd, pas på de små, tillad dem ikke at indsuge en intolerant eller hadsk ånd mod noget land eller folk, hold våben borte fra deres hænder, tillad dem ikke at lege krig eller finde morskab ved at efterligne død i slag, indgyd en loyal ånd mod land og flag, men hjælp dem til

at føle, at de er himlens soldater, og at hvis de nødvendigvis må gribe til våben til forsvar af frihed, land og hjem, skal de gøre det uden nag og bitterhed ... Undervis i rigets fredsskabende sandheder og sørg så flittigt som aldrig før for de trængende.«⁵

Ved at udsende dette budskab tilskyndede søster Wells søstrene til at praktisere næstekærlighed, ligesom profeten Joseph Smith havde undervist i over 70 år tidligere. Hun opmuntrede dem til at være tålmodige mod deres nærmeste og venlige mod deres næste – herunder fjender – og tjene de trængende. Hjælpeforeningsøstre fulgte dette råd. De stræbte efter at modtage og formidle Kristi rene kærlighed, som de vidste aldrig ville svigte dem.⁶ Denne kærlighed ville både holde dem oppe i krigs- og fredstid.

EMMELINE B. WELLS

Hjælpeforeningens femte hovedpræsident

»Det er mit inderste ønske, at nutidens unge kvinder kommer til at forstå de tidlige medlemmers arbejde, de som uden vore dages faciliteter trøstede den sørgmodige og nedtrykte, besøgte enkerne og de faderløse og var som tjenende engle.«

Emmeline B. Wells

Relief Society Bulletin, maj 1914, s. 3.

Hjælpeforeningssøstre forbereder babytøj til trængte familier

Under første verdenskrig samarbejdede Hjælpeforeningen i USA helhjertet sammen med samfundsorganisationer som Det nationale Forsvarsråd og det amerikanske Røde Kors. Søstrene deltog i fødevarerproduktion og -konservering, aktiviteter til fremskaffelse af penge til velgørende formål, hygiejne, arbejde for børnevelfærd og anden tjeneste. De var effektive og energiske i disse samfundsbestræbelser. Imidlertid mindede profeten dem om, at de aldrig måtte tabe Hjælpeforeningens guddommelige oprindelse af syne.

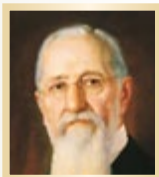
Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, har sagt, at mens verdens organisationer er »skabt af mænd eller kvinder«, er Hjælpeforeningen »guddommeligt skabt, guddommeligt bemyndiget, guddommeligt indstiftet og guddommeligt forordnet af Gud til at tjene

»Vore følelser for menneskeheden generelt bør være de samme, som Jesus viste menneskeheden. Han søgte at gøre noget for deres velfærd, og vores motto bør altid være det samme, som hans var: »Fred til mennesker med Guds velbehag.«

John Taylor

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor, 2002, s. 27; henvisning til Luk 2:14.

til frelse af kvinders og mænds sjæle.« Han ønskede ikke »at se det tidspunkt, hvor vore hjælpeforeninger følger disse kvindeskabte organisationer, som vil forekomme, eller blander

Joseph F. Smith

sig og mister deres egen identitet ved at forene sig med dem ... For jer,« fortalte han hjælpeforeningssøstrene, »gælder det om at lede verden og især lede verdens kvinder i

alt, hvad der er rosværdigt, alt hvad der guddommeligt, alt hvad der er opløftende og som forædler menneskenes børn. I er hovedet, ikke halen.«⁷ Søster Emmeline B. Wells var enig i denne vision. Hun ledte Hjælpeforeningen i samarbejdet med andre organisationer, men hun hjalp også med at bevare foreningens særlige formål og guddommelige natur.

Udover at arbejde sammen med andre organisationer udførte hjælpeforeningssøstre mangeartede opgaver på egen hånd og sammen med deres menighed for at skaffe varer og rejse penge til de nødlidende. Nogle søstre syede og solgte kjoler, forklæder, børnetøj, vattæpper og håndlavede hatte og tæpper. Andre opdrættede og solgte kvæg og får.

En søster i Tooele i Utah fandt ud af, at et vattæppe, hun havde lavet, havde hjulpet en engelsk familie under krigen. Denne hjælpeforeningssøster havde lavet vattæppet i 1906, stukket en seddel ind i det og sendt det til San

Francisco i Californien for at hjælpe ofrene for et forfærdeligt jordskælv. 11 år senere blev vattæppet foræret til Røde Kors og sendt til England. Da den engelske modtager fandt sedlen, sendte hun et personligt takkekort, der forklarede, at vattæppet »var mig til stor gavn, da jeg mistede min mand i krigen«. Efterladt med otte børn og uden mulighed for at arbejde erkendte denne enke: »Det er alt, hvad jeg kan klare og stadig holde den gående.«⁸

Mange engelske søstre meldte sig frivilligt til at sy og strikke til soldaterne, men de havde ingen penge til at købe de fornødne materialer for. Amerikanske og canadiske hjælpeforeninger bidrog ivrigt til en nødhjælpsfond for at hjælpe. De sendte penge til hver gren i England, så de engelske søstre kunne købe materialer til at sy lagener, pudebetræk og tøj.

Da Hjælpeforeningen solgte sin resterende hvede til den amerikanske stat i 1918 (se kap. 4), bemærkede søster Wells: »I alle disse år har vi ikke haft meget behov for at anvende det oplagrede korn til det planlagte formål, men med den mørke sky, der nu hænger over verden, kan vi se præsident Youngs profetiske visdom, da han bad søstre om at oplagre korn til tider med nød.«⁹

Hvedesalget gjorde mere end at skaffe mad til sultne mennesker. Søster Clarissa S. Williams, der virkede som en af søster Wells' rådgivere i præsidentskabet, anbefalede, at

Hjælpeforeningen skulle hensætte indtægterne fra salget på en hovedkonto, og at de anvendte renterne til at finansiere forbedringen af børns og kvinders sundhed. Senere, da søster Williams virkede som Hjælpeforeningens sjette hovedpræsident, så hun til, at disse indtægter blev anvendt til sådanne formål.

Styrkelse af enkeltpersoner og familier

Ved slutningen af første verdenskrig stod mange familier og enkeltpersoner med

økonomiske, fysiske, følelsesmæssige og åndelige behov. For at opfylde disse behov oprettede Hjælpeforeningen i 1919 Hjælpeforeningens socialtjeneste med fuld opbakning af præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident. Søster Amy Brown Lyman, der senere blev Hjælpeforeningens ottende hovedpræsident, virkede som leder af denne tjeneste. Gennem socialtjenesten samarbejdede Hjælpeforeningen med menigheder og stave om at hjælpe trængende kvinder og unge piger med at finde arbejde og anbringe børn, der skulle bortadopteres. Dens hovedformål var imidlertid at yde

Hjælpeforeningssøstre i Kidderminster i England

praktisk undervisning til familier. Søster Lyman sagde, at Hjælpeforeningens socialtjeneste ikke var et »socialkontor«, men en »hjælpeorganisation«, der fremhævede »studiet af familiesituationer, plan- og budgetlægning, organisering af hjælp, hvor SDH-familier er involverede, samt uddannelse af medarbejdere«.¹⁰

Med dette mål for øje skabte socialtjenesten et 6-ugers undervisningsprogram i familieleverfærd. Stavsspecialister deltog i dette kursus og vendte derpå tilbage til deres menigheder og lokalsamfund og underviste i det. Over 4.000 kvinder fik undervisning.

Siden 1902 havde Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab sponsoreret et program til uddannelse af sygeplejersker. Omkring 1920 var sygeplejerskers faglige uddannelse blevet mere omfattende, så Hjælpeforeningen oprettede et uddannelsesprogram for sygehjælpere. For dette 1-årskursus, som begyndte på LDS Hospital i Salt Lake City i Utah, opkrævede man ikke noget undervisningsgebyr. I stedet blev de studerende bedt om at yde 30 dages gratis sygehjælpertjeneste i deres lokalsamfund. Efter fire år, hvor 46 hjælpere blev uddannet, ophørte Hjælpeforeningen med programmet og

Sygeplejersker og børn nyder musikken på LDS Hospital i Salt Lake City i Utah, 1934

overførte deres støtte til Røde Kors' kurser for hjemmesygepleje. Som med andre programmer anvendte Hjælpeforeningen dette program til at imødekomme tidens særlige timelige behov og overdrog derpå arbejdet til andre organisationer.

Hjælpeforeningsledere opmuntrede søstre til fortsat at yde hinanden næstekærlig tjeneste, sådan som de havde gjort det den første tid i Nauvoo. Søstre drog omsorg for de syge, syede til dem, der havde brug for tøj og bistod på andre måder de trængende. Fx måtte en gruppe armenske sidste dages hellige, der boede i Tyrkiet, i 1921 forlade deres hjem. Joseph W. Booth, præsidenten for Den palæstinensisk-syriske Mission, hjalp dem med at flytte til Aleppo i Syrien, hvor han organiserede en gren med en hjælpeforening på omkring 30 søstre. De fleste af disse kvinder var fattige, og dog følte de, at det var deres privilegium og pligt som hjælpeforenings søstre at tjene dem, der var mindre heldigt stillede end de. Så de samlede og syede tøj af 90 meter stof, som præsident Booth havde købt. De lavede også et måltid til underernærede landsmænd, der var flygtet.

I april 1921 efterfulgte søster Clarissa S. Williams søster Emmeline B. Wells som Hjælpeforeningens hovedpræsident. Eftersom hun havde tjent sammen med søster Wells, var hun klar til de udfordringer, der skulle komme. Hun var kendt for sine organisatoriske evner og for at udvise kærlighed og venskab til alle.

Joseph W. Booth og hjælpeforenings søstre fra Armenien først i 1920'erne

Søster Williams var bekymret for den høje dødelighedsprocent blandt mødre og nyfødte. Hun var også bekymret over handicappedes manglende muligheder og mange kvinders lave levefod. Under hendes vise og dygtige ledelse fortsatte Hjælpeforeningen sine bestræbelser på at lette disse problemer. I 1924 oprettede hjælpeforeningspræsidenten i Cottonwood Stav med opbakning og opmuntring fra Kirkens øverste og lokale præstedømmeledere og søster Williams en fødselstiftelse. Denne stiftelse blev senere en del af Kirkens hospitaler.

Søster Williams så et stort behov for forbedringer inden for »sundhed, muligheder og en

anstændig levestandard for alle dem, vi kommer i kontakt med«. Hun sagde: »Et sådant tilsagn om en generel forbedring fordrer omhyggelig forberedelse, træning, uddannelsesmæssige tiltag og egentlig tjeneste.«¹¹ Disse bestræbelser hjalp med at imødekomme øjeblikkelige behov og åbnede en vej for biskopperne til at yde hjælp til de trængende familier. De forberedte også Kirken til at afhjælpe de vanskeligheder, der skulle komme få år senere.

Udvikling af selvhjulpethed

I over ti år efter første verdenskrig arbejdede Hjælpeforeningen på at højne levestandarden for kvinder og familier ved at fokusere på sundhed, job og uddannelse. Hjælpeforeningen

opmuntrede også fortsat til personlig retskaffenhed og næstekærlig tjeneste. Derpå blev verden med kort varsel i slutningen af 1929 kastet ud i en stor økonomisk depression.

Atter engang blev enkeltpersoner og familier i en tid med krise styrket af de færdigheder, Hjælpeforeningen havde undervist i. Sidste dages hellige kvinder fandt styrke i deres tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus, trak på deres færdigheder inden for selvhjulpethed og arbejdede for at udtrykke barmhjertigheden i deres hjerte. Med disse principper til at vejlede dem var de i stand til at sørge for sig selv og deres familier og samtidig række ud til andre.

I 1928 kaldte præsident Heber J. Grant søster Louise Y. Robinson til at virke som Hjælpeforeningens syvende hovedpræsident. Økonomiske

LOUISE Y. ROBISON

Hjælpeforeningens syvende hovedpræsident

»Gør vi kun vores arbejde halvt, får vi ingen fornøjelse. Gør vi det kun af pligt, føler vi ikke glæde, men hvis vi føler, vi er en gren af vintræet, og at vor Fader i himlen har fundet os værdige til at være en del af den gren, og vi kan løfte dette værk, når det skal gøres, da vil vi finde glæde.«

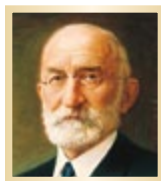
Louise Y. Robinson

Relief Society Magazine, nov. 1933, s. 649.

udfordringer var ikke noget nyt for søster Robinson. Hun var vokset op i en beskeden bjælkehytte i landområdet Scipio i Utah, hvor hun havde lært landbrug, havearbejde, syning, hårdt arbejde, nøjsomhed og være ved godt mod.

Syv år før søster Robinson blev kaldet til Hjælpeforeningens hovedpræsident, havde præsident Grant indsat hende til at tjene som andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Hun havde følt sine utilstrækkeligheder meget stærkt, som hendes datter fortalte:

»Da mor tog til præsident Grants kontor for at blive indsat, var hun sikker på, at han var blevet fejlinformeret

Heber J. Grant

om hendes evner, så hun fortalte ham, at hun med glæde ville yde sit bedste, hvad end hun blev bedt om, men han skulle vide, at hun havde begrænset uddannelse, meget få penge og ringe social status, og hun var bange for, at

hun ikke ville være det eksempel, som kvinderne i Hjælpeforeningen ville forvente af en leder. Hun afsluttede med at sige: »Jeg er blot en ydmyg kvinde!« Præsident Grant svarede: »Søster Louizy, 85 % af Kirkens kvinder er ydmyge kvinder. Vi kalder dig til at være deres leder.«¹²

Opmuntret af præsident Grants ord gav søster Robinson af sine enestående gaver og tjente af hele sit hjerte, først som rådgiver og dernæst som præsident. Hun var klog, medfølelse og hårdtarbejdende. Hendes manglende formelle uddannelse og materielle velstand gjorde, at hun kunne forstå og hjælpe personer i lignende omstændigheder. Hendes råd til husmødre og mødre var praktiske og indfølelse. Hun forstod kampen for at leve på et sparsomt

»Vi ... formaner indtrængende, oprigtigt og altid vores folk om den altoverskyggende nødvendighed af at leve retskaffent, undgå ødselhed, opelske en sparsommelig levevis, økonomisk sans og arbejdsomhed, leve nøje inden for deres indkomstramme og at lægge noget til side, uanset beløbets størrelse, til vanskeligere tider, som kan komme over os.«

Det Første Præsidentskab (Heber J. Grant, Anthony W. Ivins, J. Reuben Clark jun.)

Deseret News, 2. sep. 1933, kirketillæg, s. 7.

Hjælpeforeningsøstre i Californien konserverer madvarer til deres stavs velfærdsprogram, omkring 1940

budget, og dog kendte hun betydningen af en mors indflydelse i hjemmet. Derfor opmuntrede hun mødre til at gøre alt, hvad de kunne, for at blive i hjemmet sammen med deres børn frem for at forlade dem for at arbejde ude.

Den amerikanske regering oprettede mange hjælpeprogrammer i et forsøg på at afvende den økonomiske krise. I et stykke tid arbejdede Hjælpeforeningens socialtjeneste sammen med kommunale kontorer for at betjene trængende familier, men behovene oversteg socialtjenestens kapacitet. En medarbejder i socialtjenesten så antallet af sine sager vokse fra 78 familier i 1929 til over 700 i 1934.¹³

Kirken værdsatte den offentlige indsats. Søster Robison sagde, at regeringen »gjorde

noget storslået« ved at hjælpe mennesker i nød. Imidlertid tilsluttede hun sig præstedømmeledere, der sagde, at kirkemedlemmerne fortsat måtte være grundlæggende værdier for selvforsyning. Hun sagde: »I 93 år har Hjælpeforeningen sagt, at vi selv skal tage vare på vore trængende. Jeg spekulerer på, om vi overlader for meget til det offentlige nu.«¹⁴

I april 1936 præsenterede Det Første Præsidentskab et kirkeomspændende program. Dette satte Kirken i en bedre position til at hjælpe trængende medlemmer. Ved generalkonferencen i oktober 1936 forklarede præsident Heber J. Grant formålet med dette program.

Han sagde: »Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at oprette et system, under hvilket lediggangens forbandelse skulle fjernes, hvorved man kunne få bugt med udnyttelsen af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt atter kunne oprettes blandt vores folk. Målet i Kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Arbejde skal igen sættes i højsædet som det ledende princip i Kirkens medlemmers tilværelse.«¹⁵

År senere gentog præsident Thomas S. Monson, Kirkens 16. præsident, denne lære. »Husk,« sagde han, »at Kirkens hjælp er beregnet på at hjælpe folk til selvhjælp. Det er den enkeltes og familiens ansvar at sørge for rehabilitering med hjælp fra præstedømmekvorummet og

Hjælpeforeningen. Vi forsøger at udvikle uafhængighed og ikke afhængighed. Biskoppen skal forsøge at opbygge retskaffenhed, selvrespekt, selvtægtelse og karakterstyrke hos alle dem, han hjælper, hvilket bør føre til, at den pågældende helt og holdent kan klare sig selv.«¹⁶

Et af de vejledende principper i velfærdsprogrammet var, at hjælpeforeningssøstre og præstedømmebrødre skulle arbejde sammen i enighed. Præsident Harold B. Lee, Kirkens 11. præsident, var med til at oprette velfærdsprogrammet, da han virkede som stavspræsident. Han sagde:

»Det vigtigste formål, Kirkens velfærdsprogram har, er at fremme samarbejds og enighedens ånd over hele Kirken ...

I den udstrækning, at Hjælpeforeningen i menigheder virker i samarbejde med præstedømmekvorummer og biskopråd, så er der et velfærdsprogram i den menighed.«¹⁷

Menighedens hjælpeforeningspræsidents rolle var især vigtig, sagde biskop Joseph L. Wirthlin, Kirkens daværende præsiderende biskop: »Efter min mening er der kun en person, der kan gå ind i et hjem, analysere behovene og forsyne dem klogt. Den person er en, vi kan vælge at kalde ekspert, hjælpeforeningspræsidenten ... Når alt kommer til alt, har disse strålende kvinder selv et hjem, og de har gennemgået oplevelser i forbindelse med moderskab og det at styre et hjem.«¹⁸

Hjælpeforeninger havde et godt udgangspunkt for at indtage en fremtrædende rolle i menighedens velfærdsindsats. Under biskoppens ledelse vurderede de familiers behov og sørgede derefter for tørrede og konserverede frugter og grøntsager, tøj og sengetøj efter behov. I en periode blev søstre, der henkogte frugt, bedt om at afgive hver tiende glas til velfærdsprogrammet. Søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens niende hovedpræsident, huskede, da hun samlede frugt, der var blæst ned på jorden, konserverede det i flasker og gav det til trængende søstre. Gennem denne mulighed for at tjene fik hun større forståelse for Hjælpeforeningens formål.

Hjælpeforeningsledere var en integreret del af Kirkens velfærdssystem. På øverste såvel

En gruppe hjælpeforeningssøstre i Del Rio i Texas, omkring 1950

•• ————— ••

som stavs- og menighedsplan deltog de i velfærdskomite møder, og de øvede indflydelse på beslutninger og koordinering af opgaver. Denne koordinering var væsentlig, eftersom Kirkens velfærdssystem med farme, fabrikker, distributionscentre og andre anlæg voksede. Hjælpeforeningens socialtjeneste blev i 1969 slået sammen med Kirkens velfærds- og socialtjeneste.

Styrkelse af næstekærlighedens bånd

Fra 1939 til 1945 inddrog anden verdenskrig det meste af verden. De fleste af Kirkens

programmer blev påvirket af denne globale konflikt. I marts 1940 mødtes præsident J. Reuben Clark jun., førsterådgiver til præsident Heber J. Grant, med organisationspræsidenter for atter at gennemgå alle programmer og aktiviteter. De skitserede fire grundlæggende formål for hver af Kirkens organisationer: »At indskrænke den »stadigt stigende byrde« hos medlemmer, der støttede kirkeaktiviteter, at mindske biskoppernes byrder, at fjerne programmer, der krævede store, dyre kirkebygninger og at drive Kirken inden for dens indtægter.« Hjælpeforeningen og andre organisationer blev bedt om at »forene sig, samarbejde, fjerne, forenkle og tilpasse deres

CLARISSA S. WILLIAMS

Hjælpeforeningens sjette hovedpræsident

»Gennem vores organisation er evangeliet blevet forkyndt, de trængende har fået omsorg, de syge er blevet lindret, de nedtrykte er blevet opmuntret, et budskab om kærlighed og velsignelse er konstant strømnet ud fra Hjælpeforeningens medlemmer ... Det største i verden er kærlighed. Og hvis vi altid bevarer det i vores hjerte, og udtrykker det budskab til mennesker omkring os, bliver vi velsignede, og vi bliver redskaber til at velsigne dem, vi omgås.«

Clarissa S. Williams

Relief Society Magazine, juni 1922, s. 312.

arbejde således, at de samarbejdede med Det Første Præsidentskab om at nå de ovenfor nævnte mål.«¹⁹

Beskyttelse af familien

Kirkelederes hovedformål med at forenkle deres programmer var at beskytte familien. Præstedømme- og organisationsledere var bekymrede for, at anden verdenskrig skulle splitte hjem og familier. Når mændene gik i krig, måtte kvinderne sørge for deres familie uden direkte hjælp fra deres ægtemand og ældre sønner. Kirkeledere opmuntrede atter mødre med hjemmeboende børn til at finde måder, hvorpå de om muligt kunne sørge for deres børn uden at skulle være væk på fuldtidsarbejde. Disse ledere opmuntrede hjælpeforeningssøstre til at udvikle grundlæggende færdigheder for selvhjulpenhed: syning af vattæpper og tøj, dyrkning af have og konservering og opbevaring af frugt og grøntsager. De fremhævede også mødres åndelige rolle i hjemmet. Krigshærgede lande havde brug for gode, unge borgere, der lærte lektier om moral og retsindighed af deres mødre.

Samarbejde med samfundsorganisationer og præstedømmebrødre

Som i den foregående krig reagerede hjælpeforeningsmedlemmer i USA på kaldet om at melde sig frivilligt og støtte andre agtværdige

organisationers indsats. I 1942 fuldførte over 10.000 hjælpeforeningssøstre Røde Kors' kurser i hjemmepleje, førstehjælp og ernæring. Derudover var Kirken fortalere for kampagner mod rygning og alkohol for at beskytte sidste dages helliges helbred i militærtjeneste. Gennem deres støtte til disse programmer og takket være deres medfølelse, næstekærlige tjeneste fremmede hjælpeforeningssøstre godt helbred og velvilje.

Det var en tid med meget samarbejde blandt hjælpeforeningssøstre, både i samfundet og med præstedømmeledere. Søster Amy Brown Lyman, der virkede som Hjælpeforeningens ottende hovedpræsident under det meste af anden verdenskrig, har sagt:

»Jeg tror, at noget af det, jeg har påskønnet mere end noget andet ... er den støtte, som Hjælpeforeningens kvinder altid har fået fra præstedømmet – fra Kirkens generalautoriteter såvel som fra lokale præstedømmeledere, især fra menighedernes biskopper.

Generalautoriteterne har ikke blot givet de kvindelige mormonledere fra organisationerne usædvanlige muligheder i Kirken, men de har opmuntret dem i deres samarbejde med andre humanitære organisationer.«²⁰

Et eksempel på dette samarbejde var programmet for placering af skolesøgende indianerbørn, som begyndte i 1947 med ældste Spencer W. Kimballs opbakning, der dengang

var i De Tolv Apostles Kvorum. I dette program tog amerikanske indianerbørn fra små samfund imod invitationen til i et stykke tid at bo hos sidste dages hellige familier på steder, hvor formel uddannelse var let tilgængelig, og hvor Kirken var solidt funderet. Dette program opmuntrede disse børn til at lære nye ting, og det fremmede også forståelsen blandt forskellige kulturer.

Hjælpeforeningsledere, især søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens niende hovedpræsident, hjalp med at administrere programmet under ældste Kimballs vejledning. Mange søstre tjente direkte de unge ved at opfostre dem, som om de var deres egne børn. Programmet fortsatte indtil 1996. Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede senere: »Programmet for placering af indianerbørn opfyldte sit formål, og det er nu ophørt. Og sådan går det ... Vi tager stilladset ned, når konstruktionen er færdig.«²¹

»Kristi rene kærlighed«: Næstekærlighed i funktion

Hjælpeforeningssøstre i Europa oplevede stor ødelæggelse i forbindelse med anden verdenskrig. De udviste også rosværdigt mod ved at tjene hinanden trods rystende forhold. De fortsatte i tro og stolede på deres vidnesbyrd og Jesu Kristi forsoning. Deres liv og vidnesbyrd fra denne periode er i sandhed inspirerende.

Efter krigen skrev Maria Speidel, der tjente som hjælpeforeningspræsident i Stuttgart Distrikt i Tyskland:

»De sidste fem år har været svære, og vi er blevet meget ydmyge. Vores tillid til Herren og vores vidnesbyrd om hans kirke har været vores kilde til styrke. Han har i sin nåde bevaret os, og skønt vi har lidt meget, har han givet os et mål af sin styrke. Nogle af os har mistet alle vore jordiske ejendele, enhver håndgribelig ting, vi havde kær, og når vi siger: »Det er bedre at vandre med Gud i mørket end uden ham i lyset,« ved vi, hvad vi taler om ...

Vi synger med glæde Zions sange og sætter vores lid til Herren. Han ordner alt til vores bedste.«²²

Gertrude Zippro, en anden distriktshjælpeforeningspræsident, vandrede med Gud i mørket i mange nætter for at vise kærlighed til og hjælpe sine søstre. Hun boede i Holland på et tidspunkt, hvor landet var under besættelse. Eftersom vagter ofte stoppede og kontrollerede de rejsende, havde hun identifikation på sig, så hun kunne besøge hjælpeforeningerne i distriktet.

Søster Zippros søn John sagde, at det »blev stadigt farligere at være ude om natten, i de fem år besættelsen varede.« Ved mindet om sin mors hengivenhed sagde han: »Kan I forestille jer, min mor byde disse forhold trods og mange gange begive sig ud om aftenen på sin cykel for

Gertrude Zippro, i midten, med sine søstre og børn

at besøge endnu en gren?« Han mindedes det således: »Uanset hvordan hun havde det, eller hvordan omstændighederne var, passede hun sit kald. Sikken storslået kvinde og leder hun var! Jeg tvivler overhovedet ikke på nu, at hun blev håndplukket af Herren til at være hjælpeforeningspræsident på det tidspunkt.«

Søster Zippros søn bemærkede: »Hun må have haft fuldstændig tillid til Herren for gang efter gang at kunne tage af sted under disse forhold, uden at vide hvilke problemer hun ville komme ud for.«²³

I Danmark var de helliges situation tåleligere end i mange andre lande. De kunne få fat i mad, så de delte det med deres mindre heldige naboer. Eva M. Gregersen, præsident for Den Danske Missions Hjælpeforening,

»Vores evige lykke står i forhold til, hvordan vi hengiver os til at hjælpe andre.«

George Albert Smith

I Conference Report, okt. 1936, s. 71.

sagde: »Vi har under krigen optaget arbejdet med at hjælpe vores sultende broderland, Norge. Vi har sammen med missionskontoret givet penge ud til dette formål, og hver måned er der blevet sendt mange dejlige pakker med fødevarer af sted til vore brødre og søstre i Norge, som har været usigeligt taknemlige.«²⁴

Præsident Hugh B. Brown var førstehåndsvidne til en sådan næstekærlighed. Han tjente som præsident for Den britiske Mission fra 1937 til 1939, som koordinator for sidste dages hellige militærfolk i Europa fra 1939 til 1945, og igen som præsident for Den britiske Mission fra 1945 til 1946. Han virkede senere som medlem af De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab. Han rapporterede om den tjeneste, som han så blandt hjælpeforeningsøstre under anden verdenskrig:

»Der er hundredvis af hjælpeforeningsøstre i krigszonen, der har været udsat for farer, prøvelser og trængsler, som kan sammenlignes med det, vore mænd kommer ud for på slagmarken. Disse tapre kvinder har trods næsten uovervindelige vanskeligheder holdt ud ...

At knæle i bøn sammen med disse kvinder og høre dem takke Gud for deres basale velsignelser, for bevarelse af deres og deres kæres liv, for deres knappe fornødenheder og for hjem uden ruder, er på én gang en inspiration til og en irettesættelse for mange af os, hvis materielle velsignelser langt overstiger det, der findes her, men som hyppigt beklager os over at være berøvet nogle få af disse behageligheder.«²⁵

Hedwig Biereichel, en søster i Østtyskland, sørgede for mad til sultne russiske krigsfanger

AMY BROWN LYMAN

Hjælpeforeningens ottende hovedpræsident

»De oprindelige medlemmer af denne organisation havde ingen anelse om ... hvor stor deres elskede Forening skulle blive.«

Amy Brown Lyman

Relief Society Magazine, mar. 1944, s. 139.

»Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt« (Moro 7:47).

på trods af, at hun og hendes familie kunne være blevet fængslet eller skudt for en sådan næstekærlig handling.²⁶ År senere blev hun, tillige med mange andre, der havde udholdt lignende prøvelser under anden verdenskrig, interviewet om sine oplevelser. Ved slutningen af hvert interview spurgte interviewer: »Hvordan bevarede du et vidnesbyrd under alle disse prøvelser?« Intervieweren sammenfattede alle de svar, hun fik, i denne udtalelse: »Jeg bevarede ikke et vidnesbyrd i disse tider – vidnesbyrdet bevarede mig.«²⁷

Da anden verdenskrig sluttede i 1945, havde hjælpeforeningssøstre over hele verden lidt

megen sorg og afsavn. Men under det hele var de fortsat med at tjene hinanden, styrke familien og opbygge vidnesbyrd.

Som et vidne til så meget lidelse og så meget uselvisk tjeneste udtalte søster Amy Brown Lyman:

»Mit vidnesbyrd har været mit anker og mit holdepunkt, min tilfredsstillelse i tider med fryd og glæde, min trøst i tider med sorg og modløshed ...

Jeg er taknemlig for den mulighed, jeg har haft for at tjene ... i Hjælpeforeningen, hvor jeg i det meste af mit voksne liv har arbejdet med så stor glæde og tilfredshed sammen med dens tusinder af medlemmer. Jeg har været på besøg i deres hjem, sovet i deres seng og spist ved deres bord og har således lært af deres smukke karaktertræk, deres uselvskhed, deres forstående hjerte, deres trofasthed og deres ofre. Jeg ærer dette storslåede søsterskab af tjeneste, mere end jeg kan udtrykke med ord.«²⁸

I tider med prøvelser og usikkerhed har hjælpeforeningssøstre verden over fulgt Mormons formaning om at »hold[e] ... fast ved næstekærlighed, som er det største af alt«. De har udvist deres store forståelse for, at skønt »alt skal høre op ... [er] næstekærligheden ... Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt«²⁹ Gang på gang har de været tro mod deres motto: »Kærligheden ophører aldrig.«

KAPITEL 6

Et verdens- omspændende søsterfællesskab

*Denne store søsterkreds vil være en beskyttelse for
enhver af jer og for jeres familie. Hjelpeforeningen
kan sammenlignes med et tilflugtssted –
et trygt sted, hvor man kan være beskyttet –
som i fordums tiders helligdom. I kan føle
jer trygge der. Den omkranser alle
søstre som en beskyttende mur.*

Boyd K. Packer

RS

Et verdensomspændende søsterfællesskab

Da profeten Joseph Smith mødtes med hjælpeforeningssøstrene i Nauvoo, underviste han i, at de udover at yde timelig tjeneste skulle styrke folk åndeligt (se kap. 2). Med baggrund i dette råd har hjælpeforeningssøstre fundet kærlighed og ly for livets storme, når de har tjent sammen. De har delt Jesu Kristi evangelium med hinanden og med mennesker omkring sig. Hjælpeforeningen er blevet en beskyttelse mod verden – et tilflugtssted – og et centrum af lys for verden – et sted, der øver indflydelse.

Ved et hjælpeforeningsmøde i Ogden i Utah anerkendte søster Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, taknemligt søstrenes indsats for at styrke hinanden timeligt og åndeligt. Hun fortalte dem, at selv om Kirken ikke førte optegnelser over ethvert bidrag, de ydede for at hjælpe de nødlidende, fører Herren en fuldkommen optegnelse over deres frelsende arbejde:

»Jeg er fuldt ud klar over, at der ydes temmelig meget, der aldrig nedskrives i bøgerne. Profeten Joseph Smith har sagt, at denne forening blev organiseret for at frelse sjæle. Hvad har søstrene gjort for at vinde dem tilbage, der

Hjælpeforeningssøstre finder kærlighed og sikkerhed mod livets storme, når de tjener sammen.

er kommet på afveje? – For at varme de hjerter, der er blevet kolde over for evangeliet? – Der føres endnu en bog over jeres tro, jeres venlighed, jeres gode gerninger og ord. Der føres endnu en optegnelse. Intet går upåagtet hen.«¹

Der føres en himmelsk optegnelse over hjælpeforeningssøstrenes tjeneste, når de rækker ud til dem, hvis hjerte er blevet koldt, og som har brug for tro, venlighed, gode gerninger og opløftende ord.

Verdensomspændende søsterfællesskab

I midten af 1900-tallet, da verden led under eftervirkninger af krige og naturkatastrofer, tog hjælpeforeningssøstrenes arbejde til i omfang. Tro mod organisationens formål – at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjem og familie og finde og hjælpe dem, der lider nød – udgjorde Hjælpeforeningen et tilflugtssted for sidste dages hellige søstre og virkede for det gode. I 1947 forklarede hovedpræsidentskabet (søster Belle S. Spafford, Marianne Sharp og Gertrude Garff): »Vores mission er helbredende og kræver et stort hjerte, en venlig kontakt og en fast vilje.«²

På det tidspunkt gennemførte nogle regeringer politiske restriktioner og byggede endda nogle fysiske barrierer. Disse restriktioner og barrierer, som går under betegnelser som Jerntæppet og Berlinmuren, og var udtænkt for at tilbageholde nogle mennesker og udelukke andre. I modsætning hertil byggede hjælpeforeningssøstre mure om åndelige tilflugtssteder, der skulle beskytte og inddrage. De mødtes i en verdensomspændende kreds af søsterfællesskab og opfordrede andre til at tilslutte sig.

Selv i lande med politiske begrænsninger og love, der forhindrede fri deltagelse i gudsdyrkelse, følte medlemmer af Hjælpeforeningen en tilknytning til deres søstre overalt i verden. De forholdt sig i det stille tro mod deres

vidnesbyrd om det gengivne evangelium og mod Hjælpeforeningens formål.

I 1980 besøgte præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum og hans hustru, Donna, en Hjælpeforening i Tjekkioslovakiet (nu Tjekkiet og Slovakiet). Han mindedes senere:

»Det var ikke let at få visum, og vi måtte udvise stor forsigtighed for ikke at bringe vore medlemmers sikkerhed og velbefindende i fare, for de havde i generationer kæmpet for at holde deres tro i live under ubeskrivelig undertrykkelse.

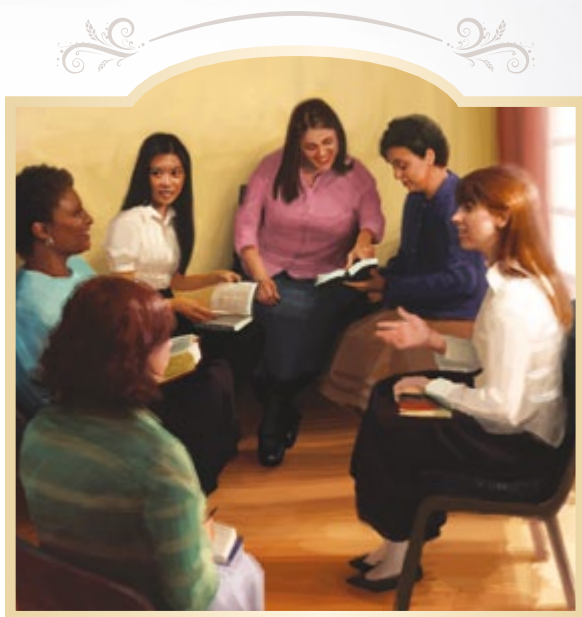
Det mest mindeværdige møde fandt sted på et loftsværelse. Rullegardinerne var trukket ned. Selv om det var aften, kom deltagerne på forskellige tidspunkter, en fra en retning og en fra en anden for ikke at vække opsigt.

Der var 12 søstre til stede. Vi sang Zions salmer fra sangbøger – tekst uden musik – som var blevet trykt over 50 år tidligere. En lektion blev ærbødigt præsenteret fra et håndskrevet hæfte ...

Jeg fortalte disse søstre, at de tilhørte verdens største og på alle måder mest storslåede kvindeorganisation. Jeg citerede profeten Joseph Smith, da han og brødrene organiserede Hjælpeforeningen ...

Ånden var til stede. Den dejlige søster, der havde ledt mødet med mildhed og ærbødighed, græd åbenlyst.

Jeg fortalte dem, at jeg efter vores hjemkomst skulle tale ved en hjælpeforeningskonference. Kunne jeg overbringe et budskab fra dem? Flere

Medlemmer af Hjælpeforeningen mødes i en kreds af søstre.

af dem skrev små sedler, og hver eneste af dem udtrykte gavmildhedens ånd – ingen bad om noget. Jeg glemmer aldrig det, en søster skrev: »En lille kreds af søstre sender deres kærligste hilsener og tanker til alle søstre og trygler Herren om at hjælpe os med at gå fremad.«

Disse ord, *en kreds af søstre*, inspirerede mig. Jeg kunne se dem stå i en rundkreds, der strakte sig ud over det værelse og omkransede hele verden.³

Med dette møde i tankerne sagde præsident Packer: »Jeg stod et øjeblik i den kreds og fornemmede, hvordan troens, modets og kærlighedens impulser kom og udgik fra begge sider.«⁴

Sådan tro, mod og kærlighed i forening former hjælpeforeningssøstrenes arv overalt. Præsident Henry B. Eyring, rådgiver i Det Første Præsidentskab, opmuntrede

»I er udvalgte til at være Guds trofaste kvinder i vor tid, til at hæve jer over småligheder, sladder, selviskhed, uanstændighed og alle andre former for ugudelighed. Anerkend jeres guddommelige fødselsret som vor himmelske Faders døtre.«

Howard W. Hunter

Stjernen, jan. 1993, s. 94.

hjelpeforeningssøstre til at tage del i den arv. »I viderefører den arv, når I hjælper andre med at modtage næstekærlighedens gave i deres hjerte,« har han sagt. »Dermed bliver de i stand til at give den videre til andre. Hjelpeforeningens historie er optegnet i ord og tal, men arven videreføres fra hjerte til hjerte.«⁵ Dette sker i Hjelpeforeningens kreds af søsterfællesskab.

Et tilflugtssted

Siden Hjelpeforeningens første dage har søstre skabt et tilflugtssted – et sted med helbredelse, kærlighed, venlighed, omsorg og tilhørsforhold. I Nauvoo fandt søstre et tilflugtssted i Hjelpeforeningen, når de stolede på hinandens tro og evner, og når de deltes om mad og tøj.

Dette fortsatte, mens de krydsede sletterne, og efter de bosatte sig i territoriet Utah. Efterhånden som Kirken vokser overalt i verden, finder søstre fortsat et tilflugtssted i Hjelpeforeningen.

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Denne store søsterkreds vil være en beskyttelse for enhver af jer og for jeres familie. Hjelpeforeningen kan sammenlignes med et tilflugtssted – et trygt sted, hvor man kan være beskyttet – som i fordums tiders helligdom. I kan føle jer tryggede. Den omkranser alle søstre som en beskyttende mur.«⁶

I 1999 flyttede Bobbie Sandberg, en ung hustru og mor, sammen med sin familie fra USA til Taiwan. Skønt hun kun skulle være der i et halvt år, mens hun og hendes mand underviste

BELLE S. SPAFFORD

Hjelpeforeningens niende hovedpræsident

»Hjelpeforeningen har gennem årene været lige så uforanderlig i sit formål, som sandheden er uforanderlig. De formål, der var vigtige for en håndfuld kvinder i Nauvoo, er stadig vigtige for kvinderne over hele verden. Det er det, der er så mirakuløst ved Hjelpeforeningen. Jeg har arbejdet med Hjelpeforeningen i mange år, og jeg er først lige begyndt at få en indsigt i dens storhed.«

Belle S. Spafford

Den danske Stjerne, mar. 1975, s. 16.

»Uanset hvor en familie rejser hen, venter en kirkefamilie på dem« (Boyd K. Packer).

i engelsk, tog hendes taiwanesiske søstre hende under Hjælpeforeningens beskyttende vinger.

Denne beskyttelse blev især tydelig, da et frygteligt jordskælv rystede landet med sit epicentrum nær familien Sandbergs hjem. Bygninger styrtede sammen på begge sider af den skole, hvor de boede. Inden for få timer efter den første, store rystelse kom søster Sandbergs hjælpeforeningspræsident ud til familien som en barmhjertig engel for at vurdere deres behov og hjælpe dem. Eftersom mange af vejene og bygningerne var blevet ødelagt og alle kommunikationslinjer var brudt ned, tog denne omsorgsfulde præsident det eneste

transportmiddel, hun kunne finde. Hun kørte på sin cykel gennem ruinerne, indtil hun havde besøgt mange af søstrene i menigheden.

Midt i al denne fysiske tumult var søster Sandberg under Hjælpeforeningens trygge beskyttelse. Hendes hjælpeforeningspræsident bekymrede sig om alle menighedens søstres sikkerhed og behov.

Ligesom søster Sandberg kan mange sidste dages hellige rundt om i verden bevidne sandheden af denne udtalelse fra præsident Packer: »Hvor er det dog en stor trøst at vide, at uanset hvor en familie rejser hen, så venter en kirkefamilie på dem. Fra den dag de ankommer, tilhører han et præstedømmekvorum og hun en hjælpeforening.«⁷

Et betydningsfuldt sted

Søster Belle S. Spafford blev kaldet som Hjælpeforeningens niende hovedpræsident i april 1945, og præsident George Albert Smith blev indsat som Kirkens ottende præsident omkring seks uger senere. Præsident Smith opmuntrede søster Spafford og alle hjælpeforeningssøstre til at sørge for timely hjælp til mennesker, der fortsat led under dønningerne af anden verdenskrig. Han bad dem også om at gøre deres indflydelse gældende blandt alle verdens kvinder. Han sagde: »Da profeten Joseph Smith åbnede døren for kvindernes frigørelse, blev den åbnet for hele verden.«⁸

Hjælpeforeningsbygningen, et centrum for indflydelse

I oktober 1945 blev der bekendtgjort planer om at opføre en hjælpeforeningsbygning.⁹ I oktober 1947 godkendte Det Første Præsident-skab en plan fremlagt af søster Belle S. Spafford: Hvert medlem af Hjælpeforeningen, som dengang talte 100.000, blev bedt om at donere fem dollars til projektet. Søstre fra hele verden sendte deres bidrag. Nogle sendte kulturgenstande fra deres hjemland for at forskønne bygningens indre. På ét år rejste søstre 554.016 dollars.

Søster Spafford udtalte: »Denne indsamling udgør et stort pengebeløb, men er ikke alene af monetær værdi. Heri afspejles mange uåndgribelige skatte – skatte af allerstørste værdi – en påskønnelse for den ærefulde stilling, kvinder tildeles i evangeliets plan, vidnesbyrd om foreningens guddommelige virke, taknemlighed for den mulighed Kirkens søstre får for at tjene ... loyalitet mod lederne og uselvsk opofrelse for en storslået sag. Den afspejler den storhed, som er uløseligt forbundet til foreningen.«¹⁰

Bygningen, der ligger nordøst for templet i Salt Lake City, blev indviet den 3. oktober 1956. I indvielsesbønnen talte præsident David O. McKay, Kirkens niende præsident, om den verdensomspændende indflydelse, som ville udgå fra denne bygning: »For at

Hjælpeforeningens bygning, Salt Lake City, Utah, 1956

forbedre sin indsats over for de trængende og lidende i Kirken og i verden har Hjælpeforeningen med hjælp fra Kirkens medlemmer opført dette smukke hjemsted for Hjælpeforeningen.«¹¹

Siden 1984 har bygningen også lagt lokaler til Unge Pigers og Primarys hovedpræsidentskaber.

Indflydelse på folk med en anden tro

Søster Spafford lærte en storslået lektie af præsident George Albert Smith om at formidle Kirkens værdier til verdens kvinder. Kort tid efter hun var blevet opretholdt som Hjælpeforeningens hovedpræsident, »kom der et brev fra Det Nationale Kvinderåd, der annoncerede deres årlige møde, som skulle holdes i New York City.

Søster Spafford havde tidligere overværet disse møder, og i betragtning af sine tidligere

erfaringer overvejede hun og hendes rådgivere i flere uger omhyggeligt indbydelsen.

De besluttede at anbefale Kirkens præsident, at Hjælpeforeningen skulle opsigte sit medlemskab af disse råd. De udarbejdede et anbefalingsdokument, der angav alle grundene til at gøre det.

Rystende og usikker anbragte søster Spafford det stykke papir på præsident George Albert Smiths skrivebord og sagde: »Hjælpeforeningens præsidentskab ønsker at anbefale, at hovedbestyrelsen opsigte sit medlemskab i Det Nationale Kvinderåd og i Det Internationale Kvinderåd af de grunde, som er nedskrevet her.«

Præsident Smith læste omhyggeligt brevet. »Havde de ikke været medlemmer i noget mere end et halvt århundrede?« forhørte han sig.

Søster Spafford forklarede, hvor dyrt det var at rejse til New York, tiden det tog, og hun beskrev de ydmygende situationer, de sommetider oplevede. Hun anbefalede, at de meldte sig ud, for »vi får ikke noget som helst ud af disse råd.«

Den vise, gamle profet lænede sig tilbage i stolen og så på hende med et ængsteligt udtryk. »I ønsker at trække jer ud, fordi I ikke får noget ud af det?«

»Det er vores fornemmelse,« svarede hun.

»Sig mig,« sagde han, »hvad er det, I bidrager med?«

»Søster Spafford,« fortsatte han, »du overrasker mig. Tænker du altid ud fra, hvad I får? Tænker I ikke også ud fra, hvad I har at give?«

Han gav hende brevet tilbage og rakte hende hånden. Med betydelig fasthed sagde han: »Fortsæt jeres medlemskab i de råd og gør jeres indflydelse gældende.«¹²

Og det gjorde hun! Hun deltog i Det Nationale Kvinderåd og Det Internationale Kvinderåd og sad i lederpositioner i mange år i disse organisationer. Hun holdt fast på Jesu Kristi

Søster Belle S. Spafford, til venstre, ved et møde i Det internationale Kvinderåd

evangeliums principper og på Hjælpeforeningens formål.

Hver gang søster Spafford tog af sted til Det Internationale Kvinderåd, fik hun tildelt mødet for den »sociale og moralske velfærd«. Hun fortalte:

»Engang protesterede jeg over at skulle tilbage til mødet for social og moralsk velfærd, og jeg var på det tidspunkt på god talefod med Rådets formand ... og jeg sagde: »Jeg deltager i dette møde hver gang, og det bliver mere og mere frastødende. Jeg kunne tænke mig et andet.« Hun sagde: »Jamen, du har bestemt ret til et andet, og jeg skal sørge for, at du får det.«

Så kom hun tilbage og sagde: »Vi kan ikke imødekomme din forespørgsel, fordi dit eget råd insisterer på, at du bliver på mødet for social og moralsk velfærd.« Hun sagde: »Det vil måske interessere dig at vide hvorfor. Din nationale præsident siger, at du altid står ved din kirkes holdning i disse anliggender, og de kender Mormonkirkens holdning, og de føler sig trygge ved at have dig der.«¹³

Kvinderne i disse organisationer vidste, at deres ven Belle Spafford ville stå ved Kirkens principper, og de havde brug for den slags visdom og styrke. I 1954 blev hun valgt som leder for USA's delegation til Det Internationale Kvinderåd i Helsinki i Finland. Mens hun stod i spidsen for en stor indmarch ved

konferencens åbning, gik hendes tanker tilbage i tiden:

»Da jeg så ud over de glimtende deltagere bestående af mennesker fra mange lande ... kom jeg pludselig i tanke om Hjælpeforeningens ledes ord fra pionertiden ... »stå, som vi gør, i spidsen for verdens kvinder ... »for Zions kvinders og for alle nationers kvinders rettigheder« ... Jeg vidste, at vore kvindelige ledere fra pionertiden ved guddommelig indsigt havde fået kundskab om Hjælpeforeningens skæbne ... Det er min

Hjælpeforeningssøstre og fuldtidsmissionærer i San Antonio, Texas, omkring 1950

overbevisning, at den tid er kommet, hvor Hjælpeforeningens indflydelse skal gøre sig gældende blandt alverdens kvinder.«¹⁴

I 1987 rådede Det Første Præsidentskab Hjælpeforeningen til at trække sig ud af Det Nationale Kvinderåd og Det Internationale Kvinderåd. Tiden var kommet for Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab til at kanalisere mere energi over på den hastigt voksende, verdensomspændende organisation frem for på andre nationale og globale sager. Men efterhånden som Kirken er vokset, har sidste dages hellige kvinder fortsat gjort deres indflydelse gældende over alt i verden – i deres lokalsamfund, skoler og værdige lokale organisationer. De har fulgt det eksempel, som præsident Smith og søster Spafford har sat, ved at tænke på, hvad de kan give, og ikke hvad de kan få ud af noget.

Næring og undervisning af undersøgere og nyomvendte

Med Kirkens verdensomspændende vækst har Hjælpeforeningen været et sted, der har øvet indflydelse på undersøgere og nyomvendte. Denne indflydelse har omfattet at give nye medlemmer muligheder for at tjene og lede. Søster Silvia H. Allred, rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har fortalt om sin mor, Hilda Alvarenga, der tjente som grenens hjælpeforeningspræsident i San Salvador i El Salvador:

»Min mor var for nylig blevet omvendt til Kirken, da hun blev kaldet som hjælpeforeningspræsident i vores lille gren i San Salvador. Hun fortalte grenspræsidenten, at hun var uerfaren, uforberedt og ikke dygtig nok.

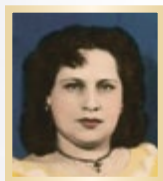
»Når vi gennem vores værdighed gør os egnede, når vi i tro bestræber os på urokkeligt at udføre de pligter, vi har fået overdraget, og når vi søger den Almægtiges inspiration til at udføre vore ansvarsopgaver, så kan vi udføre mirakler.«

Thomas S. Monson

Stjernen, juli 1988, s. 43.

Hun var i trediveerne, havde meget lidt formel uddannelse, og hun havde viet hele sit liv til at tage sig af sin mand og syv børn. Men grenspræsidenten kaldte hende alligevel.

Jeg så min mor vokse med kaldelsen. Mens hun tjente, tilegnede hun sig lederevner og

Hilda Alvarenga

udviklede nye gaver som fx undervisning, at tale offentligt samt planlægge og organisere møder, aktiviteter og tjeneste-projekter. Hun øvede indfly-

delse på kvinderne i grenen. Hun betjente dem og lærte dem at tjene hinanden. Søstrene elskede og respekterede hende. Hun hjalp andre kvinder til at opdage, bruge og udvikle gaver og talenter. Hun hjalp dem til at opbygge riget og blive stærke, åndelige familier. Hun forblev trofast mod de tempelpagter, hun indgik. Da hun gik bort, havde hun fred med sin Skaber.

En søster, som tjente sammen med hende som rådgiver i Hjælpeforeningen, skrev et brev til mig flere år senere: »Din mor var den person, der lærte mig, hvordan jeg kunne blive dét, jeg er nu. Af hende lærte jeg næstekærlighed, venlighed, ærlighed og ansvarlighed i vore kaldelser. Hun var min vejleder og mit eksempel. Jeg er nu 80 år gammel, men jeg er forblevet trofast mod Frelseren og hans evangelium. Jeg har været på mission, og Herren har velsignet mig meget.«¹⁵

Denne hengivne hjælpeforeningspræsident var med til at styrke de søstres vidnesbyrd, som allerede var medlem af grenen. Hun nærrede også troen hos de kvinder, der undersøgte Kirken, og de, der nylig var blevet døbt og bekræftet. Hun anstrengte sig for at gøre Hjælpeforeningen til et imødekommende og nærrende sted.

Indflydelse på andre ved at fortælle om evangeliet

Ikke længe efter præsident og søster Packers besøg i den lille søsterkreds i Tjekkoslovakiet blev en ung kvinde, der søgte et åndeligt tilflugtssted, kærlighed og en mening med livet, inddraget i netop den kreds. Hun hed Olga Kovářová, og hun var på det tidspunkt lægestuderende på universitetet i byen Brno. Universitetet indpodede de studerende ateistiske lærdomme. Olga følte, at de studerende og andre overalt omkring hende savnede et mål med tilværelsen. Hun hungrede efter et større åndeligt indhold i tilværelsen, og hun fornemmede den selvsamme hunger blandt sine venner og kolleger.

I løbet af Olgas tid på universitetet mødte hun Otakar Vojkůvka, en 75-årig sidste dages hellig mand. Hun mindedes senere: »For mig så han ud som én på 75 år, men i sit hjerte var han snarere 18 og livsglad. Det var meget

Ligesom Frelserens fordums apostle kan hjælpeforeningsøstre være et redskab i Guds hænder.

usædvanligt i Tjekkoslaviet i en tid med kynisme ... Jeg så, at han ikke blot var uddannet, men han vidste, hvordan man kunne leve et liv med glæde.« Hun spurgte ham og hans familie om meningen med livet, og til sidst præsenterede de hende for andre kirkemedlemmer. Hun ønskede at vide, hvordan de fandt glæde, og hvor de læste om Gud. De gav hende en Mormons Bog, som hun ivrigt begyndte at læse i.

Olga blev omvendt til det gengivne evangelium, og hun besluttede at blive døbt. Hun var nødt til at blive døbt i skoven om aftenen for at undgå at vække opsigt med en religiøs handling. Uheldigvis var der mange fiskere i skoven den aften, hvor hun blev døbt. Men efter Olga og hendes venner havde ventet og til sidst bedt en oprigtig bøn, gik fiskerne deres vej.

Et kirkemedlem, der var med til Olgas dåb, spurgte hende: »Ved du, hvorfor der var så

mange fiskere ved vandet i aften?» Derpå sagde han: »Husk, at Jesus, mens han gik langs Galilæa Sø, sagde til Simon Peter og Andreas, som kastede net i søen: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.« Olga følte, at hans opfattelse var, at jeg snart skulle blive et redskab i Guds hænder til at føre unge mennesker ind i Kirken.«

Olga gjorde præcis det. Hun påvirkede mange, der søgte efter sandhed og lykke. Eftersom forkyndelse ikke var tilladt i deres land, ledte hun og familien Vojkúvka en klasse, som de kaldte »Visdommens skole«. I disse omgivelser underviste de i moralske og etiske værdier for at hjælpe mennesker til at finde åndeligt indhold og glæde i livet. Mange af

deres elever mærkede Åndens kraft, og der åbnede sig ofte muligheder for samtaler med visse personer om vor himmelske Fader og Jesu Kristi evangelium.¹⁶

Senere, da søster Barbara W. Winder virkede som Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident, havde hun mulighed for at rejse til Tjekkosllovakiet sammen med sin mand, Richard W. Winder, som havde tjent der som ung missionær for år tilbage. Da de kom ind i et hjem, hvor et møde skulle holdes, kom en livfuld ung kvinde begejstret hen til dem og sagde: »Velkommen! Jeg hedder Olga, og jeg er hjælpeforeningspræsident.« Bror og søster Winder lagde mærke til det lys, hun udstrålede, og den Ånd fra Herren, hun havde over sig.

ELAINE L. JACK

Hjælpeforeningens 12. hovedpræsident

»Vi er en del af noget stort. Vi har brug for hinanden for at gøre vores søsterfællesskab fuldstændigt. Når vi rækker ud for at tage vore søstre i hænderne, så rækker vi ud til alle kontinenter, for vi er fra alle lande. Vi er knyttet sammen, når vi prøver at forstå det, Herren har fortalt os, han vil gøre os til. Vi taler forskellige sprog, alligevel er vi en familie, der stadig kan være af ét hjerte.«

Elaine Jack

Stjernen, juli 1992, s. 87.

Som hjælpeforeningspræsident i den lille gren var Olga Kovářová en positiv indflydelse i en verden med politisk undertrykkelse og religiøs forfølgelse, og hun var med til at give ly til dem, der sluttede sig til Kirken og blev medlem af Hjælpeforeningen. Hun hjalp med at frelse sjæle ved at bringe dem til Kristus.

Søster Kovářovás omvendelseshistorie og hendes missionering er en delvis opfyldelse af præsident Spencer W. Kimballs, Kirkens 12. præsidents profeti: »Meget af den store vækst, som kommer til Kirken i de sidste dage, kommer, fordi mange af de gode kvinder, der findes i verden (som ofte besidder en indre sans for det åndelige), bliver tiltrukket af Kirken i stort antal. Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken afspejler retskaffenhed og en klar holdning, og i det omfang kvinderne i Kirken ses som noget særligt og anderledes – på en god måde – i forhold til kvinder af verden.«¹⁷

Påvirkning af andre gennem tjeneste

I 1992 fejrede søstre over hele verden Hjælpeforeningens 150-års fødselsdag ved at deltage i tjenesteprojekter i deres lokalsamfund. Ved denne indsats, som blev organiseret under ledelse af generalautoriteter og lokale præstedømmeledere, udøvede søstrene Hjælpeforeningens påvirkning overalt i verden. Søster Elaine L. Jack, der på det tidspunkt

virkede som Hjælpeforeningens 12. hovedpræsident, sagde:

»Vi bad hver af vore lokale enheder om at se på deres eget lokalsamfunds behov og beslutte, hvilken samfundstjeneste der ville være mest brug for. Kan I forestille jer, hvad det gjorde i denne verden?

En af vore hjælpeforeningspræsidenter tog til byrådet i en by i Californien og sagde: »Hvad synes I, dette lokalsamfund har brug for, som vi kan gøre?« Og mændene sagde: »Siger du, at 20.000 grupper verden over vil gøre ligesådan?« Og hun svarede ja. Og et af byrådsmedlemmerne sagde: »I vil forandre

Tjeneste kan ændre verden til det bedre.

verden.« Og det tror jeg, vi gjorde ... til det bedre. Det var en af den slags ting, der forenede. Og der var så mange forskellige slags tjenester ... Søstre lavede uldne tæpper i Sydafrika til de ældre på et plejehjem ... De plantede blomster rundt om et klokketårn i Samoa. Og mange ting blev gjort for herberger med hjemløse eller at skaffe bøger til børn eller male hjemmet hos ugifte mødre og lignende ting. Vi følte, at disse samfundstjenesteprojekter overalt i verden var en virkelig god ting, både for søstrene og for lokalsamfundet.«¹⁸

Påvirkning af andre gennem læsefærdighed

Mens hjælpeforeningssøstre organiserede tjenesteprojekter i lokalsamfundet, koncentrerede søster Jack og hendes rådgivere sig om en verdensomspændende indsats: Nemlig, at hjælpe søstre til at lære at læse. »Vi følte, at kvinder over hele verden var nødt til at kunne læse, og det var der mange, der ikke kunne,« sagde hun. »Kan I forestille jer dette – hvis de ikke kan læse, hvordan kan de så undervise deres børn, hvordan kan de forbedre deres situation, hvordan kan de studere evangeliet? Derfor tænkte vi, at den største velgørehedsindsats, vi kunne gøre, var at fremme skrive- og læsefærdighed ... Men vores formål var også at opmuntre hver søster til at lære gennem hele livet.«¹⁹

Præsident Thomas S. Monson, Kirkens 16. præsident, mødte engang en kvinde i Monroe

Thomas S. Monson

i Louisiana, som var blevet velsignet af denne hjælpeforeningstjeneste, og som havde givet denne velsignelse videre til andre. Hun kom hen mod ham i en lufthavn og sagde:

»Præsident Monson, før jeg tilsluttede mig Kirken og blev medlem af Hjælpeforeningen, kunne jeg ikke læse. Jeg kunne ikke skrive. Det kunne ingen i min familie.« Hun fortalte præsident Monson, at hjælpeforeningssøstre havde lært hende at læse, og nu hjalp hun andre med at lære at læse. Efter at have talt med hende »tænkte (præsident Monson) på den overvældende lykke, hun måtte have følt, da hun åbnede sin bibel og for første gang læste Herrens ord ... Den dag i Monroe i Louisiana«, sagde han »modtog jeg en bekræftelse fra Ånden af jeres ædle mål for at forbedre læse- og skrivefærdighederne blandt jeres søstre.«²⁰

Påvirkning og styrkelse af søstre i menighederne

Selv om trofaste hjælpeforeningssøstre havde gjort deres indflydelse gældende i lokalsamfundet og overalt i verden, havde de ikke glemt at styrke hinanden i deres egne menigheder. Søster Julie B. Beck, der senere virkede som Hjælpeforeningens 15. hovedpræsident,

Eonen til at læse hjælper kvinder til at forbedre deres situation, studere evangeliet og undervise deres børn.

fandt et søsterfællesskab, tilflugtssted og en støtte i Hjælpeforeningen, da hun var en ung, uerfaren mor og husmor. Hun mindes det således:

»Hjælpeforeningen bør organiseres, rettes ind efter og mobiliseres for at styrke familien og hjælpe til at gøre vores hjem til et helligt tilflugtssted fra verden. Det lærte jeg for år tilbage, da jeg var nygift. Mine forældre, som var mine naboer, meddelte, at de skulle flytte til en anden del af verden. Jeg var afhængig af min mors omsorgsfulde, kloge og opmuntrende eksempel. Nu skulle hun være væk i lang tid. Det var, før der fandtes e-mail, fax, mobiltelefoner og

»I er medlem af verdens største kvindeorganisation, en organisation, som er en livsvigtig del af Guds rige, og som er bestemt til og virker således, at den hjælper sine trofaste medlemmer til at opnå evigt liv i vor Faders rige.«

Joseph Fielding Smith

Relief Society Magazine, dec. 1970, s. 883.

Et hjælpeforeningskor synger i Tabernaklet i Salt Lake City, 1956

webkameraer, og posten var vitterlig langsom. En dag før hun tog af sted, sad jeg og græd sammen med hende og spurgte: »Hvem skal nu være min mor?« Mor tænkte sig godt om, og med Ånden og åbenbaringskraft, som kommer til den slags kvinder, sagde hun til mig: »Hvis jeg aldrig kommer tilbage, hvis du aldrig ser mig igen, hvis jeg aldrig vil være i stand til at lære dig noget mere, så knyt dig til Hjælpeforeningen. Hjælpeforeningen vil være din mor.«

Min mor vidste, at hvis jeg var syg, ville søstrene tage sig af mig, og når jeg fik børn, ville de hjælpe mig. Men min mors største håb var, at søstrene i Hjælpeforeningen ville være stærke, åndelige ledere for mig. Jeg begyndte fra da af til overflod at lære af kvinder med statur og tro.«²¹

En stadigt voksende søsterkreds

Første gang præsident Boyd K. Packer offentligt fortalte om sin oplevelse med hjælpeforenings søstre i Tjekkoslovakiet, talte

han ved Hjælpeforeningens møde i 1980. Han sagde: »Jeg så for mig en stor søsterkreds.«²²

Boyd K. Packer

I 1998 fortalte han igen om oplevelsen, denne gang i en generalkonferencetale til hele Kirken. Han bemærkede:

»Hjælpeforeningen er mere end en kreds nu. Den minder mere om et kniplingsstykke, der er bredt ud over kontinenterne.«²³

Hjælpeforeningssøstre er en del af en guddommeligt inspireret organisation, som profeten Joseph Smith oprettede under præstedømmets myndighed. Når kvinder deltager i Hjælpeforeningen og er hengivne over for den, vil de til stadighed udgøre et tilflugtssted og et søsterfællesskab og være en stærk, positiv indflydelse. Præsident Packer lovede store velsignelser til søstre, der tjener i denne sag:

»Alle jeres behov bliver opfyldt, nu og i evighederne, enhver forsømmelse bliver fjernet, der bliver rettet op på ethvert overgreb. Alt dette kan komme til jer, og komme hurtigt, når I er hengivne over for Hjælpeforeningen.

Tjeneste i Hjælpeforeningen højner og helliggør hver enkelt søster. Jeres medlemskab af Hjælpeforeningen bør altid være en del af jer. Når I er hengivne over for Hjælpeforeningen og organiserer den, virker i den og deltager i den, støtter I en sag, som velsigner enhver kvinde, der kommer under dens vinger.«²⁴

Søsterskabet styrkes gennem udtryk for næstekærlighed

I en tale til hjælpeforeningssøstre formulerede præsident Thomas S. Monson sine tanker om, hvordan udtryk for næstekærlighed styrker søsterfællesskabets bånd i Hjælpeforeningen:

»Jeg anser næstekærlighed – eller ›Kristi rene kærlighed‹ – som det modsatte af at kritisere og dømme. Når jeg taler om næstekærlighed, så tænker jeg i øjeblikket ikke på at hjælpe nødlidende ved at give af vore midler. Det er selvfølgelig både nødvendigt og passende. Men i aften tænker jeg på den næstekærlighed, der bliver tilkendegivet, når vi er tolerante over for

»Sand næstekærlighed er kærlighed i funktion. Behovet for næstekærlighed findes overalt« (Thomas S. Monson).

andre og ser mildt på deres handlinger, den form for næstekærlighed, der tilgiver, den form for næstekærlighed, der er tålmodig.

Jeg tænker på den form for næstekærlighed, der får os til at være sympatiske, omsorgsfulde og barmhjertige, ikke kun på tidspunkter med sygdom, lidelser og nød, men også på tidspunkter med svaghed eller fejl fra andres side.

Der er et alvorligt behov for den næstekærlighed, som giver opmærksomhed til dem, der er ubemærkede, håb til dem, der er nedtrykte, hjælp til dem, der er plagede. Sand

næstekærlighed er kærlighed i funktion. Behovet for næstekærlighed findes overalt.

Der er brug for den næstekærlighed, som nægter at stille sig tilfreds ved at høre eller gentage rapporter om andres uheld, medmindre den uheldigt stillede kan nyde godt derved ...

Næstekærlighed er at have tålmodighed med en person, der har svigtet os. Det er at modstå impulsen til let at blive såret. Det er at acceptere svagheder og ufuldkommenhed. Det er at acceptere mennesker, som de virkelig er. Det er at se forbi det fysiske udseende til egenskaber,

Næstekærlighed føles i opfordringen »Kom – sid hos os.«

.. ..

som ikke sløres med tiden. Det er at modstå
trangen til at sætte andre i bås.

Næstekærlighed, denne Kristi rene kærlighed, ses, når en gruppe unge kvinder fra en menighed for unge voksne rejser mange hundrede kilometer for at deltage i begravelsen af moderen til en af deres hjælpeforeningsøstre. Næstekærlighed vises, når hengivne besøglærere kommer igen måned efter måned, år efter år, til den samme, lidt uinteresserede og lidt kritiserende søster. Det vises, når en ældre enke huskes og tages med til aktiviteter i menigheden og i Hjælpeforeningen. Det mærkes, når søsteren sidder alene i Hjælpeforeningen og får opfordringen: ›Kom – sid hos os.‹

På hundredvis af små måder bærer I alle næstekærlighedens kappe. Livet er ikke fuldkomment for nogen af os. Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet. Må vi erkende, at enhver gør sit bedste for at klare de vanskeligheder, hun møder på sin vej, og må vi stræbe efter at gøre vores bedste for at hjælpe til.

Næstekærlighed er blevet defineret som ›den højeste, ædleste og stærkeste form for kærlighed‹, som ›Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med [hende] skal det være vel.‹

›Kærligheden ophører aldrig. Må det langtidsholdbare hjælpeforeningsmotto, denne tidløse sandhed, vejlede jer i alt, hvad I gør. Må den gennemtrænge jeres sjæls inderste og komme til udtryk i alle jeres tanker og handlinger.«²⁵

KAPITEL 7

»Ægte
gudsdyrkelse«

*Omsorg og tjeneste gennem
besøgsundervisning*

*Vi er omgivet af andre, der har behov for vores
opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte,
vores trøst og vores venlighed ... Vi er Herrens
hænder her på jorden med mandat til at tjene
og til at opløfte hans børn. Han er
afhængig af hver enkelt af os.*

Thomas S. Monson

»Ægte gudsyndyrkelse« Omsorg og tjeneste gennem besøgsundervisning

Da Jesus Kristus var på jorden, viste han os, hvordan vi skal leve. »Han viste vej og gik den selv,« skrev søster Eliza R. Snow.¹ Han viste os, hvordan vi skal tjene – hvordan vi skal våge over og styrke hinanden. Han tjente enkeltpersoner, en for en. Han lærte os, at vi bør forlade de 99 for at redde den ene vildfarne.² Han helbredte og underviste enkeltpersoner og tilbragte endda tid sammen med hver enkelt i mængden på 2.500 mennesker ved at give hver eneste mulighed for at få et personligt vidnesbyrd om sin guddommelighed.³

Frelseren kalder på sine disciple for at arbejde sammen med ham i sin tjenestegering ved at give dem mulighed for at tjene andre og blive mere som han. I Hjælpeforeningen har alle søstre mulighed for at våge over og styrke søstre en for en gennem besøgsundervisningen. Søster Julie B. Beck, Hjælpeforeningens 15. hovedpræsident, har sagt: »Eftersom vi følger Jesu Kristi eksempel og belæringer, sætter vi pris på denne officielle kaldelse til at elske, kende, forstå, undervise og tjene på hans vegne.«⁴

Indledningen til besøgsundervisning: Indsamling af bidrag og organisering af tjeneste

I 1843, da befolkningstallet i Nauvoo i Illinois voksede, blev de sidste dages hellige i byen inddelt i fire menigheder. Ved et møde afholdt den 28. juli det år nedsatte hjælpeforeningsledere en besøgskomite bestående af fire søstre i hver menighed. Besøgskomiteernes synligste

Frelseren underviste ved sit eksempel i, hvordan man våger over og styrker hinanden.

ansvarsopgaver var at vurdere behov og indsamle bidrag.

Bidrag omfattede penge, madvarer og tøj. Hver uge afleverede besøgskomiteerne de bidrag, de havde indsamlet, til Hjælpeforeningens kasserer. Hjælpeforeningen anvendte disse bidrag til at yde hjælp og lindring til de trængende.

I opfyldelsen af dette ansvar udtrykte en søster sin tro på, at »vores frelse afhænger af vores gavmildhed mod de fattige«. En anden søster tilsluttede sig dette ved at sige: »Herren bekræfter det igen og igen. Han fryder sig over vore næstekærlige gerninger.«⁵

Denne praksis fortsatte et godt stykke ind i det 20. århundrede. Almindeligvis gik de søstre, der blev udpeget til at gå på besøg, ud med kurve og tog imod varer som tændstikker, ris, bagepulver og hensyltede frugter på glas. De fleste bidrag blev brugt til at afhjælpe lokale behov, men nogle blev brugt til at opfylde behov tusinder af kilometer væk. Fx indsamlede, sorterede, reparerede og pakkede hjælpeforeningssøstre i USA over 500.000 stykker tøj og sendte dem til Europa efter anden verdenskrig.

Udover indsamling af bidrag vurderede besøgskomiteerne behov i de hjem, de besøgte. De rapporterede deres observationer til hjælpeforeningsledere, som organiserede hjælp.

Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, fortalte om engang, hvor han så

hjelpeforeningssøstre række uselvsk ud med en kristuslignende kærlighed til en familie:

»Jeg har for nylig haft det privilegium at besøge en af vore kolonier i en af Zions fjerntliggende stave, hvor der på det tidspunkt hærgede en hel del sygdom, og selv om vi havde rejst i mange dage, og vi nåede frem til kolonien sent om aftenen, blev vi bedt om at gå rundt sammen med præsidenten for at besøge nogle af de syge. Vi fandt en fattig søster liggende på en seng, udmattet af sygdom, i en meget alvorlig tilstand. Hendes stakkels mand sad ved sengen, næsten ude af sig selv over sin hustrus forfærdelige sygdom. Hun var moder til en hel del små børn, der havde klynget sig sammen. Familien lod til at leve under yderst fattige kår.

Snart kom en rar, ældre dame ind i huset og medbragte en kurv med nærrende mad og nogle lækkerier til den plagede familie. Da vi spurgte, fandt vi ud af, at hun af menighedens Hjælpeforening var blevet tildelt opgaven med at våge over og hjælpe den syge kvinde den nat. Hun var der for at se efter børnene, for at sørge for at de blev vasket ordentligt, fik noget mad og for at lægge dem i seng, og hun skulle rydde op i huset og gøre alt så bekvemt som muligt for den plagede kvinde og hendes familie. Vi erfarede ligeledes, at en anden god søster ville blive bedt om at afløse hende næste dag. Og så fremdeles fik denne fattige

Besøgskomiteer indsamlede midler for at hjælpe med lokale behov.

og hårdt trængte familie den mest velmente omsorg og opmærksomhed fra søstrene i Hjælpeforeningen dag for dag, indtil hun blev rask igen og blev lettet for sine lidelser.

Vi fandt også ud af, at denne Hjælpeforening var så organiseret og velordnet, at alle de syge i kolonien fik den samme opmærksomhed og hjælp til deres trøst og lindring. Jeg havde aldrig før set sådan et eksempel på denne prægtige organisations nytte og skønhed, som det eksempel vi her var vidne til, og jeg tænkte, hvor barmhjertigt det var, at Herren inspirerede profeten Joseph Smith til at oprette sådan en organisation i Kirken.«⁶

»Lad os have barmhjertighed med hinanden, og lad de stærke blidt passe de svage, indtil de får styrke, og lad dem, som kan se, føre de blinde, indtil de selv kan se vejen.«

Brigham Young

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 219.

Besøgsundervisning som åndelig tjeneste

Skønt besøgs lærere altid har taget sig af timelige behov hos enkeltpersoner og familier, har de også haft et højere formål. Søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens anden hovedpræsident, har sagt: »Jeg anser en besøgs lærers funktion for at være en ophøjet og hellig funktion. Jeg håber, søstre ikke tror, at det blot består i at tigge på de fattiges vegne. I ønsker at være fyldt med Guds, visdommens, ydmyghedens og kærlighedens Ånd, således at de i tilfælde af, de ikke har noget at give, ikke frygter jeres ankomst.«

Søster Snow håbede, at søstre ville »for nemme en forskel i deres hjem« efter et besøg.⁷ Hun rådede besøgs lærerne til at forberede sig åndeligt, før de besøgte hjemmene, så de ville være i stand til at vurdere og opfylde åndelige såvel som timelige behov: »En besøgs lærer ... burde bestemt have så meget af Herrens Ånd, når hun træder ind i et hus, at hun ved, hvilken ånd hun møder ... Bønfald Gud og Helligånden om at få Ånden, så I kan imødekomme den ånd, der findes i det hus ... og måske føler I, at I skal tale fredfyldte og trøstende ord, og hvis I finder en søster, der mangler varme, så tag hende ind til jer, ligesom I ville trykke et barn ind til jer og varme hende.«⁸

Sarah M. Kimball, der tjente som menighedens hjelpeforeningspræsident i slutningen af 1860'erne, kom med et lignende råd til søstre i

Sarah M. Kimball

sin menighed: »Det er besøgs lærernes pligt at besøge deres tildelte søstre en gang om måneden for at forhøre sig om medlemmernes fremgang og lykke. Det er deres pligt at tale visdomsord samt trøstende og fredfyldte ord.«⁹ Hjelpeforeningsledere understregede, at besøgs lærere ikke kun »skulle indsamle midler, men også skulle undervise og forklare evangeliets principper«.¹⁰ I 1916 blev besøgs lærere formelt bedt om at tale om et evangelisk emne hver måned udover at yde timelig tjeneste. I 1923 præsenterede Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab et enslydende budskab, som alle besøgs lærere skulle give.

»Besøgsundervisningens genfødsel« – »En smuk oplevelse for kvinder«

I 1944, otte år efter iværksættelsen af Kirkens velfærdsplan (se kapitel 5), begyndte søster Amy Brown Lyman, Hjelpeforeningens ottende hovedpræsident, at drage besøgs lærernes traditionelle ansvar for at indsamle bidrag i tvivl. Efter at have undersøgt spørgsmålet anbefalede hun og hendes rådgivere Det Præsiderende Biskopråd, at »emnet om indsamling af midler ... burde afgøres af Kirkens generalautoriteter frem for af Hjelpeforeningen.«

Den præsiderende biskop LeGrand Richards tog anbefalingen med til Det Første Præsidentskab. Han rapporterede senere, at Det Første Præsidentskab og Biskoprådet følte, at det var »tilrådeligt, at Hjælpeforeningens besøglærere ophørte med at indsamle velgørenhedsmidler.«¹¹

Søster Belle S. Spafford, der tjente som søster Lymans andenrådgiver på det tidspunkt, fortalte en personlig beretning om denne ændring i besøgsundervisningen:

»Brødrene sagde: »Indsamlinger af velgørenhedsmidler ved hjælp af Hjælpeforeningens besøglærere ophører. I bliver en organisation, der tjener, ikke en organisation, der finansierer barmhjertighedshjælp.«

... Jeg husker udmærket, at jeg en dag sad til et møde med medlemmer af hjælpeforeningspræsidentskabet, sekretæren og to eller tre bestyrelsesmedlemmer, da en af søstrene sagde: »De har givet besøgsundervisningen dødsstødet. Hvis de ikke kan gå ud og samle ind til de fattige, hvem ønsker så at gå fra dør til dør for blot at foretage et besøg?« ... Jeg talte åbent og sagde: »Jeg tror ikke på, det er dødsstødet. Jeg tror, det er besøgsundervisningens genfødsel. Og jeg tror, at mange kvinder, der hidtil har afvist at virke som besøglærere, nu vil være glade for at tage ud, når de tager af sted som venlige besøgende for at iagttage hjemmets forhold, hvor der er et behov uden at skulle foretage en velfærdsundersøgelse, hvor de ikke behøver at føle, at de tigger

Besøglærere har altid bestræbt sig på at opfylde åndelige og timelige behov hos dem, de besøger.

om penge. De ved, at de tager ud for at opbygge ånden i hjemmet. Og det bliver en smuk oplevelse for de kvinder, der har brug for det ... Jeg tror ikke et øjeblik på, at det bliver dødsstødet for besøgsundervisningen.«

Det viste sig at holde stik. Fra da af begyndte programmet at blomstre, og kvinder, der førhen ikke havde tjent, bad om at blive besøglærere.«¹²

Søster Spafford tjente senere som Hjælpeforeningens niende hovedpræsident. Hun så utallige eksempler på det positive, som besøgsundervisning kan bibringe alle hjælpeforeningssøstre. Hun vidnede således:

»Noget af det meget fine arbejde bliver udført af vore besøglærere og vore hjælpeforeningspræsidenter, fordi de går ud i kraft af ånden

i deres kaldelse, og de er Hjælpeforeningens repræsentanter ... De er mødre, og de har en medmenneskelig forståelse for andre kvinder og deres sorger. Derfor må vi ikke begrænse vores opfattelse af social velfærd til de sultne og fattige. Frelseren bad os om at huske de fattige i ånden, gjorde han ikke? Og bliver de rige ikke syge, ligesom de fattige, og er det ikke svært for dem at finde en sygeplejerske? ... Se, det er det, Hjælpeforeningen formodes at udføre. Jeg kunne fortælle jer den ene historie efter den anden, hvor besøgs lærere har udført et godt stykke arbejde med at lette bekymringer i et hjem, ganske enkelt i kraft af deres kaldelse.«¹³

Besøgslærere i det centrale Afrika på vej ud for at besøge deres søstre

Et privilegium, en pligt og et engagement: En fælles vision om besøgsundervisning til hele verden

Præsident Henry B. Eyring, rådgiver i Det Første Præsidentskab, vidnede om, at besøgsundervisningen er en del af Herrens plan for at yde hjælp til mennesker overalt i verden:

»Det eneste system, som kunne være til hjælp og støtte i så stor en kirke i så forskelligartet en verden, ville være individuelle tjenere tæt på folk i nød. Det havde Herren forudset fra Hjælpeforeningens begyndelse.

Han havde lagt mønsteret. To hjælpeforeningssøstre, som tager imod deres opgave med at besøge en anden som et kald fra Herren. Det var sandt fra begyndelsen ...

Medlemmerne af Hjælpeforeningen har altid nydt de lokale præstedømmehyrders tillid. Enhver biskop og enhver grenspræsident har en hjælpeforeningspræsident, de kan stole på. Hun har besøgs lærere, som kender til den enkelte søsters trængsler og behov. Gennem dem kan hun vide, hvad der rører sig hos enkeltpersoner og familier. Hun kan imødekomme behovene og hjælpe biskoppen i hans kald med at sørge for enkeltpersoner og familier.«¹⁴

Som præsident Eyring lagde mærke til, tilpasser besøgsundervisningen sig Kirkens verdensomspændende vækst. Ved hjælp af dette system for omsorg har hver sidste dag

Søster Geraldine Bangarter, nederst til venstre, sammen med de brasilianske søstre, der hjalp med at oprette Hjælpeforeningen i deres land

hellige kvinde mulighed for at være et redskab i Herrens hænder.

Hjælpeforenings søstre har arbejdet flittigt med at etablere besøgsundervisningen overalt i verden. Da Kirken fx var ny i Brasilien, havde de fleste grene ikke en Hjælpeforening eller vidste ikke, hvordan de skulle oprette den. Eftersom lokale ledere var uvante med Hjælpeforeningen, kaldte William Grant Bangarter, som på det tidspunkt var missionspræsident, sin hustru, Geraldine Bangarter, som missionens hjælpeforeningspræsident. Hun kendte ikke landet, hun havde endnu ikke opnået sprogfærdigheder, og hun havde netop født deres syvende

barn. Ikke desto mindre begyndte hun at tjene med rådgivere og en sekretær. Med hjælp fra søstermissionærer, der fungerede som oversættere, besluttede disse søstre, at »det først og fremmest var nødvendigt at undervise kvinderne i, hvordan de skulle besøge hinanden og finde ud af deres behov. Så de sagde: »Vi vil lære dem om besøgsundervisning« ...

De besluttede at begynde i en lille gren i São Paulo i byens industrikvarter, hvor indbyggerne hovedsageligt var fattige. Præsidentskabet sendte besked i forvejen til de få søstre i grenen og skrev: »Vi beder jer møde os den og den aften på det og det tidspunkt i den bygning, vi lejer.«

Søster Bangarter og en af rådgiverne »kørte tværs gennem en by på 12 millioner mennesker. De dukkede op i grenen, hvor ... der var syv ydmyge kvinder.«

Da søstrene havde indledt mødet med en sang og en bøn, rejste søster Bangarters ene rådgiver sig op for at undervise om besøgsundervisning. »Hun stod med et lille stykke papir, og hun var så nervøs, at det rystede. Hun fik læst sit budskab. Det tog fem minutter.

Hun satte sig, og de kiggede alle hen på søster Bangarter, som sagde: »Jeg kan ikke tale portugisisk. Men de ønskede, at hun skulle undervise dem. Ingen i lokalet kunne engelsk. Hun rejste sig og sagde alt, hvad hun havde lært på portugisisk. Det blev udtrykt i fire sætninger:

»Eu sei que Deus vive.« Jeg ved, at Gud lever.

»Eu sei que Jesus é o Cristo.« Jeg ved, at Jesus er Kristus.

»Eu sei que esta é a igreja verdadeira.« Jeg ved, at dette er den sande kirke.

»Em nome de Jesus Cristo, amém.« I Jesu Kristi navn. Amen.

Det var det første hjælpeforeningsmøde, der blev afholdt i den gren – en femminutters tale om besøgsundervisning af en søster, der aldrig havde haft en besøgs lærer, set en besøgs lærer eller været besøgs lærer, efterfulgt af et vidnesbyrd om evangeliet.

... Fra denne lille gruppe og andre lig dem er der vokset en vidunderlig og levedygtig kvindegruppe fuld af tro i Brasilien. De er dygtige, veluddannede, intelligente og fabelagtige ledere, og de ville aldrig være blevet til det, de er, uden Jesu Kristi evangelium og deres tro.«¹⁵

Besøgsundervisningen er blevet en anledning for sidste dages hellige kvinder over hele verden til at elske, nære og tjene – til at »handle på de sympatier, som Gud har plantet i jeres indre«, sådan som Joseph Smith forklarede.¹⁶

Hengivne besøgs lærere besvarer kaldet fra sidste dages hellige profeter om at yde kristuslignende tjeneste. Præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, har sagt: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men det er som regel gennem et andet menneske, at han opfylder vore behov. Derfor er det afgørende, at vi tjener hinanden i riget.«¹⁷ Præsident

Thomas S. Monson, Kirkens 16. præsident, har forklaret: »Vi er omgivet af andre, der har behov for vores opmærksomhed, vores opmuntring, vores støtte, vores trøst og vores venlighed ... Vi er Herrens hænder her på jorden med mandat til at tjene og til at opløfte hans børn. Han er afhængig af hver enkelt af os.«¹⁸

Besøgsundervisning i dag: En vedvarende bestræbelse på at følge Jesus Kristus

Historien om besøgsundervisning fortsætter blandt søstre overalt, efterhånden som sidste dages hellige kvinder opfylder deres pagter om at følge Jesus Kristus. Præsident Dieter F. Uchtdorf, rådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »I vidunderlige søstre viser barmhjertighed af årsager, som langt overstiger ønsket om personlig vinding. På denne måde gør I som Frelseren, der, til trods for at han var konge, ikke stræbte efter status, han brød sig ikke om, hvorvidt andre lagde mærke til ham. Han lå ikke i konkurrence med nogen. Hans tanker kredsede altid om at hjælpe andre. Han underviste, helbredte, talte med og lyttede til andre. Han vidste, at storhed ikke handler om ydre tegn på rigdom eller status. Han lærte os og levede efter dette princip: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener.«¹⁹

Igennem årene har søstre lært, at besøgsundervisningen kræver forpligtelse,

.. ————— ..

hengivenhed og ofre. De har lært, at de har brug for Ånden til at lede deres besøg. De har set den kraft, der kommer af at undervise i sandheden og bære vidnesbyrd, yde timelig hjælp med kærlighed og være villig til at sørge med, trøste og at bære deres søstres byrder.

Forpligtelse, hengivenhed og ofre

Præsident Kimball understregede, at besøglærere har brug for fuldstændig engagement og hengivenhed. Han sagde: »Jeres pligter er på mange måder som hjemmelærernes, som kort sagt »altid [skal] våge over Kirken« – ikke 20 minutter om måneden, men altid – »være hos dem og styrke dem« – ikke bare en ringen på dørklokken, men at være med dem og opløfte dem og styrke dem, give dem fornyet kraft og ruste dem – »og at se til, at der ikke er nogen ugudelighed ... ej heller ... nag ... bagtalelse eller ond tale.«²⁰ Præsident Kimball så en sådan hengivenhed hos sin hustru, Camilla, der sagde

Når hjælpeforeningsøstre yder omsorgsfuld tjeneste, følger de Jesu Kristi eksempel.

»Hvem kan, selv i sin vildeste fantasi, forestille sig de utallige barmhjerlighedsgerninger, der er blevet udført, den mad, der er blevet sat på tomme borde, den tro, der er blevet næret i desperate timer med sygdom, de sår, der er blevet forbundet, de smerter, der er blevet lindret af kærlige hænder og stille beroligende ord, den trøst, der er blevet givet i tider med død og vedvarende ensomhed?«

Gordon B. Hinckley

Ensign, mar. 1992, s. 4.

Besøgslærere og dem, de tjener, kan styrke og opløfte hinanden.

følgende om sin indsats om besøgslærer: »Jeg har prøvet ikke at undertrykke nogen tilbøjelighed til et venligt ord eller gerning.«²¹

Besøgsundervisning er en vedvarende opgave, den slutter aldrig rigtig. Det kræves ofte af besøgslærere, at de ofrer sig og hæver sig over modløshed. Det gælder især, når indsatsen ikke synes at føre nogen vegne hen, sådan som Cathie Humphrey oplevede det:

»Da jeg for første gang blev kaldet til at være besøgslærer, fik jeg ansvaret for en ung kvinde, som aldrig kom i kirke ... Jeg kom trofast hver måned og bankede på hendes dør. Hun åbnede fordøren, men aldrig trådnettdøren ... Hun

sagde ikke noget. Hun stod der bare. Jeg smilede og sagde: »Hej, jeg hedder Cathie. Jeg er din besøgslærer.« Og da hun ikke sagde noget, sagde jeg: »Vores budskab i dag handler om ...« og prøvede at sige et eller andet opmuntrende og venligt. Da jeg var færdig, sagde hun »tak,« og lukkede døren.

Jeg brød mig ikke om at tage derhen ... Men jeg tog derhen, fordi jeg ville være lydige. Efter syv eller otte måneder fik jeg en opringning fra biskoppen.

»Cathie,« sagde han, »den unge kvinde, du besøger, har lige født et barn, som kun blev et par dage gammel. Hun og hendes mand vil holde en begravelse, og hun har bedt mig om at spørge dig, om du kunne komme og være der hos hende. Hun sagde, at du er hendes eneste ven.« Jeg tog ud til kirkegården. Den unge kvinde, hendes mand, biskoppen og jeg var til stede ved begravelsen. Der var ikke andre.

Jeg havde kun besøgt hende en gang om måneder nogle få minutter ad gangen. Jeg havde ikke engang kunnet se gennem trådnettdøren, at hun ventede sig, og alligevel havde mine kluntede, men håbefulde besøg været til velsignelse for os begge.«²²

Søg åndelig vejledning

Fra tid til anden har trofaste besøgslærere søgt og fået åndelig vejledning. En

Spørgsmål, besøglærere kan stille

Følgende typer af spørgsmål kan give besøglærere mulighed for at trøste, give relevant evangelisk undervisning og yde meningsfuld tjeneste.

Hvad bekymrer eller forurolder dig?

Hvilke spørgsmål har du med hensyn til evangeliet eller Kirken?

Vil du give os lov til at hjælpe dig med _____?

Når der stilles et sådant spørgsmål, bør besøglærerne tilbyde en bestemt hjælp som fx at passe børn et kort stykke tid, hjælpe med en huslig ting eller løbe et ærinde. Det er ikke så befordrende at sige: »Ring til os, hvis du har brug for hjælp.«

hjelpeforeningssøster i Brasilien fortalte om engang, hvor hun fik Herrens hjælp:

»Jeg havde ikke mulighed for at få fat i søstre pr. telefon. Vi har ikke telefoner blandt os. Så jeg knæler ned i bøn for at finde frem til de søstre, der har brug for mig den uge. Det slår aldrig fejl. Vi havde fx en dejlig ung kvinde i vores menighed, der ikke havde noget tøj til sin nyfødte. Jeg havde ingen anelse om, hvornår hun skulle føde, men jeg vidste, det var op over. Jeg samlede en gruppe søstre, og vi lavede noget tøj til hendes lille barn. Vi ville ikke så

gerne have, at hun skulle transportere barnet hjem i avispapir. Vi kunne ikke ringe til hinanden, derfor bad jeg, og jeg fik at vide, hvornår jeg skulle tage til hospitalet med babytøjet. Da jeg ankom til hospitalet, havde hun lige født, og jeg kunne forære hende det tøj, som hendes hjælpeforeningssøstre havde lavet.«²³

Eftersom alle søstres forhold er forskellige, har besøglærerne brug for særlig vejledning fra Helligånden, så de kan vide, hvordan de bedst hjælper hver eneste. Florence Chukwurah fra Nigeria fik en sådan vejledning, da hun »blev bedt om at besøge en søster, som havde problemer i ægteskabet og i hjemmet, og som søster Chukwurah derfor måtte besøge på markedspladsen. Da hun havde lyttet til denne søsters udfordringer, bad søster Chukwurah sin mand om en præstedømmevelsignelse, så hun kunne finde ud af, hvordan hun kunne hjælpe denne ulykkelige søster. Efter velsignelsen følte hun sig tilskyndet til at tale med søsteren om vigtigheden af tiende. »Hun fortalte mig grædende, at hun ikke betalte tiende, fordi hun ikke tjente penge nok,« husker søster Chukwurah. »Jeg foreslog, at hun og jeg skulle tale om Mal 3:10, og at vi skulle gøre det i mit hus, hvor vi kunne slappe af og være alene. Det ville hun gerne. Efter vores samtale opmuntrede jeg hende til at udøve tro og betale tiende i mindst seks måneder. Jeg bar vidnesbyrd for hende ved Ånden.«

... Denne søsters forhold ændrede sig drastisk et par måneder efter dette møde. Hendes datter fik et legat, så hun kunne afslutte sin gymnasieuddannelse. Hendes mand arbejdede sammen med biskoppen på at blive aktiv og tage imod en kaldelse. Mand og hustru gjorde en fælles indsats for at forbedre deres økonomiske situation og deres forhold, og med tiden blev de en inspiration for andre.«²⁴

Undervis i sande principper og bær vidnesbyrd

Præsident Kimball har forklaret, at når besøglærere fortæller om evangeliet og bærer deres vidnesbyrd, kan de hjælpe deres søstre til at følge Frelseren:

Når besøglærere udtrykker sandheder og bærer vidnesbyrd, hjælper de andre til at følge Frelseren.

»Hvor vidunderligt et privilegium er det ikke, søstre har, at kunne gå ind i et hjem ...

I dette program kan der, så vidt jeg kan se, ikke benyttes tvang. Det er et spørgsmål om opmuntring og kærlighed. Det er forbavsende, hvor mange vi kan omvende og inspirere med kærlighed. Vi skal ›advare, forklare, formane og undervise og opfordre ... til at komme til Kristus‹ (L&P 20:59), som Herren har sagt i sine åbenbaringer ...

Lad os ikke være tilfredse med besøg alene, eller med at skabe venner. Det har selvfølgelig sin berettigelse. Venskab er selvfølgelig vigtigt, men hvordan kan man bedre skabe venner, end ved at belære én eller anden om de evigtgyldige principper for liv og frelse? ...

Jeres vidnesbyrd er et vidunderligt middel ... Man er ikke altid nødt til at bære sit vidnesbyrd på den strengt formelle måde. Der er mange måder at gøre det på ...

... Besøglærere ... må udmærke sig ved energi, vision og grundighed – og ved vidnesbyrd.«²⁵

En ung mor udtrykte sin taknemlighed for besøglærere, der havde hjulpet hende til igen at efterleve evangeliet:

»Jeg er den dag i dag taknemlig for mine besøglærere, fordi de elskede mig og ikke dømte mig. De fik mig til at føle, at jeg virkelig betød noget, og at der var et sted i Kirken for mig.

De kom til mit hjem, og vi sad sammen og talte ... og hver måned kom de med et budskab.

Og fordi de kom hver måned, fik de mig til at føle, at jeg virkelig betød noget, og at de virkelig bekymrede sig for mig, og at de virkelig elskede mig og værdsatte mig.

På grund af deres besøg og fordi de kom for at se os, besluttede jeg til sidst, at det var tid for mig til at komme tilbage til Kirken. Jeg tror bare, at jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle komme tilbage, men fordi de kom, og fordi de rakte ud mod mig, åbnede de en vej for mig tilbage.

Vi må lære at forstå, at Herren elsker os, uanset hvem vi er, og mine besøglærere hjalp mig til at se, at det var rigtigt.

Nu er min mand og jeg blevet besejlet i templet.«²⁶

Besøgsundervisningen er en måde at bringe Jesu Kristi evangelium ind i søstres og deres families tilværelse på. Søster Mary Ellen Smoot, Hjælpeforeningens 13. hovedpræsident, har forklaret: »Mit ønske er at bønfalde søstre om at holde op med at bekymre sig om, hvorvidt en telefonopringning eller et besøg i kvartalet eller om måneden er nok og i stedet koncentrere sig om at nære følsomme sjæle. Det er vores ansvar at sørge for, at evangeliets lys brænder klart. Det er vores opgave at finde det fortabte får og hjælpe dem med at føle vor Frelsers kærlighed.«²⁷

Besøglærere kan få vejledning fra Helligånden, når de beder om hjælp.

Præsident Kimball har sagt:

»Der er mange søstre, der lever i klude – åndelige klude. De har ret til strålende kåber, åndelige kåber ... Det er jeres privilegium at gå ind i hjemmene og udskifte kludene med kåber ...

I går ud for at frelse sjæle, og hvem kan sige, hvilke af de mange gode mennesker i Kirken der i dag er aktive, fordi I var der i deres hjem og gav dem ny indsigt og ny forståelse. I trak gardinerne fra. I udvidede deres horisont ...

Forstår I, at I ikke blot frelser disse søstre, men måske også deres mand og deres hjem.«²⁸

Yd timelig hjælp med kærlighed

Næstekærlighed er grundlaget for den timelige tjeneste og omsorg, som besøgs lærere yder. Ofte har en søster og hendes familie fysiske behov, som er vanskelige eller umulige for dem at håndtere alene. Det kan ske, når der kommer en nyfødt, eller når sygdom eller død rammer et familiemedlem. Ligesom de første hjælpeforeningssøstre i Nauvoo og på rejsen mod vest til Saltsødalen er nutidige besøgs lærere ofte de første til at hjælpe. Søster Silvia H. Allred, der er rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har sagt:

»Jeg forundres, når jeg ser de utallige næstekærlige handlinger, som hver dag udføres af besøgs lærere over hele verden, som uselvsk hjælper med at imødekomme behov hos de enkelte søstre og deres familie. Til disse trofaste besøgs lærere siger jeg, »at I gennem disse små

næstekærlige handlinger følger Frelseren, og I handler som redskaber i hans hånd, når I hjælper, udviser omsorg, opløfter, trøster, lytter, opmuntrer, nærer, underviser og styrker de søstre, I har ansvaret for.« Lad mig fortælle [to] korte eksempler på sådan tjeneste.

Rosa lider af en svær sukkersyge og andre sygdomme. Hun tilsluttede sig Kirken for et par år siden. Hun er enlig mor med en teenagesøn. Hun må ofte indlægges på hospitalet i nogle dage. Hendes gode besøgs lærere nøjes ikke med at bringe hende til hospitalet, men de besøger og trøster hende på hospitalet, mens de samtidig holder øje med hendes søn både hjemme og i skolen. Hendes besøgs lærere er både hendes venner og familie.

Kathy fandt efter de første par besøg hos en bestemt søster ud af, at hun ikke kunne læse, men ønskede at lære det. Kathy tilbød

MARY ELLEN SMOOT

Hjælpeforeningens 13. hovedpræsident

»Vi har brug for hinanden. Vi har brug for besøgs lærere ... der er oprigtigt interesserede i dem, de besøger og er klar over vigtigheden af deres kaldelse, mens de stræber efter at nå ud til den enkelte.«

Mary Ellen Smoot

Ensign, feb. 2002, s. 47.

Hengivne besøglærere udøver »ren gudsdyrkelse« (Jak 1:27).

at hjælpe hende, selv om hun vidste, at det ville kræve tid, tålmodighed og udholdenhed.«²⁹

Sørg med dem, der sørger, trøst og hjælp med at bære byrder

Søster Elaine L. Jack, Hjælpeforeningens 12. hovedpræsident, har sagt: »Som besøglærere når vi ud til hinanden. Handlinger siger ofte mere end ord. En varm omfavelse bringer styrke. Vi knyttes sammen, når vi ler sammen. En kort samtale forfrisker vores sjæl. Vi kan ikke altid bære den tyngedes byrder, men vi kan støtte hende, så hun bedre kan bære dem.«³⁰

En søster, der nyligt var blevet enke, var taknemlig for sine besøglærere, der sørgede sammen med hende og trøstede hende. Hun skrev: »Jeg havde desperat brug for

»[Vi] skal bespise den sultne, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer bort og trøste den lidende – uanset om disse tilhører denne kirke, nogen anden kirke eller slet ingen kirke – hvor [vi] end finder dem.«

Joseph Smith

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith 2007, s. 422.

Takket være besøgsundervisningen ved hjælpeforenings-søstre, at de har venner, der interesserer sig for dem.

en, jeg kunne åbne mig for, en, der ville lytte på mig ... Og de lyttede. De trøstede mig. De græd sammen med mig. Og de gav mig knus ... og hjalp mig ud af de første måneders ensomheds dybe fortvivelse og nedtrykthed.«³¹

En anden kvinde sammenfattede sine følelser, da en besøgslærer ydede hende sand næstekærlighed: »Jeg vidste, at jeg var andet end blot et kryds på listen, hun skulle besøge. Jeg vidste, hun interesserede sig for mig.«³²

Sådan velsigner besøgsundervisningen besøgs læreren

Når søstre tjener andre som besøgs lærere, får de selv velsignelser. Søster Barbara W.

Winder, Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident, har sagt: »Det er væsentligt, at alle søstre har besøgs lærere – for at hun kan føle, at der er brug for hende, at der er nogen, der har omsorg for hende og tænker på hende. Men det er lige så vigtigt, at besøgs læreren får mulighed for at vokse i næstekærlighed. Ved at kalde vore kvinder som besøgs lærere giver vi dem mulighed for at udvikle Kristi rene kærlighed, som kan blive til meget stor velsignelse.«³³

En søster fortalte om velsignelser, der blev udgydt over hende, mens hun betjente sine søstre:

»Kort tid efter vi blev gift, flyttede min mand og jeg til New Jersey. Som førsteårsstuderende på lægestudiet kom min mand sjældent hjem tidligere end 23.30 ... Jeg havde ikke været hurtig til at få venner. Denne flytning havde været ensom og vanskelig for mig.

Biskoppen i den nye menighed havde bedt mig stå for et program til vore spansk talende medlemmer. Det betød at oversætte ved nadvermødet, undervise i søndagsskoleklassen og tilse Hjælpeforeningen. Udover de indfødte spansk talende var jeg den eneste kvinde i menigheden, der talte flydende spansk.

Oven i mine ansvarsopgaver gav hjælpeforeningspræsidenten mig en besøgs liste på 12 søstre, der boede i et spansk kvarter i den anden ende af byen. Jeg indrømmer, at jeg ikke jublede over min nye opgave. Jeg havde travlt

med mine andre kaldelser, og jeg var bange for, at jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle være der for dem ... Men jeg lavede nogle aftaler, og før jeg vidste af det, sad jeg i familien Dumez' stue.

»Er du min besøglærer?« spurgte søster Dumez, da hun trådte ind i stuen. »Velkommen i mit hjem. Jeg har ikke haft besøglærere i to år.« Hun lyttede intenst til budskabet, vi kom med, og hun takkede mig igen og igen for at være kommet.

Før jeg gik, kaldte hun sine fem børn sammen for at synge »Jeg er Guds kære barn« på spansk. Hun omfavnede mig og trykkede min hånd ...

Første gang gik alle besøgene bedre, end jeg havde forventet. I løbet af de følgende måneder, begyndte jeg at se frem til mine besøg, når søstrene elskværdigt bød mig indenfor i deres hjem. Men jeg var uforberedt på de tragiske historier og den modgang, jeg hørte om, efterhånden som jeg lærte disse smukke mennesker bedre at kende. Jeg besluttede, at jeg i det mindste kunne prøve at gøre livet lidt mere behageligt for disse søstre og deres familie, hvoraf mange kæmpede økonomisk. Jeg begyndte at tage gryderetter med, når jeg besøgte dem. Jeg tog familierne med

Takket være besøgsundervisningen kan hjælpeforeningsøstre finde glæde ved at tjene hinanden.

på udflugter. Jeg kørte dem til lægen og til købmandsforretninger.

Jeg glemte hurtigt min egen ensomhed, når jeg tjente andre. De søstre, jeg til at begynde med havde anset for at være meget forskellige fra mig, blev snart mine kære venner. De var loyale, trofaste venner, der var taknemlige for selv det mindste, jeg gjorde for dem. Og de foregreb mine behov: Jeg fik regelmæssigt oprigtige opringninger og gaver. En søster hæklede en lille lysedug til mit bord. En anden forfattede et digt til min fødselsdag.

Alligevel var jeg efter adskillige måneder i mine kaldelser frustreret over min manglende

»Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

evne til at gøre livet mere trygt eller behageligt for mine venner ...

En aften følte jeg mig særlig modløs. Jeg knælede og bønfuldt Herren om at vise mig, i hvilken retning jeg skulle gå. Jeg fik den tilskyndelse, at Herren ønskede, jeg skulle hjælpe disse søstre til at blive mere selvhjulpne og tjene hinanden. Jeg indrømmer, at jeg var lidt skeptisk over for, at personer med så kolossale byrder skulle have styrke til at løfte hinanden, men jeg vidste, at jeg måtte følge den tilskyndelse.

Jeg begyndte at omorganisere programmet for besøgsundervisningen i den spansktalende Hjælpeforening. En af mine trofaste venner, søster Moreira, meldte sig frivilligt til selv at besøge seks af søstrene. Min første reaktion var at protestere: »Du kan umuligt klare den rute uden bil. Det er alt for langt at gå!« Men så huskede jeg min tilskyndelse om at lade søstrene tjene hinanden. Jeg kom alle seks søstre på søster Moreiras nye besøgs lærerliste.

Efter søster Moreira var kommet tilbage fra sin maratonrute, ringede hun til mig, fyldt af Ånden ... Hun havde ømme fødder, men Herren havde lettet hendes byrde og hjerte.

Efter nogle få yderligere besøg rekrutterede søster Moreira en anden søster til at gå ruten sammen med sig ...

Da jeg først var begyndt, fandt jeg alle mulige måder at hjælpe disse søstre til at hjælpe sig selv og hinanden på ...

Da jeg begyndte at kunne se en stor åndelig vækst folde sig ud blandt medlemmerne i min menighed, fik jeg besked om, at min mand og jeg skulle flytte ... Jeg kunne slet ikke bære tanken om at forlade mine vidunderlige venner. Jeg længtes efter fortsat at tjene dem – vi havde givet hinanden så meget. Men jeg kunne i det mindste se, at formålet med evangeliet kom til udtryk i deres tilværelse, og de passede på hinanden. Jeg, der modvilligt havde lagt ud med at arbejde i marken, var kommet hjem læsset med neg.«³⁴

Præsident Lorenzo Snow, Kirkens femte præsident, forklarede, at hjælpeforenings søstre

Lorenzo Snow

er et eksempel på ren gudsdyrkelse. Han har sagt: »Apostlen Jakob sagde, at »en ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, ... at tage sig af faderløse og enker i deres nød

og bevare sig selv uplettet af verden«. Når man antager det som værende sandt, har medlemmerne af Hjælpeforeningen gennem deres liv i sandhed været eksempler på ren og ægte gudsdyrkelse, for de har betjent dem, der var i nød, de har slået deres kærlige arme om de faderløse og enkerne, og de har bevaret sig uplekkede af verden. Jeg kan bære vidnesbyrd om, at der ikke findes renere og mere gudfrygtige kvinder i verden end dem, der findes blandt Hjælpeforeningens rækker.«³⁵

Sådan elsker, skærmer og styrker besøglærere en søster

Bed dagligt for hende og hendes familie.

Søg inspiration for at lære hende og hendes familie at kende.

Besøg hende jævnligt for at finde ud af, hvordan hun klarer det og for at trøste og styrke hende.

Vær i hyppig kontakt ved hjælp af besøg, telefonopringninger, breve, e-mail, sms'er og enkle venlige gemyngninger.

Hils på hende til kirkemøder.

Hjælp hende i en nødsituation, ved sygdom eller andre presserende behov.

Undervis hende i evangeliet fra skrifterne og besøgsbudskabet.

Inspirer hende ved at være et godt eksempel.

Rapporter til en hjælpeforeningsleder om jeres tjeneste og søsterens åndelige og timelige trivsel.

Rene og gudfrygtige søstre blandt Hjælpeforeningens rækker har gennem kærlige og inspirerede besøglærere våget over og styrket hinanden siden begyndelsen i Nauvoo og op til nu. Det er en tjenestegerning, der gives til en ad gangen, hjerte til hjerte. ▣

KAPITEL 8

Præstedømmets velsignelser gælder alle

*Uadskilleligt forbundet
til præstedømmet*

*Der findes styrke og store evner blandt denne kirkes
kvinder. Der findes lederskab og styring, en vis ånd
af uafhængighed og alligevel stor tilfredsstillelse
ved at være en del af dette, Herrens rige,
og ved at arbejde hånd i hånd med
præstedømmet for at føre værket fremad.*

Gordon B. Hinckley

Præstedømmets velsignelser gælder alle

Uadskilleligt forbundet til præstedømmet

Gennem profeten Joseph Smith er Guds præstedømme blevet gengivet til jorden i sin fylde. Præstedømmet er Guds evige magt og myndighed, hvorved han velsigner, forløser og ophøjer sine børn og tilvejebringer »udødelighed og evigt liv for mennesket«. ¹

Vor himmelske Faders værdige sønner ordineres til præstedømmeembeder og tildeles bestemte pligter og ansvarsopgaver. De bemyndiges til at handle i hans navn til at drage omsorg for hans børn og til at hjælpe dem til at modtage ordinancer samt indgå og ære pagter. Alle vor himmelske Faders sønner og døtre bliver velsignet i samme grad, når de trækker på præstedømmets kraft.

I en generalkonferencetale har ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »Mens vi af og til bruger ordet »præstedømmet« om dets bærere, må vi aldrig glemme, at præstedømmet ikke ejes af eller er personificeret i dem, der bærer det. Det bæres med en hellig forpligtelse til at blive anvendt til gavn for både mænd, kvinder og børn.« ² Ældste Oaks

citerede derpå ældste John A. Widtsoe, der også har tjent som medlem af De Tolvs Kvorum: »Mænd har ikke større krav end kvinder på de velsignelser, der kommer gennem præstedømmet og besiddelsen af det.« ³

»Tager fuldt del i præstedømmets åndelige velsignelser«

Mange sidste dages hellige kvinder har båret vidnesbyrd om præstedømmets velsignelser i deres tilværelse. Søster Elaine L. Jack, Hjælpeforeningens 12. hovedpræsident, udtrykte også andre hjælpeforeningssøstres følelse: »Jeg har et fast vidnesbyrd om præstedømmets magt i alle kirkemedlemmers tilværelse«, sagde hun. »I Lære & Pagter får vi at vide, at Det Melkisedekske Præstedømme har »nøglerne til alle de åndelige velsignelser i Kirken« (L&P 107:18). Jeg ved, at det er Guds magt og myndighed på jorden til at velsigne vores tilværelse og hjælpe os med at bygge bro fra vore jordiske oplevelser til evighederne. Når vi modtager

præstedømmets velsignelser, trækker vi på Guds kraft og nåde.« Søster Jack fortsatte:

»Det er betydningsfuldt for mig, at kvinderne er organiseret under præstedømmets myndighed. Vi opretholder præstedømmet og støttes af dets kraft. Søstrene i Kirken værdsætter ... vores mulighed for fuldt ud at få del i præstedømmets åndelige velsignelser.

Vi kan hver især blive vejledt og velsignet i vores evige udvikling ved at modtage disse velsignelser. Ordinancerne, pagterne, besejlingerne og Helligåndsgaven er nødvendige for ophøjelse. Der er også utallige præstedømmevelsignelser. Præstedømmevelsignelser giver os vejledning, øger vores forståelse, opmuntrer og inspirerer os samt foranlediger os til forpligtelse. Vi kan alle få del i disse åndelige velsignelser.«⁴

Søster Sheri L. Dew, der virkede som rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, gentog disse lærdomme: »Søstre, nogle vil prøve at overbevise jer om, at da I ikke er ordineret til præstedømmet, er I blevet snydt. De tager ganske enkelt fejl, og de forstår ikke Jesu Kristi evangelium. Præstedømmets velsignelser er tilgængelige for enhver retskaffen mand og kvinde. Vi kan alle modtage Helligånden, få personlig åbenbaring og modtage begavelsen i templet, hvorved vi bliver »udrustet« med kraft. Præstedømmets kraft helbreder, beskytter og vaccinerer alle de retfærdige mod mørkets magter. Vigtigst af alt, præstedømmets fylde findes i de højeste

ordinancer, som hører til Herrens hus, og kan kun modtages af en mand og kvinde sammen.«⁵

Ordinancer, pagter og velsignelser

Da Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen i Nauvoo i Illinois i foråret 1842, var dens medlemmer kvinder, der allerede havde været velsignet med nogle præstedømmeordinancer og -pagter. De var blevet døbt til syndernes forladelse. De havde modtaget Helligåndsgaven, som gav dem ret til Åndens stadige ledsagelse og evnen til at blive ledt af personlig åbenbaring. De havde taget del i nadveren til ihukommelse af Jesus Kristus og deres pagter. De havde modtaget Åndens gaver. Nogle havde fået deres patriarkalske velsignelse, hvori de lærte om deres personlige gaver og potentiale og om deres medlemskab af Israels hus. Herren havde helbredt dem, trøstet dem og undervist dem i henhold til deres behov, deres tro og hans vilje.

Søster Elizabeth Ann Whitney, der overværede det første hjælpeforeningsmøde, havde lært om

Elizabeth Ann Whitney

det gengivne evangelium 12 år tidligere i 1830. »Så snart jeg hørte evangeliet, sådan som ældsterne forkyndte det,« sagde hun senere, »vidste jeg, at det var den gode hyrdes røst«. Hun »blev straks døbt«, og hendes mand, Newel K. Whitney, blev døbt få dage senere.⁶ Når

Når sidste dages hellige kvinder indgår og holder pagter, styrker Herren dem, så de kan tjene i hans rige.

hun mindedes denne oplevelse, fortalte hun om de velsignelser, hun modtog gennem præstedømmeordinancerne dåb og bekræftelse:

»Findes der noget princip, der har givet mig styrke, og som lærer mig at leve et mere oprigtigt og nyttigt liv, føler jeg, at jeg har lyst til at videregive denne glæde og styrke til andre, at fortælle dem, hvad evangeliet har betydet og betyder for mig, lige siden jeg antog det og lærte at efterleve dets love. En ny åbenbaring fra Ånden dag for dag, en afsløring af hemmeligheder, som før lå i mørke, var dybe, uforklarlige og uforståelige, og en yderst ubetinget tro på en guddommelig magt, på uendelig sandhed, som udspringer fra Gud Faderen.«⁷

»Når du kommer i templet og udfører de ordinancer, som hører til Herrens hus, opnår du visse velsignelser ... Du vil modtage nøglen til Guds kundskab (se L&P 84:19). Du lærer, hvordan du kan blive som han. Selve guddommelighedens kraft manifesteres for dig (se L&P 84:20).«

Ezra Taft Benson

Stjernen, maj 1986, s. 6.

Åndens gaver

Den 28. april 1842 talte Joseph Smith ved et møde for Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo. En del af denne tale var baseret på apostlen Paulus' lærdomme i 1 Kor 12-13 om Åndens gaver. Joseph Smith understregede, at »disse tegn, såsom helbredelse af de syge, uddrivelse af djævlene osv. bør følge alle, som tror«. ⁸

Eftersom sidste dages hellige kvinder har modtaget Helligåndsgaven, kan de søge efter og blive velsignet med åndelige gaver som fx »tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål og så videre«. ⁹ I hele Kirkens historie har sidste dages hellige kvinder fået Åndens gaver og anvendt dem til at velsigne deres familie og andre.

Amanda Barnes Smith var til stede den 28. april 1842, da Joseph Smith underviste hjælpeforeningsøstre om Åndens gaver. Hun kendte til sandheden af hans lærdomme, for hun var blevet velsignet med åbenbaringens ånd omkring fire år tidligere på et tidspunkt, hvor hun havde brug for Herrens hjælp til at redde sin søn.

Sidst i oktober 1838 var Amanda og hendes mand, Warren, på vej til Far West i Missouri med deres børn og andre kirkemedlemmer. De stoppede ved en mølle for at reparere på deres vogn. Mens de var der, angreb en pøbelhob de sidste dages hellige, der arbejdede ved møllen

Amanda Smith bad om hjælp til at pleje sin søn.

og dræbte 17 mænd og drenge og sårede 15. Amanda, der havde gemt sig under angrebet, kom frem og fandt Warren og deres søn Sardinus blandt de døde. En anden søn, Alma, var hårdt såret. Hans hofte var blevet skudt væk af et geværskud. Amanda fortalte senere om den personlige åbenbaring, hun fik, så hendes søn kunne blive rask:

»Jeg sad der, hele den lange, forfærdelige nat, med mine døde og mine sårede og med ingen anden end Gud som vores læge og hjælp.

O, min himmelske Fader,« bad jeg, »hvad skal jeg gøre? Du ser min stakkels sårede dreng og

ved, hvor uerfaren jeg er. O, himmelske Fader, fortæl mig, hvad jeg skal gøre!

Og så blev jeg vejledt, som var det af en stemme, der talte til mig.«

Amanda blev vejledt til at lave en lud, eller en vandopløsning af aske fra deres bål til at rense såret. Derpå blev hun vejledt til at lave et grødomslag af stof og elmeblade og fylde det i såret. Næste dag fandt hun noget balsam og hældte det i såret for at dulme Almas smerte.

»Alma, mit barn,« sagde jeg, »tror du, at Herren har skabt din hofte?«

»Ja, mor.«

»Herren kan skabe noget i stedet for det, der mangler i din hofte, tror du ikke, Alma?«

»Tror du, at Herren kan, mor?« spurgte barnet troskyldigt.

»Ja, min søn,« svarede jeg, »han har vist mig det hele i et syn.«

Så lagde jeg ham, så han lå behageligt på maven, og sagde: »Nu skal du bare blive liggende der uden at røre dig, så vil Herren lave en ny hofte til dig.«

Så lå Alma på maven i fem uger, indtil han var helt rask – der var vokset en fleksibel knogle ud som erstatning for det manglende led og ledeskål ... et under for lægerne.

Den dag, han igen kunne gå, var jeg væk fra huset for at hente en spand vand, da jeg hørte børnene skribe. Jeg løb skrækslagen tilbage, trådte ind, og der stod Alma på gulvet og

dansede rundt, og børnene skreg af forbløffelse og glæde.«¹⁰

Ved hjælp af åbenbaringsens åndelige gave lærte Herren søster Smith, hvordan hun skulle pleje sin søn. Hun fik, ligesom Elizabeth Ann Whitney og utallige andre, »glæde og styrke« og »ny åbenbaring fra Ånden«¹¹ takket være sin trofasthed.

Tempelvelsignelser

Et af Herrens formål med at organisere Hjælpeforeningen var at forberede sine døtre på præstedømmets større velsignelser, som findes i templets ordinancer og pagter. De første søstre i Nauvoo så med stor spænding frem til templets færdiggørelse, for de vidste, sådan som profeten Joseph Smith havde lovet Mercy Fielding Thompson, at

Templet i Nauvoo, Illinois

Tempeltjenere på trappen foran templet i Salt Lake City, 1917

begavelsen ville føre dem »ud af mørket ind i et vidunderligt lys«. ¹²

Herren åbenbarede ved profeten Joseph Smith følgende til de sidste dages hellige i Kirtland i Ohio: »Jeg gav jer den befaling, at I skulle bygge et hus, i hvilket hus jeg agter at begave dem, som jeg har udvalgt, med kraft fra det høje.« ¹³ Han lovede at give de trofaste hellige »en mængde velsignelser«, ¹⁴ og han udtrykte, at templet skulle være »et sted til taksigelse for alle hellige og ... et sted til

undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene i alle deres forskellige kald og embeder; så de må blive gjort fuldkomne i forståelsen af deres tjeneste, i teori, i princip og i lære, i alt det, der vedrører Guds rige på jorden.« ¹⁵

I Nauvoo befalede Herren atter de hellige at bygge et tempel og sagde, at han ville gengive »præstedømmets fylde« og »åbenbare [sine] ordinancer« der. ¹⁶

Hjælpeforeningssøstre hjalp hinanden med at forberede sig på disse ordinancer og de

tilhørende pagter. De bidrog til opførelsen af templet, lærte af profeten og af hinanden ved hjælpeforeningsmøder, tjente hinanden i næstekærlighed og stræbte efter en mere hellig levevis.

Da templet nærmede sig sin færdiggørelse, blev 36 kvinder kaldet til at tjene som tempeltjenere. Elizabeth Ann Whitney, en af de første tempeltjenere, husker: »Jeg gav mig selv, min tid og min opmærksomhed til den opgave. Jeg arbejdede i templet hver dag uden ophør, indtil det lukkede.«¹⁷

I det højere præstedømmes ordinancer, som de hellige modtog i templet i Nauvoo, blev »guddommelighedens kraft« tilkendegivet.¹⁸ Når de hellige holdt deres pagter, styrkede denne kraft dem og holdt dem oppe i deres prøvelser på den tid og i årene fremover (se kapitel 3).

I Kirken i dag tjener trofaste kvinder og mænd over alt i verden fortsat i templet og finder styrke i de

Joseph Fielding
Smith

velsignelser, man kun kan få i kraft af tempelordinancerne. Som præsident Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. præsident, sagde: »Det er søstrenes privilegium i denne kirke at modtage ophøjelse i Guds rige og modtage myndighed og magt som dronninger og præstinder.«¹⁹

Præstedømmet i hjemmet

Hjælpeforeningen styrker søstrenes hjem og familie og er således med til at opfylde en af præstedømmets grundlæggende formål. »Præstedømmemyndigheden er blevet gengivet,« har ældste Russell M. Nelson fra

»Det eneste sted på jorden, hvor vi kan modtage fyllden af præstedømmets velsignelser, er i det hellige tempel. Det er det eneste sted, hvor vi gennem hellige ordinancer kan modtage det, der gør os egnede til ophøjelse i det celestiale rige.«

Harold B. Lee

*Stand Ye in Holy Places,
1974, s. 117.*

Hellige klæder

Joseph Smith bad trofaste kvinder i Nauvoo om at lave hellige klæder til brug for tempelordinancer. Syning af tempeltøj forblev Hjælpeforeningens ansvar i mange år. I dag har søstre fortsat en hovedrolle i forbindelse med tempeltøj og tempelklædningen. De fortæller os om den ære og pasning, denne klædning bør få. De fortæller også om den sømmelighed, der opretholdes i at bære tempelklædningen. Hjælpeforeningspræsidenten i hver enhed kan besvare spørgsmål om anvendelsen og pasningen af hellige klæder med henvisning til den nuværende håndbog for Kirken. Når vi behandler hellige klæder med respekt, er det et tegn på ærbødighed over for templets velsignelser.

De Tolv Apostles Kvorum sagte, »for at familier kan blive beseglet for al evighed.«²⁰ Ældste Richard G. Scott, også fra De Tolv Apostles Kvorum, har forklaret: »Familien og hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv. Præstedømmet er kraften, og præstedømmets myndighedslinje er det middel, som er blevet tilvejebragt af Herren for at støtte familien.«²¹ Hjælpeforeningen bistår i dette arbejde ved at hjælpe kvinder og deres familie til at efterleve

evangeliet på en sådan måde, at de kan få de lovede præstedømmevelsignelser.

Ægtemand og hustru

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Det afgørende og højeste udtryk for kvindelighed og mandighed ligger i den nye og evige ægteskabspagt mellem mand og kvinde. Kun denne forbindelse kulminerer i ophøjelse. Som apostlen Paulus lærte: ›I Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden.«²² Fordums skrifter bekræfter dette i beretningerne om ægteskabspagten mellem Abraham og Sarah, Isak og Rebekka samt Jakob og Rakel. Beseglingsordinancen knytter ægtemand og hustru til hinanden, deres børn og til deres Fader i himlen. »Således«, fortsatte ældste Oaks, »er det fælles formål med broderskab i vore præstedømmekvorummer og søsterfællesskab i Hjælpeforeningen at bringe mænd og kvinder sammen i de hellige ægteskabs- og familieforhold, som fører til evigt liv, ›den største af alle Guds gaver.«²³

Når mand og hustru velsignes med muligheden for at blive forældre, deler de et højtideligt ansvar for at hjælpe deres børn til at forstå og modtage præstedømmets ordinancer og pagter.²⁴ Vore første forældre, Adam og Eva, var et eksempel på et indbyrdes afhængigt og forenet forhold, når de underviste deres børn.

Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret:

»Det var ikke blot Adam, der var involveret i dette ...

Eva var en aktiv deltager. Hun hørte alt det, Adam sagde. Hun talte om »vor overtrædelse«, om »glæden over vor forløsning«, om de »efterkommere«, de ville få sammen, og om »det evige liv«, som ingen af dem kunne få enkeltvis, men som altid er forbeholdt en mand og en kvinde sammen.

Hun og Adam bad begge, de velsignede begge Herrens navn, de underviste begge deres børn, de fik begge åbenbaring, og Herren

befalede dem begge at tilbede og tjene ham i Jesu Kristi navn for evigt.«²⁵

Sidste dages profeter og apostle har opmuntret mand og hustru til at følge dette eksempel i deres hjem: »I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger.

Adam og Eva havde et forhold, der var forenet i pagten.

Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.«²⁶

Sidste dages hellige overalt i verden følger dette råd på enkel men yderst virkningsfuld vis. Mand og hustru samler deres børn til bøn og læsning i skrifterne. I mange hjem finder forældre et særligt sted – måske en enkel hylde – hvor de opbevarer skrifterne og andet kirkemateriale. De underviser i evangeliet ved deres ord og eksempel. De forbereder deres børn på at modtage templets velsignelser, tjene på en fuldtidsmission, skabe deres eget hjem og fortsat tjene i Kirken. Ligesom Adam og Eva deles de om ansvaret for at undervise, bede, tjene og tilbede Herren.

I visse tilfælde kan en ægtemand eller hustru være alene om disse ansvarsopgaver, fordi

deres ægtefælle ikke har indgået pagter eller er kommet bort fra de pagter, de har indgået. Selv i disse situationer behøver trofaste familiemedlemmer ikke at føle sig alene. De velsignes og styrkes gennem de præstedømmeordinancer, de har modtaget, og de pagter, de holder. De kan også bede om støtte fra familien og andre sidste dages hellige.

Enlige søstre og præstedømmet

Mange sidste dages hellige er aldrig blevet gift. Andre er enlige på grund af en ægtefælles død, er blevet svigtet eller skilt. Ligesom alle Kirkens medlemmer bliver disse medlemmer velsignet, når de forbliver trofaste mod deres pagter og gør alt, hvad de kan, for at stræbe efter idealet om at leve i en evig familie. De

BARBARA B. SMITH

Hjælpeforeningens 10. hovedpræsident

»Med fortsat råd fra præstedømmet og med hjælpeforeningsledere, der kaldes af Herren ved inspiration, har Kirkens kvinder en guddommelig kilde som vejledning til det arbejde, som er deres, og foreningen sørger for midler til at udføre dette arbejde.«

Barbara B. Smith

Ensign, mar. 1983, s. 23.

Hjælpeforeningen er en støtte til kvinder i opfostringen af deres børn.

kan nyde præstedømmets velsignelser, styrke og indflydelse i deres tilværelse og hjem gennem de ordinancer, de har modtaget, og de pagter, de holder.

Ældste Dallin H. Oaks fortalte om sin mor, der blev enke i en ung alder. Eftersom hun var blevet beseglet til sin mand i templet, betragtede hun sig ikke som enlig. Ikke desto mindre måtte hun opfostre sine tre børn alene. Ældste Oaks husker:

»Min far døde, da jeg var syv. Jeg var det ældste af tre små børn, som vores mor, der nu var enke, kæmpede for at tage sig af. Da jeg blev ordineret til diakon, sagde hun, at det glædede hende meget at have en præstedømmebærer

i hjemmet. Men mor blev ved med at lede familien, herunder at bestemme, hvem af os der skulle bede, når vi knælede sammen hver morgen ...

Da min far døde, præsiderede min mor over vores familie. Hun havde intet præstedømmeembede, men som den overlevende forælder i sit ægteskab var hun blevet lederen i sin familie. Samtidig respekterede hun altid fuldstændig præstedømmemyndigheden hos vores biskop og andre kirkeledere. Hun præsiderede over sin familie, men de præsiderede over Kirken ...

Den trofaste enke og mor, som opdrog os, var ikke forvirret omkring familiens evige natur. Hun ærede altid vores afdøde fars position. Hun gjorde ham nærværende i vores hjem. Hun talte om deres tempelægteskabs evige natur. Hun mindede os ofte om, hvad vores far ønskede, at vi gjorde, så vi kunne få opfyldt Frelserens løfte om, at vi kunne blive en familie for evigt.«²⁷

En anden mand fortalte om sin mor, der præsiderede i hjemmet: »Lige da jeg forberedte mig til at tjene på fuldtidsmission, forlod min far familien og Kirken. Under disse omstændigheder var det vanskeligt for mig at forlade hjemmet i to år, men jeg tog af sted. Og mens jeg tjente Herren i et fjernt land, hørte jeg om min mors styrke i hjemmet. Hun havde brug for og værdsatte den særlige opmærksomhed, hun fik af mænd, der

bar præstedømmet – sin far og brødre, sine hjemmelærere og andre mænd i menigheden. Imidlertid hentede hun sin største styrke fra Herren selv. Hun behøvede ikke at afvente besøg for at få præstedømmets velsignelser i sit hjem, og når gæsterne gik, forsvandt velsignelserne ikke sammen med dem. Eftersom hun var trofast mod de pagter, hun havde indgået i dåbens vande og i templet, havde hun altid præstedømmets velsignelser i sin tilværelse. Herren gav hende inspiration og styrke udover hendes egne evner, og hun opfostrede børn, der nu holder de samme pagter, der har holdt hende oppe.«²⁸

Disse kvinder forstod, at de havde fået yderligere styrke og hjælp ved de pagter, de havde indgået og holdt.

Tjeneste i Kirken

Alle de, der tjener i embeds medfør i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, gør det under ledelse og myndighed af dem, der har præstedømmenøgler, som fx biskopper og stavspræsidenter. I Hjælpeforeningen blev denne orden fastslået ved det første hjælpeforeningsmøde. Som instrueret af profeten Joseph Smith lagde ældste John Taylor fra De Tolv Apostles Kvorum sine hænder på hovedet af søster Emma Smith og hendes rådgivere, søster Sarah M. Cleveland og søster

Elizabeth Ann Whitney, en efter en. Han velsignede dem med, at de ville blive vejledt i deres tjeneste. Lige siden har søstre, der har tjent i hjælpeforeningskaldelser, i alle andre kirkekaldelser og som besøglærere, tjent under den myndighed, som bærerne af præstedømmets nøgler har.

Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret:

»Hjælpeforeningen virker under Det Melkisedekske Præstedømmes ledelse, for »alle andre beføjelser og embeder i kirken er tillæg til dette præstedømme«. Den blev organiseret »efter præstedømmets mønster« ...

Brødrene ved, at de *tilhører* et præstedømmekvorum. Men alt for mange søstre betragter Hjælpeforeningen som blot en klasse, de deltager i. Den samme følelse af at *tilhøre* Hjælpeforeningen, snarere end bare at deltage i en klasse, bør fremelskes i enhver kvindes hjerte.«²⁹

Præstedømmekvorummer organiserer mænd i et broderfællesskab for at tjene, lære at udføre deres pligter og studere evangeliets læresætninger. Hjælpeforeningen fuldfører de samme formål for Kirkens kvinder. Alle kvinder i Kirken tilhører Hjælpeforeningen, også selv om de har andre ansvar, der gør det vanskeligt for dem at overvære alle Hjælpeforeningens møder. Der våges fortsat over dem, og de undervises til stadighed gennem Hjælpeforeningens søsterfællesskab.

Enighed: »Alle må optræde samlet«

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skal mænd og kvinder styrke og opbygge hinanden og arbejde sammen i enighed. Herren har sagt: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«³⁰

Profeten Joseph Smith har forklaret: »Alle må optræde samlet, ellers kan man intet udføre.«³¹ Og han viste eksemplet ved at arbejde i samråd med andre. Søster Eliza R. Snow huskede og værnede om dette eksempel hele sit liv. Hun fortalte om dette til lokale kirkeledere, da Hjælpeforeningen skulle genetableres i Utah. Hun underviste biskopperne om, at de skulle »have det samme forhold« til menighedens Hjælpeforening som Joseph Smith havde til Hjælpeforeningen

En følelse af at tilhøre Hjælpeforeningen »bør fremelskes i enhver kvindes hjerte« (Boyd K. Packer).

*»Jeg beder til, at en
enhedens ånd må brede
sig overalt i Kirken,
at den må kendetegne
stavspræsidentskaber
og højråd, biskopråd,
hjemmelærere og især
Kirkens kvorummer og
organisationer, så de alle
må være ét, for at citere
Frelseren, ligesom han
og Faderen er ét.«*

David O. McKay

*I Conference Report, apr. 1937,
s. 121-122; henvisning til
Joh 17:21.*

i Nauvoo. Hun underviste også om, at »hver forening ... ikke kunne eksistere uden biskoppens råd«. ³²

Da søster Bathsheba W. Smith tjente som Hjælpeforeningens fjerde hovedpræsident, huskede hun Joseph Smiths undervisning og eksempel. Hun vejledte hjælpeforenings-søstre i at arbejde i samdrægtighed med præstedømmelederne. Hun sagde: »Vi ønsker i ydmyghed at forstørre de kaldelser, Herren har givet os, og for at gøre det på en acceptabel måde har vi brug for tro og støtte fra Kirkens Første Præsidentskab, apostlene, stavspræsidenterne og biskopperne, hvem vi altid ønsker at opretholde, og som vi ønsker at arbejde i samdrægtighed med.« ³³

Denne orden har holdt ved gennem årtier. Præsident Henry B. Eyring, rådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »En vidunderlig del af Hjælpeforeningens arv ses i den måde, hvorpå præstedømmet altid har vist respekt for og modtaget respekt fra Hjælpeforeningen.« ³⁴

Da søster Barbara W. Winder begyndte sin tjeneste som Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident, bad præsident Gordon B. Hinckley, der dengang virkede som rådgiver i Det Første Præsidentskab, hende om at forene de søstre, der tjente i Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary under præstedømmet. Søster Winder blev klar over, at »enighed ikke blot drejer sig om, at søstre arbejder sammen, men at vi

BARBARA W. WINDER

Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident

»Det er mit største ønske, at vi må forene os med hinanden og med præstedømmet, mens vi arbejder på at opbygge Guds rige i vore dage og på at bringe glæden ved evangeliet ud til mennesker, der har så hårdt brug for det. Dette er Guds rige. Vi har et stort ansvar for at fortælle andre om det.«

Barbara W. Winder

Den danske Stjerne, okt. 1984, s. 109.

spiller sammen med præstedømmebrødrene. Vi er partnere i dette værk.«³⁵

Søster Winder sagde, at kort tid efter hun var blevet kaldet til at virke som Hjælpeforeningens hovedpræsident, bad ældste Dallin H. Oaks om et møde med hende. Han var blevet bedt om at forberede en udtalelse for Kirken om et vigtigt emne, og han følte, at han var nødt til at få noget indsigt fra Kirkens kvindelige ledere. Han viste respekt og taknemlighed for søster Winders viden, meninger og inspiration ved at bede om og bruge hendes hjælp.

Søster Winder fortalte senere, at mænd og kvinder i Kirken har brug for hinandens hjælp i værket. »Jeg lærte, at når man bliver inviteret til et møde,« forklarede hun, »inviteres man ikke for at komme og beklage sig over alle sine problemer, men man bliver inviteret for at komme med løsninger. Så kan man sammen tale om forslag for at se, hvad der vil virke. Præstedømmebrødrene forventer og har brug for Kirkens kvinders perspektiv. Vi er nødt til at være beredte på at bistå dem.«³⁶

Denne enighed om hensigt er tydelig ved Kirkens rådsmøder. Når mænd og kvinder i disse råd lytter til hinanden, søger Åndens vejledning og arbejder i enighed, får de inspiration til at vide, hvordan de skal imødekomme enkeltpersoners og familiers behov. Herren har sagt: »Hvor to eller tre er forsamlet i mit

I Kirken arbejder mænd og kvinder sammen i enighed.

navn angående en sag, se, dér vil jeg være midt iblandt dem.«³⁷

Præsident Thomas S. Monson, Kirkens 16. præsident, kom med et eksempel på, hvad der kan ske, når hjælpeforeningssøstre og præstedømmebrødre arbejder sammen i Herrens tjeneste:

»Den 24. august 1992 røg orkanen Andrew ind over Floridas kyst syd for Miami. Vindstødene var på over 300 km i timen ... 87.000 hjem blev ødelagt og gjorde 150.000 mennesker hjemløse ...

De lokale præstedømme- og hjælpeforeningsledere organiserede sig hurtigt for at besigtige skaderne og hjælpe til med oprydningsarbejdet. De store bølger af frivillige medlemmer, hvor

over 5.000 deltog, arbejdede skulder ved skulder med de katastroferamte beboere og hjalp med at reparere 3.000 hjem, en jødisk synagoge, en pinsemenigheds kirke og to skoler.«³⁸

*»Hånd i hånd med præstedømmet«:
Inspirerede råd fra sidste dages profeter*

Sidste dages profeter har talt om de velsignelser, Kirken og familier får, når trofaste præstedømmebærere og trofaste hjælpeforeningssøstre arbejder sammen.

Præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, har sagt: »Der ligger en kraft i den organisation (Hjælpeforeningen), som endnu ikke fuldt ud er blevet udøvet, til at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige – og det vil ikke ske, før både søstrene og præstedømmet forstår Hjælpeforeningens vældige muligheder.«³⁹

Præsident Joseph Fielding Smith sammenfattede forholdet mellem Hjælpeforeningen og præstedømmekvorummerne:

»Søstrene har deres egne møder, som fx Hjælpeforeningen, hvori de har fået magt og myndighed til at udføre ganske mange ting ...

Herren har i sin visdom kaldet vore søstre til at være til støtte for præstedømmet. Takket være deres forståelse, medfølelse hjerte og venlighed ser Herren på dem og giver dem pligter og ansvar om at betjene de trængende og plagede. Han har udstukket den vej, de skal følge, og han har givet dem denne store

»Der findes styrke og store evner blandt denne kirkes kvinder« (Gordon B. Hinckley).

organisation, hvor de har myndighed til at tjene under biskoppens ledelse og i enighed med ham ved at varetage vores folks både timelige og åndelige interesser.«⁴⁰

Da præsident Gordon B. Hinckley tjente som Kirkens 15. præsident, sagde han følgende til hjælpeforeningssøstrene:

»Lad mig sige til jer søstre, at I ikke indtager en sekundær plads i vor Faders plan for sine børns evige lykke og velbefindende. I er en absolut afgørende del af den plan.

Uden jer ville planen ikke fungere. Uden jer ville hele programmet bryde sammen ...

I er hver især en datter af Gud, begavet med en guddommelig fødselsret. I behøver ikke forsvare den placering ...

Der findes styrke og store evner blandt denne kirkes kvinder. Der findes lederskab og styring, en vis ånd af uafhængighed og alligevel stor tilfredsstillelse ved at være en del af dette, Herrens rige, og ved at arbejde hånd i hånd med præstedømmet for at føre værket fremad.«⁴¹

»Arnestedets vogtere«

Stiftelse, opfostring og forsvar af familien

At være en retskaffen kvinde under denne afsluttende fase på jorden før vor Frelzers andet komme er en særligt ærefuld kaldelse ... Hun er blevet anbragt her for at berige, beskytte og værne om hjemmet, der er samfundets grundlæggende og mest ædle institution.

Spencer W. Kimball

O LE AIG O SE FOLAFOLA LALOLAG

O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APO
O LE EKALEA A IESU KERISO O LE AU PAI

O I MATOU, O LE AU PERESITENE SILI MA LE AUFONO A APOsetolo e Toasetululua O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai, matou te tū'itino atu ma le faamaoni, o le faaiipooga i le va o se ali'i ma se tamaiti, ua faauaina e le Atua, ma o le aiga o le totonugaletua lea o le faafuaga a Le Foafoa, mo le tasmunga e faavavau o Lana lanau.

O TAGATA UMA—tane ma le fafine—ua fofoaina i le faatua o le Atua. O'i latou taitoatasi o se atali po o se atafine apaga faatetele a ni matua faalelei, ma o lea ua tofua ai ma se

le Ali'i" (Salam a latou lanau mea e mara latou a le Atua ma aveve te nonofu atu i le Atua

O LE AIGA ua ali'i ma le tana

»Arnestedets vogtere« Stiftelse, opfostring og forsvar af familien

Den 23. september 1995 stod præsident Gordon B. Hinckley, Kirkens 15. præsident, foran Kirkens kvinder ved Hjælpeforeningens årlige møde. Han udtrykte taknemlighed for de sidste dages hellige kvinders trofasthed og flid – unge som gamle, gifte som enlige, med eller uden børn. I anerkendelse af de alvorlige udfordringer de stod over for, gav han opmuntring, råd og advarsel for at hjælpe dem til at opfylde deres ansvar og finde glæde i livet. Hen mod slutningen af sin tale sagde han:

»Med så mange spidsfindigheder, vi prakkes på som værende sande, med så meget bedrag i

Gordon B. Hinckley

forbindelse med standarder og værdinormer, med så mange tillokkelser og fristelser til at påtage sig verdens smuds, har vi følt, at vi bliver nødt til at advare. For at fremme denne advarsel, udsender vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, hermed en proklamation til Kirken og til verden, som både er en erklæring og en bekræftelse af

de standarder, læresætninger og levemåder i forbindelse med familien, som profeterne, seerne og åbenbarerne i denne kirke gentagne gange har erklæret i løbet af historien.«¹ Derpå læste han »Familien: En proklamation til verden«. Det var første gang, proklamationen blev læst offentligt.

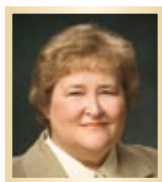
I proklamationen erklærer Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, at »lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme«. De »erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne«. De minder mand og hustru om deres »stor[e] ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn.«²

Som proklamationens titel fremhæver, blev den offentliggjort som »En proklamation til verden« – der minder alle mennesker, herunder nationers ledere, om familiens evige betydning. Otte måneder efter at have

præsenteret proklamationen talte præsident Hinckley ved en pressekonference i Tokyo i Japan. Han sagde: »Hvorfor kommer vi med denne familieproklamation nu? Fordi familien er under angreb. Over hele verden går familier i opløsning. Det er i hjemmet, at vi begynder at forbedre samfundet. Børn gør for det meste det, som de bliver belært om at gøre. Vi vil gøre verden bedre ved at gøre familien stærkere.«³

Hjælpeforeningssøstrenes vidnesbyrd viser, at udover at være en proklamation til hele verden har denne læres erklæring betydning for hver familie og hver person i Kirken. Principperne i proklamationen har rørt søstres hjerte i alle situationer og forhold.

Søster Barbara Thompson, der senere blev kaldet til at tjene som rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, befandt sig i Tabernaklet i Salt Lake City, da præsident Hinckley læste proklamationen dér. »Det var en storslået begivenhed,« mindes hun.

Barbara Thompson

»Jeg fornemmede, hvor betydningsfuldt dette budskab var. Jeg tænkte: »Hvilken fantastisk vejledning for forældre. Det er samtidig et stort ansvar for forældre.« Et øjeblik tænkte jeg, at det egentlig ikke angik mig, siden jeg ikke var gift og ikke havde børn. Men næsten lige så hurtigt tænkte jeg: »Jo, det angår mig. Jeg hører

til i en familie. Jeg er en datter, en søster, en tante, en kusine, en niece og et barnebarn. Jeg har ansvar – og velsignelser – fordi jeg hører til i en familie. Selv hvis jeg var den eneste i min familie, så hører jeg stadig til i Guds familie, og jeg har et ansvar for at hjælpe med at styrke andre familier.«⁴

Søster Bonnie D. Parkin, der senere tjente som Hjælpeforeningens 14. hovedpræsident, befandt sig også i Tabernaklet, da præsident Hinckley læste proklamationen. Hun mindes det således: »Der var stille i forsamlingen, men også en følelse af begejstring, en følelse af: »Ja – vi har brug for hjælp med vore familier!« Jeg kan huske, at jeg følte, at det var så rigtigt. Tårerne løb ned ad mine kinder. Da jeg så på de søstre, der sad i nærheden af mig, syntes de at have de samme følelser. Der var så meget i proklamationen, så jeg slet ikke kunne vente på at få et eksemplar og studere den. Proklamationen stadfæster kvinders værdighed. Og at tænke sig, at den først blev givet til Kirkens kvinder ved Hjælpeforeningens årlige møde.«⁵

Hvorfor valgte Det Første Præsidentskab at bekendtgøre proklamationen om familien ved Hjælpeforeningens årlige møde? Efter præsident Hinckley havde læst den, kom han med svaret på det spørgsmål. »I vogter arnestedet«, fortalte han søstre. »I sætter børn i verden. I er dem, som nærer dem og danner deres

»Mødre er enhver families hjerte og sjæl« (James E. Faust).

vaner i livet. Intet andet arbejde kommer i nærheden af det guddommelige som at nære Guds sønner og døtre.«⁶

Præsident James E. Faust, præsident Hinckleys anden-rådgiver, forklarede det yderligere: »Da I som mødre er enhver families hjerte og sjæl, var det passende, at den [proklamationen] blev læst op første gang ved Hjælpeforeningens møde.«⁷

En »bekræftelse af standarder, læresætninger og levemåder«

Lærdommene i familieproklamationen var ikke nye i 1995. Som præsident Hinckley udtrykte det, var de en »bekræftelse af ... standarder, læresætninger og

»Vi opfordrer forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliets principper, hvilket vil bevare dem tæt til Kirken. Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og intet andet kan erstatte det eller varetage dets afgørende funktioner i opfyldelsen af denne opgave fra Gud.«

*Det Første Præsidentskab
(Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson og
James E. Faust)*

Liahona, dec. 1999, s. 1.

levemåder«. ⁸ De havde været »af afgørende betydning i Skaberens plan«, selv før han skabte denne jord. ⁹

Søster Julie B. Beck, Hjælpeforeningens 15. hovedpræsident, har sagt: »I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi en teologi om familien, som bygger på skabelsen, faldet og forsoningen. Skabelsen af jorden gav os et sted, hvor familier kan leve ... Faldet gjorde det muligt for familien at vokse ... Forsoningen gør det muligt at blive beseglet som en evig familie.« ¹⁰

Anti-Nefi-Lehis sønner fik stor tro takket være deres mødres undervisning (se Alma 56:47).

Trofaste kvinder og mænd har været tro mod denne familieteologi og fulgt disse standarder, læresætninger og levemåder, når som helst evangeliet har eksisteret på jorden. »Vor ærværdige moder Eva« og vor »fader Adam« var ledere for deres børn, underviste dem i »glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige«. ¹¹ Rebekka og Isak sikrede, at præstedømmepagter og -velsignelser ikke gik tabt for deres familie. ¹² En enke i byen Sarepta blev i stand til at sørge for sin søn, fordi hun havde tro til at følge profeten Elias. ¹³ Totusindeogtres unge krigere kæmpede tappert for at beskytte deres familie, idet de stolede på deres mors løfte om, at »Gud [ville] udfri dem«. ¹⁴ Som dreng »gik [Jesus Kristus] frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker«, næret af sin mors, Marias, og hendes ægtemands, Josefs, kærlighed og omsorg. ¹⁵

Med gengivelsen af evangeliet øgede tidlige kirkemedlemmer deres forståelse for familiens betydning. ¹⁶ De hellige lærte, at de ved præstedømmets magt kunne modtage tempelordinancer og -pagter, der kunne knytte deres familie sammen for evigt. Dette løfte styrkede sidste dages hellige, så de kunne opfylde deres roller som Guds sønner og døtre.

Tidlige hjælpeforeningsledere opmuntrede kvinder til at gøre deres familie til en central del af deres tilværelse. Søster Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, fik

aldrig selv børn: Ikke desto mindre anerkendte hun betydningen af en mors indflydelse. Hun rådede hjælpeforeningsøstre således: »Lad jeres første anliggende være at udføre jeres pligter i hjemmet.«¹⁷ Søster Zina D.H. Young, Hjælpeforeningens tredje hovedpræsident, underviste søstrene i at »gøre hjemmet til centrum for deres opmærksomhed, hvor en ånd af kærlighed, fred og enighed kan hvile, og hvor den varmende næstekærlighed, der intet ondt tænker, altid vil dvæle«.¹⁸

Mary Fielding Smith var et eksempel på en stærk, kærlig mor. Hendes søn Joseph F. Smith, der blev Kirkens sjette præsident, mindes:

»Jeg husker min mor fra tiden i Nauvoo. Jeg kan huske, at jeg så hende og hendes hjælpeløse børn blive skubbet ned i en pram med de ting, som hun kunne bære ud af huset, ved indledningen af øbelhobens bombardement af Nauvoo. Jeg kan huske Kirkens genvordigheder dér og på vej til Winter Quarters ved Missourifloden, og hvordan hun bad for sine børn og sin familie på sin trættende rejse ... Jeg husker alle de prøvelser, som fulgte med vore anstrengelser med at rejse sammen med Israels hær, med at komme til disse bjergdale uden okser nok til at trække vore vogne; og da vi ikke havde midler til at anskaffe de nødvendige okser, spændte hun sine køer og kalve for, bandt to vogne sammen, og så begav vi os på vej til Utah i denne primitive og hjælpeløse

Rebekka, her sammen med Abrahams tjener, forstod betydningen af et ægteskab i pagten (se 1 Mos 24:1-28).

tilstand, og min mor sagde: »Herren vil bane vejen«, men hvordan han ville bane vejen, vidste ingen. Jeg var en lille dreng dengang, og jeg drev forspandet og gjorde min del af arbejdet. Jeg husker, hvordan jeg overhørte hendes lønlige bøn til Gud om at gøre hende i stand til udføre sin mission. Tror I ikke, at disse ting indprenter sig i sindet? Tror I, at jeg kan glemme min mors eksempel? Nej. Hendes tro og eksempel vil stedse stå klart i min hukommelse. Hvad jeg tænker på? For hvert åndedrag jeg drager, stiger alle følelserne i min sjæl op til Gud i taknemmelighed til ham for, at min mor var en hellig kvinde, at hun var en kvinde af

Gud, ren og trofast, og at hun hellere ville lide døden end at svinge den pligt, som var hende betroet, og for at hun ville lide fattigdom og nød i ødemarken og prøve at holde sammen på sin familie i stedet for at blive i Babylon. Det er den ånd, som gennemtrængte hende og hendes børn.«¹⁹

Timeligt ansvar og evige roller

I overensstemmelse med tidløse principper om hjemmets og familiens hellige beskaffenhed hjælper melkisedekske præstedømmekvinner mænd til at opfylde deres ansvar som sønner, brødre, ægtemænd og fædre. Hjælpeforeningen hjælper kvinder til at opfylde deres

ansvar som døtre, søstre, hustruer og mødre. Hjælpeforeningssøstre har altid støttet hinanden i bestræbelserne på at styrke familien, lære praktiske færdigheder, der forskønner deres hjem, og gøre deres hjem til et sted, hvor Ånden kan være.

Opfostring af familien

Søster Zina D.H. Young var en kærlig mor, der opfostrede børnene, og hun underviste hjælpeforeningssøstrene i de principper, der vejledte hende i sin opgave i hjemmet. Hun gav dette råd: »Er der én mor her til stede, der ikke underviser og vejleder sine børn ordentligt ... beder jeg jer indtrængende om at gøre det. Kald jeres børn sammen omkring jer ... og bed

BONNIE D. PARKIN

Hjælpeforeningens 14. hovedpræsident

»Hvis jeg kunne få én ting til at ske for forældre og ledere i Kirken, så ville det være, at de hver dag mærker Herrens kærlighed, når de tager sig af vor himmelske Faders børn ... Jeg opfordrer jer til i jeres omgang med andre at tage næstekærlighedens kappe på, at omslutte jeres familie med Kristi rene kærlighed.«

Bonnie D. Parkin

Liahona, juni 2006, s. 61, 65.

sammen med dem ... Advar børnene om de dårligdomme, der omgiver os ... så de ikke bliver et bytte for disse dårligdomme, men så de vokser op i hellighed og renhed for Herren.«²⁰ Hun sagde også: »Vær omhyggelige i alle livets pligter, som mor og hustru ... Lad os være påpasselige ved at tale med visdom over for vore små og undgå at finde fejl ... og opelske vores naturs ophøjede egenskaber, som stræber efter at løfte, forædle og rense hjertet ... Vi bør anstrenge os til det yderste for at undervise Zions børn i at være ærlige, dydige, retskafne og nøjagtige i alle deres pligter, foruden at være flittige og holde sabbatsdagen hellig ... Mødre bør aldrig tale dårligt om faderen i børnenes nærvær, for de er meget opmærksomme. Så gode frø i deres unge og følsomme sind, og vælg altid principper frem for regler, så vil I samle jer skatte i himlen.«²¹

Da søster Bathsheba W. Smith virkede som Hjælpeforeningens fjerde hovedpræsident, så hun et behov for at styrke familien, og derfor oprettede hun mødrekurser til hjælpeforeningssøstrene. Lektionerne indeholdt råd om ægteskab, omsorg under graviditeten og børneopdragelse. Disse lektioner understøttede præsident Joseph F. Smiths lærdomme om, at Hjælpeforeningen bistår kvinder i deres roller i hjemmet:

»Hvor end der er uvidenhed eller bare mangel på forståelse, hvad angår familien, familiens

pligter og forpligtelser, som bør eksistere, og som retmæssigt eksisterer mellem mand og hustru og mellem forældre og børn, dér findes denne organisation eller er i nærheden. Og gennem den naturlige gave og inspiration, som denne organisation besidder, er de forberedte og klar til at bibringe undervisning om disse vigtige anliggender. Hvor der er en ung mor, som ikke har den erfaring, som hun bør have til at opdrage og pleje sit barn eller gøre sit hjem hyggeligt og indbydende og behageligt for sig selv og sin mand, eksisterer en del af denne organisation og kan bibringe undervisning til denne unge mor og hjælpe hende med at gøre

Hjælpeforeningen hjælper mødre i deres hellige ansvar.

Mødre og bedstemødre kan berede deres døtre og døtres døtre til at være opdragere.

sin pligt og gøre den godt. Og hvor end der er mangel på erfaring med at give børn naturlig, nærende og rigtig mad, eller hvor der er behov for at give den rette åndelige undervisning og åndelige føde til børn, findes det i de storslåede organisationer inden for Den Kvindelige Hjælpeforening i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og organisationer for Zions mødre og døtre, kvinder, som er rustet til at bibringe denne undervisning.«²²

Evnen til at pleje er ikke begrænset til kvinder, der selv har fået børn. Søster Sheri L. Dew har bemærket: »Af årsager, som kun Herren kender,

må nogle kvinder vente med at få børn. Denne udskydelse er ikke let for nogen retskaffen kvinde. Men Herrens tid for os hver især tilside-sætter ikke vores natur. Derfor må nogle af os ganske enkelt finde andre måder at være mor på. Der er mennesker alle vegne omkring os, som har behov for at blive elsket og ledet.«²³

Søstre i Kirken har muligheder for at nære, når de får kaldelser som ledere og lærere, og når de tjener som besøglærere. Nogle søstre viser moderlig kærlighed og påvirker børn, de ikke har født. Enlige søstre har ofte stået i spidsen for sådanne bestræbelser og været en

.. ————— ..

velsignelse for børn, der har brug for retskafne kvinders påvirkning. Sommetider har denne næring fortsat i dage, uger og år. Gennem uselvisk tjeneste og personlig tro har kvinder reddet mange børn fra følelsesmæssig, åndelig og fysisk fare.

Gør hjemmet til et stærkt centrum

Lige siden den første tid i Hjælpeforeningen i Nauvoo i Illinois har søstre mødtes for at lære om deres godgørende og praktiske ansvar. De har anvendt færdigheder, der har hjulpet dem til at øge deres tro og personlige retskaffenhed, styrket deres familie og gjort deres hjem til et centrum for åndelig styrke samt hjulpet de trængende. De har anvendt principper for fremsynet levevis samt åndelig og timelig selvhjulpenhed. De har også styrket søsterfællesskabet og sammenholdet, når de har undervist hinanden og tjent sammen. Denne undervisning har velsignet søstre under alle forhold. Søster Bonnie D. Parkin har fortalt om, hvordan disse møder styrkede hende:

»Som medlem af Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det vores velsignelse og vores ansvar at opdrage og støtte familieenheden. Alle tilhører en familie, og hver familie har brug for at blive styrket og beskyttet.

Min største hjælp som husmor kom først og fremmest fra min egen mor og bedstemor og derefter fra søstre i Hjælpeforeningen i de forskellige menigheder, hvor jeg har boet. Jeg lærte færdigheder, jeg så de glæder, det gav at skabe et hjem, hvor andre ønskede at være ... Ledere i Hjælpeforeningen, sørg for, at de møder og aktiviteter,

»Når ... fristelser var mest tillokkende og fristede mig mest, var den første tanke, som opstod i mig, denne: Husk din mors kærlighed. Husk, hvordan hun kæmpede for din velfærd. Husk, hvor villig hun var til at ofre sit liv for din skyld. Husk, hvad hun lærte dig i din barndom ... Denne følelse over for min mor blev et forsvar, en barriere imellem mig og fristelserne.«

Joseph F. Smith

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 35.

Mødre og fædre har et helligt ansvar for at undervise og forsørge deres børn.

I planlægger, styrker hjemmet hos alle jeres søstre.«²⁴

Søster Barbara W. Winder, Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident, mindede kvinderne om de åndelige velsignelser, der kommer, når de holder hjemmet rent og ordentligt: »Det er en kunst at være husmor. For vores egen og vores families skyld er det vigtigt, at vi har et tilflugtssted – et fristed for verden, hvor vi føler os trygge, og hvor andre, som måtte komme, også kan føle sig trygge.«²⁵

Hver for sig og sammen er hjælpeforeningssøstre hinandens eksempler i bestræbelserne på at styrke hjem og familie. Søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens niende

hovedpræsident, bar sit vidnesbyrd om Hjælpeforeningens guddommelige oprindelse og dens rolle med at hjælpe kvinder til at opfylde deres roller som hustruer og mødre. »Jeg mener, den har en dybtgående positiv indflydelse i hjemmet,« sagde hun. »Har man en god mor, har man et godt hjem, og har man en god hjælpeforeningsmor, kan man være vis på, at visdom og god indflydelse vil præge hjemmet.«²⁶

Alle søstre er fælles om ansvaret om at opdrage, eller »være mor«. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Søstre, vi, jeres brødre, kan ikke gøre det, som I blev guddommeligt udpeget til at gøre, før verden blev grundlagt. Vi kan prøve, men vi kan ikke gøre os håb om at få samme unikke gaver som jer. Der er intet i denne verden, som er så personligt, plejende eller livsændrende som en retfærdig kvindes indflydelse ... *Alle* kvinder [har i sig] gennem deres guddommelige natur både ... det medfødte talent for og kaldet til at være mødre.«²⁷

Ordet *moderskab* definerer kvinders evige rolle. Den beskriver deres natur som opdragere. *Opfostre* er et righoldigt ord. Det betyder at oplære, undervise, opøve, fremme udvikling, støtte udvikling og at nære eller ernære. Kvinder har fået det store privilegium og ansvar at opfostre i alle de betydninger af ordet, og Hjælpeforeningen har ansvaret for at undervise

og støtte kvinder i deres guddommeligt forordnede og uundværlige roller som mødre og opdragere.²⁸

Søster Julie B. Beck har uddybet rollen som opfostre eller opdrager: »At opdrage betyder at forædle, sørge for og nære. Derfor [bør] mødre [skabe] et miljø for åndelig og timelig vækst i deres hjem. Et andet ord for *opdragelse* er *at skabe et hjem*. Det indebærer at lave mad, vaske tøj, vaske op og holde hjemmet i orden. Kvinder har den største magt og indflydelse i hjemmet, derfor bør sidste dages hellige kvinder være de bedste på jorden til at skabe et hjem. At inddrage børnene i opgaver i hjemmet skaber muligheder for at undervise og videregive kvaliteter, som børn bør stræbe efter. Omsorgsfulde mødre er vidende, men al den uddannelse, kvinder kan opnå, vil ikke være til nogen nytte, hvis de ikke har færdighederne til at skabe et hjem med et klima velegnet til åndelig vækst ... Opdragelse kræver organisering, tålmodighed, kærlighed og arbejde. At fremme vækst gennem opdragelse er i sandhed en magtfuld og indflydelsesrig rolle, der er lagt på kvinder.«²⁹

Forsvar af familien og moderskabet

Udover at styrke hjemmet indefra har Hjælpeforeningen ydet et urokkeligt forsvar mod påvirkninger, der angriber familien udefra. Præsident Howard W. Hunter, Kirkens 14. præsident, har sagt:

»Jeg tror, at det er meget nødvendigt at samle Kirkens kvinder, så de kan stå sammen med og opretholde Kirkens ledere og standse den bølge af ondskab, der omgiver os, og fremme Frelserens værk ...

Vi opfordrer jer derfor til at bidrage med jeres mægtige, positive indflydelse for at styrke vores familie, vores kirke og vore lokalsamfund.«³⁰

Hjælpeforeningens ledere har altid talt mod de kræfter, der svækker den traditionelle familie og nedgør kvindens og modernens hellige rolle. Søster Amy Brown Lyman, Hjælpeforeningens ottende hovedpræsident, understregede behovet for, at mødre er hos deres børn. Hun tjente som præsident under anden verdenskrig på et tidspunkt, hvor regeringer og samfundsledere opmuntrede kvinder til at arbejde uden for hjemmet for at støtte den nationale økonomi, mens deres mænd var i krig. Nogle søstre var nødt til at arbejde uden for hjemmet for at skaffe livets fornødenheder til familien. Selv om søster Lyman anerkendte disse udfordringer, opmuntrede hun ikke desto mindre kvinder til at gøre alt, hvad de kunne, for at være hjemme og undervise deres børn.

Søster Lymans budskab var i overensstemmelse med Det Første Præsidentskabs lærdomme, som mindede kirkemedlemmer om moderskabets »hellige forpligtelse«.³¹ Præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende

præsident, og hans rådgivere, præsident J. Reuben Clark jun. og David O. McKay, har forklaret:

»Moderskabet er noget nær det guddommelige. Det er den højeste og helligste tjeneste, noget menneske kan påtage sig. Det placerer hende, der ærer dets hellige kaldelse, ved siden af englene. Til jer mødre i Israel siger vi: Må Gud velsigne og beskytte jer og give jer den styrke og det mod, den tro og kundskab og den hellige kærlighed og pligttrøskab mod jeres pligt, som vil gøre det muligt for jer at opfylde

jeres hellige kald så udførligt som muligt. Til jer mødre og kommende mødre siger vi: Vær kyske, vær rene og lev retskaffent, så jeres efterkommere lige indtil sidste generation kan kalde jer velsignede.«³²

I de årtier, der fulgte anden verdenskrig, eskalerede den negative påvirkning af familien og hjemmet. Da præsident Spencer W. Kimball, Kirkens 12. præsident, indsatte søster Barbara B. Smith som Hjælpeforeningens 10. hovedpræsident, følte søster Smith »en dyb ansvarsfølelse ... med hensyn til at forsvare

JULIE B. BECK

Hjælpeforeningens 15. hovedpræsident

»Evnens til at gøre sig værdig til, modtage og handle i henhold til personlig åbenbaring er den allervigtigste færdighed, man kan opnå i dette liv ... Det kræver en bevidst indsats at mindske forstyrrelser, men når man har åbenbarelsens Ånd, er det muligt at få overhånd over modstanden og stædigt fastholde troen i vanskelige tider og vigtige rutineopgaver ... Når vi har gjort vores allerbedste, kan vi stadig opleve skuffelser, men vi vil ikke være skuffede over os selv. Vi kan føle os sikre på, at Herren er tilfreds, når vi mærker Ånden virke gennem os.«

Liahona, maj 2010, s. 11, 12.

hjemmet og kvindens partnerskab i den hellige familiekreds«. ³³ Under hele sit præsidentskabsvirke forsvarede hun åbenbarede sandheder om kvindens guddommelige rolle og velsignelserne ved en evig familie. Da hun, hendes rådgivere og præstedømmeledere flittigt studerede deres tids sociale spørgsmål, fandt de ud af, at de initiativer, som mange søgte at fremme, ikke ville beskytte kvinders rettigheder i deres roller som hustru og mor og ville svække familien.

En avisjournalist sammenfattede søster Smiths gentagne budskab således: »Rank ryggen, I kvinder, mødre og husmødre. I skaber liv og beriger det. Byt ikke denne altafgørende kraft for flygtige, overfladiske bagateller. Værdsæt den, udbyg den, højn den. I besidder et mægtigt kald.« Således er budskabet fra mormonkvindernes leder, Barbara B. Smith. ³⁴

Angreb på moderskabets hellighed og familien er tiltaget, lige siden søster Smith blev præsident. Men med tro på Gud og forståelse for den evige betydning af deres ansvar støtter og forsvarede hjælpeforeningsøstre i enhver tid fortsat sandheder, der styrker hjem og familie. De værner om familiens hellighed i mange forskellige roller: Som mødre og bedstemødre, som døtre og søstre, som tanter og som lærere og ledere i Kirken. Når som helst en kvinde styrker et barns tro, bidrager hun til at styrke en familie – nu og i fremtiden.

Unge hjælpeforeningsøstre kan lære hjemkundskabsfærdigheder af mere erfarne søstre.

Sidste dages profeters lærdomme om familien

En far og mor spurgte engang deres børn, hvad de godt kunne lide ved en nylig general-konference. Deres 16-årige datter sagde: »Jeg nød den! Jeg nød at høre inspirerede, intelligente profeter og ledere hylde moderskabet.« I sit allerinderste havde denne unge pige altid ønsket at være mor, men hun havde været bekymret for, at moderskabet var upopulært og endda blev rasket ned på af mange mennesker i verden. Hun blev trøstet, da hun hørte profeter og apostle bekræfte det gode i hendes ideal. ³⁵ Hjælpeforeningens indsats med at styrke hjem og familie har altid

været i harmoni med sidste dages profeters lærdomme.

Præsident David O. McKay, Kirkens niende præsident, sagde ofte, at »ingen succes ude kan erstatte en fiasko i hjemmet.«³⁶

Præsident Harold B. Lee, Kirkens 11. præsident, har givet et lignende råd: »Det vigtigste af Herrens arbejde, I nogensinde vil udføre, vil være inden for jeres eget hjems vægge.«³⁷

Bekymret over de fortsatte angreb på familien profeterede og advarede præsident Spencer W. Kimball:

»Mange af de sociale normer, som hidtil har styrket og bevaret familien, er ved at blive opløst og forsvinde. Den tid vil komme, da kunde, som fast og aktivt tror på familien, vil være i stand til at bevare deres familier midt i alt det onde, der rykker ind på os

... Der er dem, som vil definere familien på så utraditionelle måder, at de definerer dens ophør ...

Vi af alle mennesker ... burde ikke lade os indfange af de besnærende argumenter om, at familieenheden på en eller anden måde hører til en særlig fase af den udvikling, som et jordisk samfund gennemgår. Vi har lov til at modarbejde sådanne bevægelser, der vil bagatellisere betydningen af familien, og som blæser betydningen af selvsk individualisme op. Vi ved, at familien er evig. Vi ved, at når tingene går galt i familien, så

går det galt i enhver anden af samfundets institutioner.«³⁸

Samtidig med disse strenge advarsler har sidste dages profeter formidlet håbefulde ord til trofaste forældre, hvis børn er vandret væk fra evangeliets vej. Præsident James E. Faust har sagt: »Til de sorgbetyngede forældre, som har været retskafne, flittige og bønsumme i undervisningen af deres ulydige børn, siger vi: Den gode hyrde våger over dem. Gud kender og forstår jeres dybe sorg. Der er håb.«³⁹

Præsident Gordon B. Hinckley udtrykte sin forvisning om, at sidste dages hellige kvinder, der blev styrket af deres tilknytning til Hjælpeforeningen, kan hjælpe deres familie til at stå imod angreb på hjemmet. Han understregede, at hjælpeforeningssøstre kan forenes i deres forsvar af familien:

»Det er så umådeligt vigtigt, at Kirkens kvinder står fast og urokkeligt for det, som er korrekt og passende i Herrens plan. Jeg er overbevist om, at der ikke findes nogen organisation, som overhovedet kan sammenlignes med Hjælpeforeningen i denne kirke ... Hvis de forener sig og taler med en røst, kan deres styrke ikke måles.

Vi kalder på Kirkens kvinder til at stå sammen omkring retskaffenhed. De må begynde i deres eget hjem. De kan undervise herom i deres klasser. De kan tale herom i deres samfund.

»Ægteskab mellem mand og hustru er indstiftet af Gud« (Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum).

De må være deres egne døtres lærere og vogtere. Disse døtre skal undervises i værdierne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Primary og i klasserne i Unge Piger. Når man redder en pige, redder man generationer. Hun vokser i styrke og retskaffenhed. Hun gifter sig i Herrens hus. Hun underviser sine børn i sandhedens veje. De vandrer på hendes stier og vil ligeledes undervise deres børn. Der er vidunderlige bedstemødre, som kommer med opmuntring.«⁴⁰

»Mødre i Zion, jeres gudgivne rolle er så vital for jeres egen ophøjelse og for jeres families frelse og ophøjelse. Et barn har mere brug for en mor end for alt det, penge kan købe. At tilbringe tid med jeres børn er den største af alle gaver.«

Ezra Taft Benson

The Teachings of Ezra Taft Benson, 1988, s. 515.

»Glimt af himlen«

En mand spurgte engang præsident Spencer W. Kimball: »Har du nogensinde været i himlen?« Som svar på dette spørgsmål sagde præsident Kimball, at han havde haft et glimt af himlen selvsamme dag, da han havde udført en besegling af et par, hvoraf den ene var den sidste af 8 søskende, der skulle modtage denne hellige ordinance. »De rene i hjertet var der,« sagde præsident Kimball. »Himlen var der.« Han fortalte om engang, hvor han fik et glimt af himlen i en stavspræsidents hjem. Det var et lille hjem, men en stor familie. Børnene arbejdede sammen om at dække bordet, og et lille barn bad en inderlig bøn før måltidet. Præsident Kimball sagde, at han havde fået et

Retskafne kvinder kan gøre deres hjem til tilflugtssteder, hvor Ånden kan dvæle.

glimt af himlen, da han havde talt med et par, der aldrig havde kunnet få børn selv, men som havde »fyldt deres hjem« med 18 forældreløse børn. Han fortalte om en anden oplevelse, hvor han havde fået et glimt af himlen hos sidste dages hellige, der udtrykte deres vidnesbyrd i ord og handling. »Himlen er et sted,« forklarede præsident Kimball, »men også en tilstand. Det er hjem og familie. Det er forståelse og venlighed. Det er indbyrdes afhængighed og uegennyttig aktivitet. Det er rolig og sund levevis, personligt offer, ægte gæstfrihed og sund omsorg for andre. Det er at efterleve Guds befalinger uden praleri eller hykleri. Det er uselvskhed. Den er overalt omkring os. Vi behøver blot være i stand til at erkende, når vi finder den og glæde os over den. Jo, min kære bror, jeg har set mange glimt af himlen.«⁴¹

Overalt i verden er hjælpeforeningssøstre og deres familie kommet nærmere himlen takket være den måde, de har levet på.

En søster i USA tog sig af sin døende mor i tre år. Mindre end et år senere udviklede hendes datter en sjælden fysisk sygdom. Denne opofrende mor tog sig af sin datter hver dag i 10 år, indtil den unge pige gik bort i en alder af 17 år.

En enlig mor i Tonga havde et beskedent hjem, hvor hun opfostrede adskillige børn. Hendes største ønske var, at hendes sønner og døtre tjente Herren og forbedrede deres

Retskafne mødre opdrager deres børn i evangeliets lys.

tilværelse. I overensstemmelse med disse prioriteter hjalp hun sine børn med at skabe evangeliske vaner i deres tilværelse. Under hendes ledelse fik de en god uddannelse. De bad, studerede skrifterne, arbejdede og tilbad sammen.

En søster i USA havde 8 børn under 14 år. Hver eneste dag var en fysisk, mental, åndelig, intellektuel og følelsesmæssig udfordring for hende, men hun sørgede for de rigtige ting. Hun støttede sin mand i hans kirkekaldelse og i hans bestræbelser på at forsørge familien.

Sammen bad de for hvert barn og overvejede, hvordan de kunne hjælpe hver af dem til at gå frem med hensyn til personlige ansvarsopgaver og mål. I dette hjem var den blotte mængde af madlavning, husførelse, tankevirkksomhed og bøn overvældende for denne søster. Herudover tog hun imod en besøglærerkaldelse og tog sig af søstre i sin menighed, der havde brug for at blive opløftet. Hun bad for dem, bekymrede sig for dem, besøgte dem og fulgte op på dem adskillige gange hver måned.

En trofast familie i Mexico boede i en travl, larmende by i et hjem bag en stor mur og en metallåge. På indersiden af muren malede moderen en smuk have med træer, blomster og et springvand. Inden for i hjemmet havde familien bøger på hylderne og sørgede for steder, hvor de kunne samles, studere og lege sammen.

En søster i Ghana vedligeholdte sin families gård. Uden for gærdet dyrkede hun rørlikkeplanter. Inden for gærdet holdt hun geder i båse. Hun opbevarede også palmenødder, som hun kogte og lavede palmeolie ud af og solgte på de lokale markeder. Alting i hendes ordentlige indhegning vidnede om hendes kærlighed til sin familie. Hun rev, rensede og fejede sin gårdsplads. Under et mangotræ havde familien en hjemmelavet bænk, hvor de sad til familieaften og andet familiesamvær.

En enlig søster med fysisk handicap boede på 80. sal i et højhus i Hong Kong. Hun boede

alene og var det eneste medlem af Kirken i sin familie, men hun skabte et hjem, som var et tilflugtssted, hvor hun og gæster kunne føle Åndens tilstedeværelse. På en lille hylde står hendes skrifter, hjælpeforeningshæfter og salmebog. Hun søgte efter sine forfædre og tog til templet for at udføre ordinancerne for dem.

En søster i Indien hjalp med at oprette en gren i sin by. Hendes mand var grenspræsident, og hun var hjælpeforeningspræsident for omkring 20 søstre. De opdrog tre trofaste døtre ud fra evangeliets principper og beskyttede dem således i deres hellige hjem.

En mor i Brasilien boede i et hus bygget af røde mursten med en gårdsplads bestående af rød jord omgivet af en rød murstensmur. Musikken fra primarysange fyldte luften, og billeder af templer, Guds profeter og Frelseren, der var klippet ud af *Liahona*, dækkede væggene. Hun og hendes mand ydede ofre for at kunne blive besøgt i templet, så deres børn kunne blive født i pagten. Hendes stadige bøn var, at Herren ville hjælpe hende og give hende tilstrækkelig med styrke og inspiration til at kunne opdrage sine børn i evangeliets lys, sandhed og styrke, så de ville være i stand til at

»At være en retskaffen kvinde i denne afsluttende fase på jorden ... er en særligt ærefuld kaldelse« (Spencer W. Kimball).

indgå og holde de pagter, som hun og hendes mand havde ydet ofre for, for at de kunne nyde godt deraf.

Disse søstre, som står som repræsentanter for mange, mange flere, er i sandhed arnestedets vogtere, som præsident Gordon B. Hinckley har sagt.⁴² De er værdige til at blive omtalt med disse ord fra præsident Spencer W. Kimball:

»At være en retskaffen kvinde er ærefuldt i enhver tidsperiode. At være en retskaffen kvinde i denne afsluttende fase på jorden før Frelserens andet komme er en særligt ærefuld kaldelse. Den retskafne kvindes styrke og indflydelse i vore dage kan være ti gange så stærk som i mere fredelige tider. Hun er blevet anbragt her for at hjælpe med at berige, beskytte og værne om hjemmet, der er samfundets grundlæggende og mest ædle institution. Andre institutioner i samfundet vakler måske og slår endda fejl, men den retskafne kvinde kan hjælpe med at redde hjemmet, der måske er det sidste og eneste tilflugtssted for nogle mennesker midt i storme og stridigheder.«⁴³

»Må I blive styrket til dagens udfordringer«

På den historiske dag, hvor præsident Hinckley læste familieproklamationen, afsluttede han sin tale med en velsignelse til Kirkens kvinder:

»Må Herren velsigne jer, mine elskede søstre ... Må I blive styrket til dagens udfordringer. Må I blive begavet med visdom udover jeres egen til at klare de problemer, som I hele tiden møder. Må jeres bønner blive besvaret med velsignelser over jeres hoved og over dem, som I elsker. Vi efterlader jer vores kærlighed og vores velsignelse, at jeres liv må være fyldt med fred og glæde. Det kan være således. Mange af jer kan vidne om, at det har været således. Må Herren velsigne jer nu og i de kommende år, det beder jeg ydmygt om.«⁴⁴

Familien

En proklamation til verden

*Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles
Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*

Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I den førjordiske verden kendte og tilbad Guds åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan for, hvordan hans børn kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband

at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for som ægtemand og hustru at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.

Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner [Børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og

retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.

Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier opbygges og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

Vi opfordrer ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

Denne proklamation blev oplæst af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

KAPITEL 10

»Lev op til jeres privilegium«

I er nu sat i en situation, hvor I kan handle på de sympatier, som Gud har plantet i jeres indre. Hvor er det stort og herligt, hvis I lever op til disse principper!

Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke hindres i at pleje omgang med jer ...

Dersom I er rene kan intet hindre jer.

Joseph Smith

3

...nder Room
...th 1842.
...aylor,
...by Rev.
...ointed Secretary,
...it of God
...aylor.
...and secured
...if all
...willing to
...and about them
...to be performed.

...and
...Mrs. Hawley
Elizabeth Jones
Sophia Packard
Philinda Merrick
Martha Knight
Dilemonna Gulon
Elizabeth Ann White
Levora Taylor
...H
Rev. Smith, &

»Lev op til jeres privilegium«

Ved et af de første møder i Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo, formanede Joseph Smith søstrene til at »leve op til deres privilegier.«¹ Med udgangspunkt i denne opmuntring er søstrene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blevet belært om at leve op til deres guddommelige potentiale ved at fuldføre Guds hensigt med dem. Når de kommer frem til en forståelse af, hvem de vitterlig er – Guds døtre med en medfødt evne til at elske og udvise

Gud har velsignet sine døtre med en stor evne til at elske og vise omsorg.

omsorg – opnår de deres potentiale som hellige kvinder. Med hjertet fyldt af barmhjertighed, opfylder de Hjælpeforeningens formål: At øge tro og personlig retskaffenhed, at styrke familien og hjemmet samt finde og hjælpe de nødlidende.

Hjælpeforeningen, som er indstiftet som en uundværlig del af genoprettelse, hjælper sidste dages hellige kvinder til at leve op til deres privilegium. Gennem denne organisation får kvinder en vision og en forsikring om deres identitet som Guds døtre. De får også mulighed for at tjene og den vejledning og myndighed, de har brug for til at kunne opfylde disse ansvar.

Guds døtre

Joseph Smith belærte søstrene i Hjælpeforeningen om deres ædle byrd som Guds døtre og hjalp dem til at forstå, at Gud elskede dem og havde store planer for dem. Kvinder i Kirken spiller en afgørende rolle i vor himmelske Faders plan for frelse – lige så vigtig, som den rolle mænd, der bærer præstedømmet, har. Herren har velsignet kvinder med et instinktivt ønske om at tjene og velsigne andre, og han har betroet dem med et helligt ansvar for at bruge deres gaver til at være med til at frelse hans børn.

Kvinder glemmer sommetider deres ædle ophav og giver efter for verdens tillokkelser og fristelser. Søster Mary Ellen Smoot, den 13. hovedpræsident for Hjælpeforeningen, og hendes rådgivere, søster Virginia U. Jensen og Sheri L. Dew, var bekymrede for denne tendens og følte et behov for at hjælpe Kirkens kvinder med at huske, hvem de er. Ved et af Hjælpeforeningens årlige møder gav de udtryk for, hvad det vil sige at være en Guds datter:

»Vi er Guds elskede og åndelige døtre, og vores tilværelse har mening, formål og retning. Som et verdensomspændende søsterfællesskab er vi forenede i vores hengivenhed over for Jesus Kristus, vores Frelser og store eksempel. Vi er troens, dydens, visionernes og barmhjerlighedens kvinder, som -

øger vores vidnesbyrd om Jesus Kristus ved hjælp af tro og studium af skriften.

søger åndelig styrke ved at følge Helligåndens tilskyndelser.

indvier os selv til at styrke ægteskabet, familien og hjemmet.

finder storhed i moderskabet og glæde i kvindelighed.

glæder os over tjeneste og gode gerninger.

elsker livet og at lære.

står for sandhed og ret.

støtter præstedømmet som Guds myndighed på jorden.

glæder os over templets velsignelser, forstår vores guddommelige skæbne og stræber efter ophøjelse.«²

Præstedømmeledere har også mindet kvinder om deres guddommelige natur og hellige ansvar. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vi tror på og regner med jeres godhed og jeres styrke, jeres tendens til dydighed og tapperhed, jeres venlighed og mod, jeres styrke og udholdenhed. Vi tror på jeres mission som Guds kvinder ... Vi tror ikke, at Kirken kan udføre det, den skal, uden jeres tro og trofasthed, jeres medfødte evne til at lade andres ve og vel gå forud for jeres eget, og jeres åndelige styrke og ihærdighed. Vi tror, at det er Guds plan, at I skal blive dronninger og modtage de største velsignelser, som nogen kvinde kan modtage i tid eller evighed.«³

Når kvinder lever op til deres privilegium og potentiale som Guds døtre, forbereder de sig på det evige livs velsignelser. Dette er den glørværdige skæbne, Gud har beredt for sine trofaste døtre.

Sand næstekærlighed, en arv som videregives fra ét hjerte til et andet

Profeten Joseph Smith har sagt: »Det er naturligt for kvinder at nære næstekærlige følelser.« I forbindelse med stiftelsen af

Når kvinder lever op til deres privilegium og potentiale som Guds døtre, forbereder de sig på det evige livs velsignelser.

Hjælpeforeningen sagde han til søstrene: »I er nu sat i en situation, hvor I kan handle på de sympatier, som Gud har plantet i jeres indre« ⁴ For at sand næstekærlighed kan blomstre i deres indre, må kvinder forene deres medfødte barmhjertighed med tro på Jesus Kristus og hans sonoffer. Præsident Henry B. Eyring, rådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarede, at denne sande næstekærlighed er en del af Hjælpeforeningens arv:

»I aften vil jeg tale til jer om den store arv, som de, der gik forud jer i Hjælpeforeningen, har efterladt til jer. Den del ... som forekommer mig vigtigst og mest bestandig,

»Jeg er blevet citeret for at sige: ›Gør jeres bedste.‹ Men jeg ønsker at fremhæve, at det skal være det allerbedste. Vi stiller os alt for ofte tilfreds med en middelmådig præstation. Vi er i stand til at gøre det langt bedre.«

Gordon B. Hinckley

Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, 10. jan. 2004, s. 2.

er, at »næstekærlighed« er hjertet i Hjælpeforeningen, og at den netop skulle fylde hjertet og blive en del af selve personligheden hos hvert medlem. For dem betød kærlighed langt mere end en følelse af velgørenhed. Kærlighed fødes af tro på Herren Jesus Kristus og er et udslag af, at hans sonoffer virker i hjertet blandt medlemmerne ...

Denne forening er dannet af kvinder, hvis næstekærlighed udspringer af en forandring i

Henry B. Eyring

hjertet, der følger af at kvalificere sig til og holde de pagter, der kun tilbydes i Herrens sande kirke. Deres næstekærlighed kommer fra ham gennem hans sonoffer.

Deres næstekærlige gerninger er inspireret af Frelserens eksempel og har udspring i taknemlighed for hans uendelige nådegaver og i Helligånden, som han sender for at ledsage hans tjenere på deres nådesmissioner.«⁵

Denne arv af næstekærlighed begyndte med søstrene i Nauvoo, som engagerede sig i organiseret barmhjertighedstjeneste og modtog tempelpagterne. Den fortsatte i Winter Quarters og langs det svært fremkommelige spor til Saltsødalen. Det holdt de sidste dages hellige kvinder oppe, da de grundlagde nye samfund i grænseområderne, udholdt politisk forfølgelse og verdenskrige og holdt modet oppe under den økonomiske depression. Den har inspireret

til kærlig venlighed i hjemmet og til en stor hjælpeindsats på verdensplan. Den har motiveret hjælpeforeningssøstrene, som har tjent på hospitaler, og når de har bistået ved adoptio-ner, oplagring af hvede, nødhjælp og velfærd. Denne Kristi rene kærlighed fortsætter med at motivere hjælpeforeningssøstrene i dag, når de mødes for at undervise og tjene hinanden, og når de styrker og våger over hinanden.

Enhver sidste dages hellig kvinde bliver en del af denne kærlighedsarv og har ansvaret for og privilegiet af at dele denne arv med andre.

En families historie viser, hvordan arven fra Hjælpeforeningen gennem generationer er blevet videregivet fra mor til datter. Hver datter har taget Hjælpeforeningens motto, »Kærligheden ophører aldrig«, til sig.

Arven begyndte med Elizabeth Haven Barlow, som tilsluttede sig Kirken i 1837. Elizabeth blev medlem af Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo den 28. april 1842, og hun hørte profeten Joseph Smith undervise i de grundlæggende principper for denne organisation. Disse belæring var hende en styrke gennem et liv, der omfattede trakasserier og forfølgelse, en graviditet på rejsen mod Saltsødalen og at stå alene om at sørge for sine små børn, mens hendes mand var på mission. Hun tjente som hjælpeforeningspræsident i Bountiful i Utah fra 1857 og indtil 1888, tre år før hun døde i en alder af 81.

Historien fortsætter med hendes datter Pamela Barlow Thompson. Pamela og hendes mand blev kaldet til at være nybyggere i Panaca i Nevada, hvor hun blev præsident for Hjælpeforeningen. Hun underviste søstrene i huslige fær-digheder, deriblandt også hvordan man brugte det sidste mekaniske vidunder: Symaskinen. Mens de boede i Nevada, blev hendes mand dræbt. Derefter flyttede hun med sin store fami-lie til Bountiful i Utah, hvor hun igen blev kaldet til at tjene i hjælpeforeningspræsidentskabet.

Pamela gav denne arv videre til sin datter, Theresa Thompson Call. Kort tid efter Theresa

var blevet gift, flyttede hun og hendes mand til Mexico. Gennem det meste af hendes liv tjente hun som hjælpeforeningspræsident og rådgiver i Primarys præsidentskab på samme tid. Hun var velkendt for sin omsorgsfulde tjeneste, hvor hun kom med mad til de trængende. Hun gjorde det til en vane at komme med kage til sine ældre naboer på deres fødselsdag. Ved en sådan lej-lighed kom hun først i tanke om en nabos fød-selsdag efter aftensmaden. Tro mod princippet om, at kærligheden aldrig ophører, tændte hun igen op i komfuret og rørte en kage sammen. Da hun bankede på døren sent samme aften, brast

»Hjælpeforeningens historie er nedskrevet med ord og tal, men arven videreføres fra hjerte til hjerte« (Henry B. Eyring).

søsteren i tårer og sagde: »Jeg har ventet på dig hele dagen, og til sidst tænkte jeg, at du nok havde glemt mig denne gang.«

Therasas datter Athelia Call Sears elskede også Hjælpeforeningen. Hun skyndte sig at blive færdig med at stryge tirsdag morgen, så hun kunne nå til Hjælpeforeningens møde tirsdag eftermiddag. Da hun var i 70'erne, blev hun kaldet som hjælpeforeningspræsident i menigheden. På et tidspunkt, hvor menighederne blev bedt om at samle midler til udstyr og aktiviteter, førte hun hjælpeforenings søstrene an i indsamlingen af penge til køkkenudstyr i kirkebygningen, og der blev yderligere 1000 dollars i overskud, som

Kristi rene kærlighed inspirerer fortsat hjælpeforenings søstrene, når de underviser og tjener hinanden.

biskoppen kunne bruge til andre fornødenheder i menigheden.

Athelia Sears Tanner, en af søster Sears døtre, blev som ung mor kaldet som menighedens hjælpeforeningspræsident. Megen af hendes omsorgsfulde tjeneste bestod i at tage sig af og bringe mad ud til nybagte mødre. Hun var et naturtalent som underviser med et stærkt vidnesbyrd om Jesus Kristus, hun tog sig af sine 13 børn og reddede sjæle i hjælpeforeningsregi gennem hele sit liv.

Barmhjertighedsarven løber videre i denne familie. Alle søster Tanners døtre har tjent trofast i Hjælpeforeningen, og deres døtre har fulgt deres mødres eksempel.⁶

Næstekærlig tjeneste er ethvert hjælpeforeningsmedlems åndelige arv. Som præsident Eyring har forklaret: »I viderefører den arv, når I hjælper andre med at modtage næstekærlighedens gave i deres hjerte. Dermed bliver de i stand til at give den videre til andre. Hjælpeforeningens historie er nedskrevet med ord og tal, men arven videreføres fra hjerte til hjerte.«⁷

»Det er min tur til at tjene«

Efter at have nævnt mange eksempler på mennesker med stor tro, sagde apostlen Paulus: »Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og

holde ud i det løb, der ligger foran os, idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender.«⁸

Kirkens kvinder er omgivet af en vældig skare af vidner, deriblandt »vor ærværdige moder Eva« og »mange af [hendes] trofaste døtre, der [har] levet gennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud.«⁹ Guds trofaste døtre lever op til deres privilegium ved at følge i disse vidners fodspor og lægge de problemer og fristelser, som plager dem til side og holde ud i det løb, Herren har lagt ud for dem.

Hver generation har sine ædle, barmhjertige, trofaste og hellige kvinder. Selvom det kun er få af disse kvinder, vi kan læse om i historiebøgerne, så kender vor himmelske Fader dem ganske godt. Og dette er i sidste ende alt, hvad der betyder noget, som Eliza R. Snow sagde: »Der er mange søstre, hvis arbejde ikke er kendt udover hjemmets vægge, og deres indsats bliver måske ikke påskønnet der, men hvad gør det? Dersom jeres arbejde er antageligt for Gud, uanset hvor enkle pligterne er, men trofast udført, så kan I aldrig blive skuffede.«¹⁰

Følgende historie er et blandt utallige eksempler på den indflydelse trofaste søstre i Hjælpeforeningen har. I dette tilfælde gjorde en håndfuld søstre en forskel for en ung voksen søster ved navn Lynne. Fordi Lynne så disse søstre tjene, blev hun opsat på at gøre det samme, da hun kom ind i Hjælpeforeningen.

Mødre kan dele Hjælpeforeningens arv med deres døtre.

Da Lynne var i sine sene teenageår, fik hun og hendes mor at vide, at hendes stedfar var kommet alvorligt til skade i en fjerntliggende by. De tog hurtigt et fly for at besøge ham, men han døde, inden de nåede frem. Lynne fortalte senere om, hvad der skete, da de vendte hjem:

»Da min mor og jeg, udmattede og syge om hjertet, steg ud af flyet, trådte en mand og en kvinde, som stod på landingsbanen, frem og lagde armene omkring os. Det var grenspræsidenten og hjælpeforeningspræsidenten ...

Det var nogle forvirrende dage, hvor vi kæmpede med at forlige os med det faktum, at min stedfar var død ... Men der var altid en søster til stede, som ventede stille i baggrunden – for at tage mod beskeder, åbne døren og holde os i hånden, når vi skulle ringe til vores familie og

venner. De hjalp os med at pakke og ordne alt det, som skulle ordnes.

Midt i det hele fik jeg så dyb en følelse af taknemlighed, at jeg ikke kunne forestille mig, hvordan jeg nogensinde skulle kunne betale disse søstre tilbage. Jeg prøvede desperat om komme i tanke om en måde, men det gjorde mig helt udmattet.«

Adskillige år senere, da Lynne var blevet gift og havde fået tre små børn, blev hun kaldet til at tjene i hjælpeforeningspræsidentskabet. Til tider var hun i tvivl om, hvorvidt hun kunne passe denne kaldelse. Men hun huskede den hjælp, hun havde modtaget efter stedfaderens var død. »Nu er det min tur,« tænkte hun ved sig selv. Hun fortalte om følgende oplevelser:

»En kvinde i menigheden havde mistet sin fjortenårige datter. Moderen bad mig om at købe en smuk kjole og klæde datteren på i forbindelse med hendes begravelse. Det var jeg i stand til og fik en dyrebar oplevelse ud af det. Det var min tur til at tjene, ligesom andre søster havde tjent mig.

En ældre kvinde i menigheden, som boede alene, havde fået taget for meget af sin medicin og var hjælpeløs i tre dage. Den anden rådgiver og jeg fandt hende i live i hendes lejlighed, hvor vi fik hende vasket, inden ambulancen ankom. Så blev vi i lejligheden og skrubbende vægge og gulve ned med desinficerende midler. Det var atter min tur.

En ung mor i menigheden, en af mine venner, mistede pludselig sit eneste barn, en smuk treårig datter, på grund af en infektion, som tog livet af hende, inden lægerne blev klar over, hvor alvorligt syg hun var. Den anden rådgiver og jeg tog hjem til hende, så snart vi fik nys om lille Robins død. Da vi nærmere os skærmdøren på verandaen, hørte vi faderen (som ikke var medlem af Kirken) hulke, mens han talte med sin mor i telefonen. Idet han så op, så han os, og sagde han stadig hulkende ind i telefonen: »Det ordner sig, mor. Mormonkvinderne er her.« Atter engang var det min tur.«

Lynne fortalte senere, at når folk spurgte hende, hvad hun syntes om Hjælpeforeningen, så fortalte hun om sine oplevelser med både at modtage og yde hjælp. Hun sagde: »Det er sådan, jeg føler om Hjælpeforeningen inderst inde. Og derfor.«¹¹

Overalt i verden føler sidste dages hellige kvinder det samme for Hjælpeforeningen »inderst inde.« Ligesom Lynne har de nydt godt af Hjælpeforeningens tjeneste, og de ved, at det nu er deres tur til at tjene andre med næstekærlighed og tro. De tjener i deres forskellige egenskaber som døtre, hustruer, mødre, søstre, tanter, besøglærere, hjælpeforeningsledere, naboer og venner. Noget af deres tjeneste ydes som respons på opgaver fra Kirkens ledere, og noget af den ydes som respons på Helligåndens stille tilskyndelser. Idet de ved, at de

»har så stor en sky af vidner omkring« sig, er de rede til tålmodigt at »holde ud i det løb, der ligger foran [dem].«

»Led an i verden ... i alt der er prisværdigt«

Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, tilskyndede sidste dages hellige kvinder til at »lede verden an og særligt dens kvinder i alt, der er prisværdigt, alt, der er gudeligt, alt, der er opløftende og forædlende.« Han sagde: »I er kaldet af Guds profets stemme til at gøre dette, til at være de stærkeste, til at være de

»Med henblik på en situation som denne« (Ester 4:14).

*Jeg tror på, at når vi
dybt i hjertet beslutter
os for at udrette noget
bestemt ved og med Gud,
vor himmelske Faders
velsignelser, da giver
Gud os evnen til at opnå
dette; men når vi lægger
os ned og mister modet,
og når vi ser op på
bjergets tinde og siger,
at det er umuligt at
komme op til toppen,
og vi aldrig gør os nogen
anstrengelse for det,
så vil vi aldrig nå det.*

Heber J. Grant

Kirkens præsidenters
lærdomme: Heber J. Grant,
2003, s. 37.

største og de bedste, de rene og de mest hengivne over for retfærdigheden.«¹²

Gennem Herrens genoprettede kirkes historie har Kristi kvindelige disciple levet op til denne standard. Ligesom Ester har de været trofaste og modige, når de er stødt på svære udfordringer. De har fundet en mening med deres tilværelse, akkurat som Ester gjorde, da hendes fætter Mordokaj spurgte: »Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig

værdighed?«¹³ Ligesom Nehemias i Det Gamle Testamente er de ikke blevet bortledt fra deres hellige ansvar. Da Nehemias fjender prøvede at få ham væk fra hans arbejde med at genopbygge Jerusalems mur, svarede han: »Det er et stort arbejde, jeg er i gang med, så jeg kan ikke tage derned. Arbejdet ville ellers gå i stå, hvis jeg forsømte det og tog ned til jer.«¹⁴ Hans fjender forsøgte stadig at overtale ham, men han holdt fast og udførte trofast sit arbejde. Verden har forsøgt at overtale Kirkens

I hver ny generation kan søstre i Hjælpeforeningen sige: »Nu er det min tur til at tjene.«

kvinder til at opgive deres gudgivne missioner, men trofaste hjælpeforeningssøstre er ikke »tage[t] derned.«

Opfordringen om at lede an i alt, der er prisværdigt, gudeligt, opløftende og forædlende er krævende. Sådan har det altid været. Men de enkelte hjælpeforeningssøstre står ikke alene om at tage udfordringen op. De er en del af en stor organisation, som er indstiftet ved præstedømmets myndighed og styrket af profeters belæring og erklæringer. De er Guds elskede døtre med hellige ansvar. De er Lammets pagtsfolk »udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«¹⁵ Når de forener sig med andre trofaste hellige og lærer af dem, som er gået forud, kan de sejre over jordelivets udfordringer. De kan være med til at opbygge Guds rige over hele verden og i deres hjem. De kan sige: »Nu er det vores tur til at tjene og skrive et nyt kapitel i Hjælpeforeningens historie.« Med en forsikring om vor himmelske Faders kærlighed til dem og et vidnesbyrd om kraften i Jesu Kristi sonoffer, kan de hæve sig over ordinære tanker og ambitioner og blive en del af »noget ekstraordinært.«¹⁶

Herrens løfter står fast, når søstrene følger de råd, han gav til det første præsidentskab for Hjælpeforeningen: »Sandelig siger jeg dig: Alle de, der antager mit evangelium, er sønner og døtre i mit rige ... du skal lægge denne verdens ting til side og søge dem, der hører en bedre til

... og hold fast ved de pagter, du har sluttet.«¹⁷ Da profeten Joseph Smith bad hjælpeforeningssøstrene om at leve op til deres privilegium, knyttede han dette løfte til formaningen: »Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englenerne ikke hindres i at pleje omgang med jer ... dersom I er rene kan intet hindre jer.«¹⁸

VIGTIGE BEGIVENHEDER I

Hjælpeforeningens historie

6. APRIL 1830

Kirken bliver organiseret.

1830

Joseph Smith modtager en åbenbaring til sin hustru Emma (se L&P 25).

17. MARTS 1842

Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo stiftes; Emma Smith bliver valgt som præsident.

1843

Emma Smith og hendes rådgivere udpeger besøgskomiteer i menighederne i Nauvoo i Illinois.

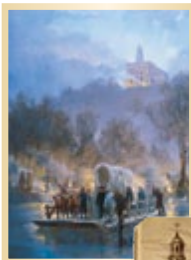
27. JUNI 1844

Profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum lider martyrdøden i fængslet i Carthage.

FEBRUAR 1846

De hellige begynder at forlade Nauvoo.

1846

Templet i Nauvoo indvies.

JULI 1847

Det første pionerkompagni når Saltsødalen.

1867

Brigham Young beder biskopper om at genetablere Hjælpeforeningen i hver eneste menighed.

1870

Unge Dammers afdeling af Senior og Junior Kooperative Forening til Fremme af Mådehold oprettes for unge piger.

1872

Hjælpeforeningen støtter udgivelsen af *Woman's Exponent*.

1873

Hjælpeforeningssøstre opfordres til at få en sundhedsfaglig uddannelse.

1876

Deseret Silk Association (Deserets silkeforening) oprettes, med Zina D.H. Young som formand.

1878

Organisationen Primary stiftes for børn.

1882

Hjælpeforeningen opretter Deseret Hospital.

1890

Wilford Woodruff modtager en åbenbaring, der fører til ophør af flerkoneri.

1893

Templet i Salt Lake City indvies.

1913

»Kærligheden ophører aldrig« bliver Hjælpeforeningens motto.

1915

Hjælpeforeningen begynder at udgive *Relief Society Magazine*.

1916

Besøgslærere begynder at drøfte et evangelisk budskab med søstrene hver måned.

1918

Hjælpeforeningen sælger 5.500 tons hvede til den amerikanske stat.

1921

Hjælpeforeningen opretter et fødselshospital.

1936

Det Første Præsidentskab opretter Kirkens velfærdsprogram.

1944

Besøgslærere ophører med at indsamle bidrag og fokuserer i stedet på at betjene de søstre, som de besøger.

1954

Belle S. Spafford leder USA's delegation ved Det Internationale Kvinderåd.

1956

Hjælpeforeningens bygning indvies i Salt Lake City.

1969

Hjælpeforeningens socialtjeneste bliver en del af Kirkens velfærds- og socialtjeneste.

1971

Relief Society Magazine ophører og erstattes af *Ensign*.

1978

Mindesmærket for kvinder indvies i Nauvoo.

16. SEPTEMBER 1978

Det første af Hjælpeforeningens årlige møder afholdes.

1987

Et månedligt besøgsbudskab medtages i Kirkens internationale tidsskrift (nu *Liahona* og *Ensign*).

1992

Søstre fejrer Hjælpeforeningens 150-års fødselsdag ved at deltage i tjenesteprojekter i deres lokalsamfund.

23. SEPTEMBER 1995

Præsident Gordon B. Hinckley læser »Familien: En proklamation til verden« ved et af Hjælpeforeningens årlige møder.

1997

Hjælpeforeningen, højpræsternes gruppe og ældsternes kvorum begynder at følge den samme læseplan om søndagen.

2004

Hovedpræsidenterne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary deltager i det første verdensomspændende oplæringsmøde for Kirkens organisationer.

2009

Hjælpeforeningens medlemstal runder 6 millioner.

Søstre ved Hjælpeforeningens årlige møde

2011

Kirken mindes 75-året for velfærdsprogrammet.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskaber

Præsident: Emma Hale Smith, 1842-1844.

Førsterådgiver: Sarah Marietta Kingsley
Cleveland, 1842-1844. **Andenrådgiver:**
Elizabeth Ann Smith Whitney, 1842-1844.

Præsident: Eliza Roxcy Snow, 1880-1887 (se s.
41-44). **Førsterådgiver:** Zina Diantha Huntington
Young, 1880-1888. **Andenrådgiver:** Elizabeth Ann
Smith Whitney, 1880-1882.

Præsident: Zina Diantha Huntington Young,
1888-1901. **Førsterådgiver:** Jane Snyder Richards,
1888-1901. **Andenrådgiver:** Bathsheba Wilson
Smith, 1888-1901.

Præsident: Bathsheba Wilson Smith, 1901-1910.
Førsterådgiver: Annie Taylor Hyde, 1901-1909.
Andenrådgiver: Ida Smoot Dusenberry, 1901-1910.

Præsident: Emmeline Woodward B. Wells,
1910-1921. **Førsterådgiver:** Clarissa Smith Williams,
1910-1921. **Andenrådgiver:** Julina Lambson Smith,
1910-1921.

Præsident: Clarissa Smith Williams, 1921-1928.
Førsterådgiver: Jennie Brimhall Knight, 1921-1928.
Andenrådgiver: Louise Yates Robison, 1921-1928.

Præsident: Louise Yates Robison, 1928-1939.
Førsterådgiver: Amy Brown Lyman, 1928-1939.
Andenrådgivere: Julia Alleman Child, 1928-1935;
Kate Montgomery Barker, 1935-1939.

Præsident: Amy Brown Lyman, 1940-1945.
Førsterådgiver: Marcia Knowlton Howells, 1940-
1945. **Andenrådgivere:** Donna Durrant Sorensen,
1940-1942; Belle Smith Spafford, 1942-1945.

Præsident: Belle Smith Spafford, 1945-1974.

Førsterådgiver: Marianne Clark Sharp, 1945-1974.
Andenrådgivere: Gertrude Ryberg Garff,
1945-1947; Velma Nebeker Simonsen, 1947-1956;
Helen Woodruff Anderson, 1957-1958;
Louise Wallace Madsen, 1958-1974.

Præsident: Barbara Bradshaw Smith, 1974-1984.
Førsterådgivere: Janath Russell Cannon,
1974-1978; Marian Richards Boyer, 1978-1984.
Andenrådgivere: Marian Richards Boyer,
1974-1978; Shirley Wilkes Thomas, 1978-1983;
Ann Stoddard Reese, 1983-1984.

Præsident: Barbara Woodhead Winder, 1984-1990.
Førsterådgiver: Joy Frewin Evans, 1984-1990.
Andenrådgiver: Joanne Bushman Doxey,
1984-1990.

Præsident: Elaine Low Jack, 1990-1997.
Førsterådgiver: Chieko Nishimura Okazaki,
1990-1997. **Andenrådgiver:** Aileen Hales Clyde,
1990-1997.

Præsident: Mary Ellen Wood Smoot, 1997-2002.
Førsterådgiver: Virginia Urry Jensen, 1997-2002.
Andenrådgiver: Sheri L. Dew, 1997-2002.

Præsident: Bonnie Dansie Parkin, 2002-2007.
Førsterådgiver: Kathleen Hurst Hughes, 2002-2007.
Andenrådgiver: Anne Clark Pingree, 2002-2007.

Præsident: Julie Bangerter Beck, fra 2007.
Førsterådgiver: Silvia Henriquez Allred, fra 2007.
Andenrådgiver: Barbara Thompson, fra 2007.

Noter

Forord

1. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, Church History Library, s. 12.
2. Spencer W. Kimball, »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 166.
3. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach*, 1974, s. 23.
4. Alma 37:6.

Kapitel 1

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 497.
2. Se Joh 19:25-27.
3. Se Joh 20:1-18.
4. Se Luk 10:38-42.
5. Se Joh 11:20-27.
6. Luk 8:1-3.
7. 1 Tim 5:10.
8. Tit 2:4.
9. ApG 9:36-40.
10. Se Rom 16:3-5.
11. 1 Kor 16:19; fremhævelse tilføjet.
12. Rom 16:6.
13. Se ApG 16:14-15).
14. Rom 16:1-2; fremhævelse tilføjet.
15. Joseph Smith, citeret i Sarah M. Kimball, »Auto-biography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 446.

16. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, *Deseret News*, 22. apr. 1868, s. 1.
17. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 184.
18. Lorenzo Snow, i »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, s. 1.
19. Julie B. Beck, »Hvad sidste dages hellige kvinder er bedst til: At stå fast og urokkelig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 109.

Kapitel 2

1. Sarah M. Kimball, i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. apr. 1892, Book II, Kirkens historiske bibliotek, s. 29.
2. Sarah M. Kimball, »Auto-biography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
3. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 6-7; 20 søstre overværede det første møde, og syv søstre, der ikke var til stede, blev optaget i foreningen som en del af det møde.
4. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, Kirkens historiske bibliotek, s. 7.
5. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 8-9.
6. L&P 25:3, 7.
7. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 8.

8. Se L&P 25:2, 5-8, 10-11, 13-15.
9. L&P 25:16.
10. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 8.
11. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 12.
12. Se Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 14.
13. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 40.
14. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30. mar. 1842, s. 22.
15. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38.
16. Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 13.
17. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 8.
18. Eliza R. Snow, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 41.
19. Se Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, s. 63.
20. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, s. 63.
21. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, s. 63.

22. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38.
23. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 35.
24. L&P 20:69.
25. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38.
26. L&P 25:5.
27. L&P 68:25-28.
28. L&P 93:40, 44, 49-50.
29. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. mar. 1844, s. 123.
30. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 40.
31. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 482.
32. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 14. mar. 1842, s. 28.
33. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 5. aug. 1843, s. 103.
34. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 13. aug. 1843, s. 107.
35. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, møde i Tredje Menigheds Kvindelige Hjælpeforening, ingen dato, s. 112.
36. L&P 124:27-30.
37. Se L&P 131-132.
38. Sally Randall, i Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints*, 1982, s. 138-139.
39. Matt 25:40.
40. »R.S. Reports«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1876, s. 50.
41. Joseph Smith, citat fra Edward W. Tullidge, *Women of Mormondom*, 1877, s. 76.
42. I Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 16. juni 1843, s. 91-92.
43. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 39.
44. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, s. 62.
45. Ellen Douglas, brev, dateret 14. apr. 1844, maskinskrevet manuskript, Kirkens historiske bibliotek.
46. John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, red. G. Homer Durham, 3 bind i 1, 1960, s. 308.
47. Emily Woodmansee, »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.
48. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
49. Lucy Mack Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 24. mar. 1842, s. 18-19.
9. Drusilla Dorris Hendricks, »Historical Sketch of James Hendricks and Drusilla Dorris Hendricks«, i *Henry Hendricks Genealogy*, saml. Marguerite Allen, 1963, s. 28.
10. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 67.
11. Eliza Partridge Lymans dagbog, 14. juli-12. dec. 1846, Kirkens historiske bibliotek, s. 32-35.
12. Eliza Partridge Lymans dagbog, s. 38.
13. Bathsheba W. Smiths selvbiografi, maskinskrevet manuskript, Kirkens historiske bibliotek, s. 13.
14. Helen Mar Whitney, »Scenes and Incidents at Winter Quarters«, *Woman's Exponent*, 1. dec. 1885, s. 98.
15. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story from the Mormon Trail*, 1981, s. 13.
16. Alma 34:28.
17. Emmeline B. Wells, »After the Days of Nauvoo«, i Record of the Relief Society from First Organization to Conference, 5. apr. 1892, Book II, Kirkens historiske bibliotek, s. 234-235.
18. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News*, 15. okt. 1856, s. 252.
19. Lucy Meserve Smith, »Historical Sketches of My Great Grandfathers«, håndskreven, Special Collections, Marriott Library, University of Utah, s. 53-54.
20. Moro 7:47.
21. Lucy Meserve Smith, »Historical Sketches of My Great Grandfathers«, s. 54.

Kapitel 3

1. L&P 25:13.
2. Alma 27:27.
3. Brigham Young, i *History of the Church*, 7:567.
4. Sarah DeArmon Pea Rich, »Selvbiografi, 1885-1893«, Kirkens historiske bibliotek, s. 66; citeret af Richard G. Scott, *Liahona*, maj 2009, s. 44-45.
5. L&P 136:4.
6. I Charles Lanman, *A Summer in the Wilderness*, 1847, s. 32.
7. L&P 136:1, 8.
8. Presendia Lathrop Kimball, »A Venerable Woman«, *Woman's Exponent*, 1. juni 1883, s. 2.

Kapitel 4

1. Se Journal of Wilford Woodruff, 26. dec. 1866, Kirkens historiske bibliotek.
2. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret Evening News*, 14. dec. 1867, s. 2; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 131.
3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, Kirkens historiske bibliotek, s. 38.
4. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, *Deseret News*, 22. apr. 1868, s. 81.
5. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, s.81.
6. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Tredje Menighed, Salt Lake Stav, 23. sep.1868, Kirkens historiske bibliotek, s. 17.
7. Brigham Young, citat fra *The Personal Writings of Eliza Roxcy Snow*, red. Maureen Ursenbach Beecher, 1995, s. 35.
8. L&P 25:7.
9. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, s.81.
10. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News Weekly*, 3. maj 1868, s. 3.
11. I Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association*, 1911, s. 9-10.
12. Eliza R. Snow, i Senior and Junior Cooperative Retrenchment Association Minutes, 20. feb. 1875, maskinskrevet manuskript, Kirkens historiske bibliotek.
13. Brev fra Eliza R. Snow til Mary Elizabeth Lightner, 27. maj 1869, Kirkens historiske bibliotek.
14. Eliza R. Snow, »An Address by Miss Eliza R. Snow«, *Millennial Star*, 13. jan. 1874, s. 18.
15. Se L&P 132.
16. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Femtende Menighed, Salt Lake Stav, 6. jan.1870, Kirkens historiske bibliotek, s. 140.
17. I »Great Indignation Meeting«, *Millennial Star*, 22. feb. 1870, s. 115.
18. »The Mormon Question«, *New York Times*, 8. feb. 1870, s. 1.
19. »Mormon Women in Council«, *New York Herald*, 23. jan. 1870; citat fra *Deseret News*, 16. feb. 1870, s. 23.
20. Wilford Woodruff, »Remarks« *Deseret Weekly*, 14. nov. 1891, s. 660.
21. Zina D.H. Youngs dagbog, 6. okt. 1890, Kirkens historiske bibliotek.
22. Helen Mar Whitney, *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, red. Richard N. Holzapfel og Jeni B. Holzapfel, 1997, s. 140.
23. Se Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 bd., 1901-1936, 1:695.
24. Eliza R. Snow, i Tenth Ward Relief Society Minutes, 22. jan.1874, Kirkens historiske bibliotek, s. 24.
25. Emily S. Richards, i »General Conference Relief Society«, *Woman's Exponent*, dec. 1901, s. 54.
26. I »Emily S. Richards«, *Brigham Young University Bulletin: Dedicatory Services for Naming and Dedication of Twelve Buildings*, 7. maj 1957, s. 21.
27. Se Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 165-166.
28. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, s. 167-168.
29. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News Weekly*, 13. maj 1868, s. 3.
30. Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, s. 81.
31. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News Weekly*, 13. maj 1868, s. 3.
32. Emmeline B. Wells, »Be Wise and Hearken to Counsel«, *Woman's Exponent*, 1. nov. 1876, s. 84.
33. Sarah Howard, I »General Meeting of Central and Ward Committees«, *Woman's Exponent*, 1. dec. 1876, s. 99.
34. John Taylor, »Discourse by Prest. John Taylor«, *Deseret News*, 9. apr. 1879, s. 147.
35. Emmeline B. Wells, »Sisters Be in Earnest«, *Woman's Exponent*, 15. okt. 1876, s. 76.
36. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 165-166.
37. Se »Church Wheat to Be Turned Over to Government« *Deseret Evening News*, 20. maj 1918, s. 1.
38. Eliza R. Snow, »An Address«, *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, s. 63.
39. Emmeline B. Wells, »Zina D.H. Young – A Character Sketch«, *Improvement Era*, nov. 1901, s. 45.
40. Eliza R. Snow, »An Address by Miss Eliza R. Snow«, s. 20.
41. Emma Andersen Liljenquist, i *Our Pioneer Heritage*, saml. Kate B. Carter, 1963, 6:445-446.
42. »Deseret Hospital«, *Woman's Exponent*, 1. aug. 1882, s. 36.
43. Emmeline B. Wells' dagbog, 4. jan. 1878, Harold B. Lee Library Special Collections, Brigham Young University.
44. Emmeline B. Wells' dagbog, 1. aug. 1895.
45. Eliza R. Snow, »An Address by Miss Eliza R. Snow«, s. 21.
46. Eliza R. Snow *Poems: Religious, Historical, and Political*, 1856, s. 148-149.

Kapitel 5

1. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams, og Julina L. Smith, »Resolutions of Relief Society«, *Woman's Exponent*, nov. 1913, s. 79.
2. 1 Kor 13:8; Moro 7:46; se også General Board Minutes, 1842-2007, 3. juli 1913, Kirkens historiske bibliotek.
3. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 9. juni 1842, Kirkens historiske bibliotek, s. 63.
4. Moro 7:47.
5. Emmeline B. Wells, Clarissa S. Williams og Julina L. Smith, »Epistle to the Relief Society Concerning These War Times«, *Relief Society Magazine*, juli 1917, s. 364.
6. Se Moro 7:46-47.
7. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17. mar. 1914, Kirkens historiske bibliotek, s. 54-55.
8. I »Notes from the Field«, *Relief Society Magazine*, sep. 1917, s. 512.
9. Emmeline B. Wells, »The Grain Question«, *Relief Society Bulletin*, sep. 1914, s. 1-2.
10. Amy Brown Lyman, »Social Service Work in the Relief Society, 1917-1928«, maskinskrevet manuskript, Kirkens historiske bibliotek, s. 2.
11. Clarissa S. Williams, i »Relief Society Gives Hard Job to General Head«, *Deseret News*, 23. sep. 1925, 2. afsnit, s. 1.
12. Gladys Robison Winter, i *The Life and Family of Louise Yates Robison*, saml. Gladys Robison Winter, Kirkens historiske bibliotek.
13. Se Evelyn Hodges Lewis, interview af Loretta Hefner, sep. 1979, afskrift, Kirkens historiske bibliotek.
14. Louise Y. Robison, »Officers' Meeting«, *Relief Society Magazine*, maj 1935, s. 272.
15. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, s. 3.
16. Thomas S. Monson, »Ledende principper for familiens og det personlige velfærd«, *Stjernen*, feb. 1987, s. 7.
17. Harold B. Lee, »Place of the Relief Society in the Church Security Plan«, *Relief Society Magazine*, mar. 1937, s. 143.
18. Joseph L. Wirthlin, »Relief Society – An Aid to the Bishops«, *Relief Society Magazine*, juni 1941, s. 417.
19. »Memo of Suggestions«, 1-6, Church Union Board Executive Committee Minutes, Kirkens historiske bibliotek.
20. Amy Brown Lyman, i Mayola R. Miltonberger, *Fifty Years of Relief Society Social Services*, 1987, s. 2.
21. Boyd K. Packer, ikke udgivet manuskript.
22. Maria Speidel, i »Notes from the Field«, *Relief Society Magazine*, sep. 1946, s. 123.
23. John Zippo, »Life Story of John Zippo«, ikke udgivet manuskript, citat fra Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 301-302.
24. Eva M. Gregerson, i »Notes from the Field«, *Relief Society Magazine*, feb. 1946, s. 118.
25. Hugh B. Brown, i »Notes from the Field«, *Relief Society Magazine*, okt. 1944, s. 591-592.
26. Se Hedwig Biereichel, i Roger P. Minert, *In Harm's Way: East German Saints in World War II*, 2009, s. 209.
27. Se Jennifer A. Heckmann, i Nathan N. Waite, »Steadfast German Saints«, *BYU Magazine*, Vinteren 2010, s. 57.
28. Amy Brown Lyman, *In Retrospect*, 1945, s. 160-161.
29. Moro 7:46-47.

Kapitel 6

1. Eliza R. Snow, i Weber Stake Relief Society Minutes, 30. okt. 1877, Kirkens historiske bibliotek, s. 27-28.
2. Belle S. Spafford, Marianne Sharp, og Gertrude Garff, »The New Year«, *Relief Society Magazine*, jan. 1947, s. 3.
3. Boyd K. Packer, *Stjernen*, juli 1998, s. 76.
4. Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 209.
5. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeringens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 124-125.
6. Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, s. 211.
7. Boyd K. Packer, *Stjernen*, juli 1998, s. 79.
8. George Albert Smith, »Address to Members of the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 717.
9. Se Belle S. Spafford, »A Relief Society Building to Be Erected«, *Relief Society Magazine*, dec. 1945, s. 751-753.
10. Belle S. Spafford, »Joy in Full Measure«, *Relief Society Magazine*, nov. 1948, s. 725.
11. David O. McKay, »Dedicatory Prayer of the Relief Society Building«, *Relief Society Magazine*, dec. 1956, s. 789.
12. Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 14.

13. Belle S. Spafford, interview af Jill Mulvay, Derr, 20. jan. 1976, afskrift, Kirkens historiske bibliotek, s. 127.
14. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach*, 1974, s. 98.
15. Silvia H. Allred, »Alle kvinder har brug for Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2009, s. 115-116.
16. Se Olga Kovářová Campora, »Fruits of Faithfulness: The Saints of Czechoslovakia«, i *Women Steadfast in Christ*, 1992, s. 141-146.
17. Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, apr. 1980, s. 165-166.
18. Elaine L. Jack, interview af Julie B. Beck, 10. feb. 2009, afskrift, Kirkens historiske bibliotek.
19. Elaine L. Jack, interview af Julie B. Beck, 10. feb. 2009.
20. Thomas S. Monson, »Hjælpeforeningens mægtige styrke«, *Stjernen*, nov. 1997, s. 98, 99.
21. Julie B. Beck, »Opfyldelsen af formålet med Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 110.
22. Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, s. 209.
23. Boyd K. Packer, *Stjernen*, juli 1998, s. 96.
24. Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, s. 210-211.
25. Thomas S. Monson, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 124-125; se også Guide til Skrifterne, »Næstekærlighed«, Moro 7:46-47.
4. Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 113.
5. Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. juli 1843, Kirkens historiske bibliotek, s. 101.
6. Joseph F. Smith, »Address of President Joseph F. Smith«, *Woman's Exponent*, maj 1903, s. 93; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 186-187.
7. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, Sjette menighed, Salt Lake Stav, 16. aug. 1868, Kirkens historiske bibliotek, s. 16.
8. Eliza R. Snow, i Mt. Pleasant North Ward Relief Society Minutes, 7. aug. 1880, Kirkens historiske bibliotek, s. 56.
9. Sarah M. Kimball, i 15th Ward Relief Society Minutes, 1868-1873, Kirkens historiske bibliotek.
10. Jane Richards, i »R.S. Reports«, *Woman's Exponent*, sep. 1907, s. 24.
11. Minutes of General Board of Relief Society, 19. apr. 1944, Kirkens historiske bibliotek, s. 39-40.
12. Belle S. Spafford, interview af Jill Mulvay, 1. dec. 1975, afskrift, Kirkens historiske bibliotek.
13. Belle S. Spafford, interview af Jill Mulvay, 8. dec. 1975, afskrift, Kirkens historiske bibliotek.
14. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 123.
15. Julie B. Beck, »Strengthen Thy Stakes: Strong and Immovable in Faith«, i *Awake, Arise, and Come unto Christ: Talks from the 2008 BYU Women's Conference*, Deseret Book, 2009, s. 86-87; portugisisk oversættelse revideret.
16. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38.
17. Spencer W. Kimball, »Små tjenesteydelsers«, *Den danske Stjerne*, dec. 1976, s. 1.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
19. Dieter F. Uchtdorf, »Glæde, jeres arv«, *Liahona*, nov. 2008, s. 120.
20. Spencer W. Kimball, »En drøm om besøglærerindearbejdet«, *Den danske Stjerne*, dec. 1978, s. 4; se også L&P 20:53-54.
21. Camilla Kimball, i Caroline Eyring Miner og Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. 175.
22. Cathie Humphrey, i »Stærke hænder og et kærligt hjerte«, *Liahona*, dec. 2004, s. 26-27.
23. Citat fra Mary Ellen Smoot, i interview af Julie B. Beck, 20. maj 1009, afskrift, Kirkens historiske bibliotek.
24. »Stærke hænder og et kærligt hjerte«, s. 29.
25. Spencer W. Kimball, »En drøm om besøglærerindearbejdet«, s. 5, 6.
26. I Virginia U. Jensen, »Ringe i vandet«, *Liahona*, jan. 2001, s. 109.
27. Mary Ellen Smoot, *Stjernen*, jan. 1998, s. 13.
28. Spencer W. Kimball, »En drøm om besøglærerindearbejdet«, s. 6, 7.
29. Silvia H. Allred, »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 115-116.
30. Elaine L. Jack, i Jaclyn W. Sorensen, »Visiting Teaching – Giving Selfless Service in a Loving Sisterhood«, *Church News*, 7.mar. 1992, s. 5.
31. Vivien D. Olson, »The Visiting Teacher Who Made a Difference«, *Church News*, 15. maj 1982, s. 2.
32. Hope Kanell Vernon, »The Visiting Teacher Who Made a Difference«, *Church News*, 12. juni 1982, s. 2.

Kapitel 7

1. Eliza R. Snow, »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
2. Se Luk 15:3-7.
3. Se 3 Ne 11:13-17; 17:5-25.

33. Barbara W. Winder, »At stræbe sammen: En samtale med præsidentskabet for Hjælpeforeningen«, *Den danske Stjerne*, nov. 1985, s. 11.
34. Robyn Romney Evans, »In the Vineyard«, *Ensign*, mar. 2004, s. 21-23.
35. Lorenzo Snow, i »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, s. 1; citat fra Jak 1:27.

Kapitel 8

1. Moses 1:39.
2. Dallin H. Oaks, *Stjernen*, juli 1992, s. 36.
3. John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government*, 1939, s. 83.
4. Elaine L. Jack, *Stjernen*, jan. 1997, s. 74.
5. Sheri L. Dew, *Liahona*, jan. 2002, s. 14; citat fra L&P 109:22.
6. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1878, s. 51.
7. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. aug. 1878, s. 33.
8. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, Kirkens historiske bibliotek, s. 36.
9. TA 1:7.
10. Amanda Barnes Smith, i Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 124, 128; se også *Vores arv: En kort beretning om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*, 1996, s. 47-48; mølens ejer var en mand ved navn Jacob Hawn.
11. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. aug. 1878, s. 33.
12. Joseph Smith, citeret af Mercy Fielding Thompson, i »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 1. juli 1892, s. 40.
13. L&P 95:8.
14. L&P 97:28.
15. L&P 97:13-14.
16. L&P 124:28, 40.
17. Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 15. feb. 1879, s. 191.
18. Se L&P 84:19-22.
19. Joseph Fielding Smith, »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 5-6.
20. Russell M. Nelson, *Liahona*, maj 2006, s. 37.
21. Richard G. Scott, »Det doktrinære grundlag for hjælpeorganisationerne«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 5.
22. Dallin H. Oaks, *Stjernen*, juli 1992, s. 36; citat fra 1 Kor 11:11.
23. Dallin H. Oaks, *Stjernen*, juli 1992, s. 36; citat fra L&P 14:7.
24. Se L&P 68:25-28.
25. Bruce R. McConkie, i Conference Report, Sydney Australia Area Conference 1976, s. 34; citat fra Moses 5:11.
26. »Familien: En proklamation til verden«, s. 167 i dette hæfte.
27. Dallin H. Oaks, *Liahona*, nov. 2005, s. 24, 26-27.
28. Ikke udgivet manuskript; forfatterens navn er tilbageholdt.
29. Boyd K. Packer, *Stjernen*, juli 1998, 77; citat fra L&P 107:5 og Joseph Smith, i Sarah M. Kimball, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. sep. 1883, s. 51.
30. L&P 38:27.

31. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 30. mar. 1842, s. 22.
32. Eliza R. Snow, i Relief Society Minutes, 11. menighed, Salt Lake Stav, 3. mar. 1869, Kirkens historiske bibliotek.
33. Bathsheba W. Smith, »Official Announcement«, *Woman's Exponent*, 1. jan. 1902, s. 68.
34. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 123.
35. Barbara W. Winder, interview af Susan W. Tanner, 3. jan. 2011, afskrift, Kirkens historiske bibliotek, s. 1.
36. Barbara W. Winder, interview af Susan W. Tanner, 3. jan. 2011, s. 1.
37. L&P 6:32.
38. Thomas S. Monson, *Stjernen*, jan. 1993, s. 46.
39. Spencer W. Kimball, »Hjælpeforeningen; dens løfte og muligheder«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 2.
40. Joseph Fielding Smith, »Relief Society – an Aid to the Priesthood«, s. 5.
41. Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, jan. 1997, s. 64.

Kapitel 9

1. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 100.
2. »Familien: En proklamation til verden«, s. 166-167 i dette hæfte.
3. Gordon B. Hinckley, citeret i »Inspirerende tanker«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 5.
4. Barbara Thompson, »Jeg styrker dig og hjælper dig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 117.

5. Bonnie D. Parkin, »Forældre har en hellig pligt«, *Liahona*, juni 2006, s. 61.
6. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, s. 101.
7. James E. Faust, »Hjælpeforeningens storslåede nøgleord«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 91.
8. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, s. 101.
9. »Familien: En proklamation til verden«, s. 166 i dette hæfte.
10. Julie B. Beck, »Forkyndelse af familiedoktrinen«, *Liahona*, mar. 2011, s. 32.
11. Se L&P 138:38-39; Moses 5:10-12.
12. Se 1 Mos 27-28; se også Julie B. Beck, »Forkyndelse af familiedoktrinen«, s. 36.
13. Se 1 Kong 17:8-24.
14. Se Alma 56:47-48.
15. Se Luk 2:40-52.
16. Se L&P 68:25-28; 93:36-48; 131:1-3.
17. Eliza R. Snow, »An Address«, *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, s. 63.
18. Zina D.H. Young, i »First General Conference of the Relief Society«, *Woman's Exponent*, 15. apr. 1889, s. 172.
19. Joseph F. Smith, i *Deseret Weekly*, 9. jan. 1892, s. 71; se også *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 31-32.
20. Zina D.H. Young, i »Relief Society Jubilee«, *Woman's Exponent*, 1. apr. 1892, s. 140.
21. Zina D.H. Young, i »First General Conference of the Relief Society«, s. 172.
22. Joseph F. Smith, i Minutes of Relief Society General Board, 17. mar. 1914, s. 50-51; som citeret i *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 186.
23. Sheri L. Dew, »Er vi ikke alle mødre?« *Liahona*, jan. 2002, s. 113.
24. Bonnie D. Parkin, »Forældre har en hellig pligt«, s. 65.
25. Barbara W. Winder, i »Enriching and Protecting the Home«, *Ensign*, mar. 1986, s. 20.
26. Belle S. Spafford, interview af Jill Mulvay Derr, 8. jan. 1976, afskrift, Kirkens historiske bibliotek, s. 238.
27. M. Russell Ballard, *Liahona*, maj 2010, s. 18.
28. Se Sheri L. Dew, »Er vi ikke alle mødre?« s. 112-114.
29. Julie B. Beck, *Liahona*, nov. 2007, 76-77.
30. Howard W. Hunter, »Til Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 93.
31. Budskab fra Det Første Præsidentskab, i Conference Report, okt. 1942, s. 12; læst af J. Reuben Clark jun.
32. Budskab fra Det Første Præsidentskab, i Conference Report, okt. 1942, s. 12-13; læst af J. Reuben Clark jun.
33. Barbara B. Smith, *A Fruitful Season*, 1988, s. 55.
34. George W. Cornell, »Home-makers Get a Boost«, *Fresno (California) Bee*, 5. apr. 1978, C-5; citeret i Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 361.
35. Se Susan W. Tanner, »Styrk fremtidens mødre«, *Liahona*, juni 2005, s. 16.
36. David O. McKay, citat fra J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; Conference Report, apr. 1935, s. 116.
37. Harold B. Lee, »Be Loyal to the Royal within You«, i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973, 1974, s. 91*; se også *Kirkens præsidenteres lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 134.
38. Spencer W. Kimball, i *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 6.
39. James E. Faust, *Liahona*, maj 2003, s. 68.
40. Gordon B. Hinckley: »Stå fast og urokkelig«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 20.
41. Se Spencer W. Kimball, *Den danske Stjerne*, apr. 1972, s. 137-140.
42. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, s. 101.
43. Spencer W. Kimball, »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 165.
44. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, s. 101.

Kapitel 10

1. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. mar. 1842, Kirkens historiske bibliotek, s. 38.
2. Mary Ellen Smoot, »Rejoice, Daughters of Zion«, *Liahona*, jan. 2000, s. 111-112.
3. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 37.
4. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38.
5. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, *Liahona*, nov. 2009, s. 121.

6. Se Athelia T. Woolley og Athelia S. Tanner, »Our Five-Generation Love Affair with Relief Society«, *Ensign*, juni 1978, s. 37-39.
7. Henry B. Eyring, »Hjælpeforeningens varige arv«, s. 124.
8. Hebr 12:1-2.
9. L&P 138:39.
10. Eliza R. Snow, »Speech by E.R. Snow«, *Woman's Exponent*, 1. maj 1891, s. 167.
11. Se Lynne Christy, »Now It's My Turn«, *Ensign*, mar. 1992, s. 25-27.
12. Joseph F. Smith, i Minutes of the General Board of Relief Society, 17. mar. 1914, Kirkens historiske bibliotek, s. 54-55.
13. Ester 4:14.
14. Neh 6:3.
15. 1 Ne 14:14.
16. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 17. mar. 1842, s. 12.
17. L&P 25:1, 10, 13.
18. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, Nauvoo, Illinois, 28. apr. 1842, s. 38-39.

Billedfortegnelse

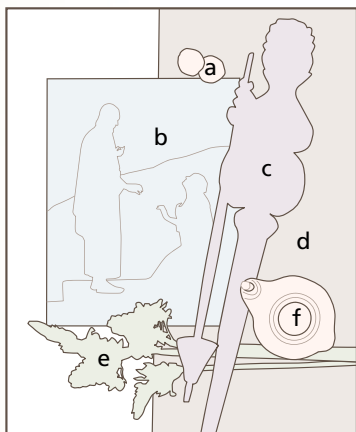
Side ii: *Kristus i rød kjortel*, af Minerva K. Teichert. © IRI.
Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Forord

Side xi: *Kristus underviser Maria og Martha*, af Anton Dorph © Hope Gallery.

Kapitel 1

Side 2

a. Småmønter som dem, der nævnes i Mark 12:41-44.

b. *Maria og den opstandne Kristus*, af Harry Anderson. © IRI.

c. Håndten, et redskab man bruger til at spinde garn. Med tilladelse af Carma de Jong Anderson.

d. Tekstiler lig dem, man brugte på Det Nye Testaments tid. Med tilladelse af Carma de Jong Anderson.

e. Blomsten, Betlehemsstjerne, hjemmehørende i det hellige land.

f. Reproduktion af en olielampe lig dem, man brugte på Kristi tid. Af Andrew Watson.

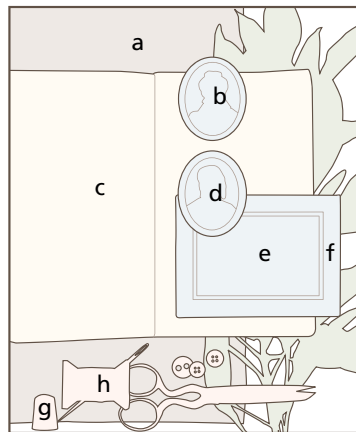
Side 4 Detalje fra *Maria lyttede til hans ord*, af Walter Rane. © 2001 IRI.

Side 5 Detalje fra *Levende vand*, af Simon Dewey. © 2000 Simon Dewey.

Side 6 *Tabitha syr*, af Jeremy Winborg. © Jeremy Winborg.

Kapitel 2

Side 10

a. Pioner-navneklud i korssting. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

b. Portræt af *Joseph Smith*, af Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

c. Manuskriptet til bogen *Book of Commandments and Revelations* fra 1830, som indeholdt en optegnelse over de åbenbaringer, profeten Joseph Smith modtog. De fleste af disse åbenbaringer er nu en del af *Lære og Pagter*.

d. Portræt af *Emma Hale Smith*, af Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

e. *Nauwoo, Illinois, 1859*, af John Schroder. © IRI.

f. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

g. Knapper og fingerbøl med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

h. Pioner-nåle, tråd og saks med tilladelse af Kirkens historiske museum.

Side 11 *Joseph Smith ved templet i Nauwoo*, af Gary Smith. © Gary Smith.

Side 12 Portræt af *Emma Hale Smith*, af Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

Side 13 *Hjælpeforeningen indstiftes*, af Nadine B. Barton. © 1985 IRI.

Side 14 *Portræt af John Taylor*. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

Side 15 *Gengivelsen af Det Melkisedeske Præstedømme*, af Walter Rane. © IRI.

Side 16 *Emma Smith*, af Robert Barrett. © 1991 Robert Barrett.

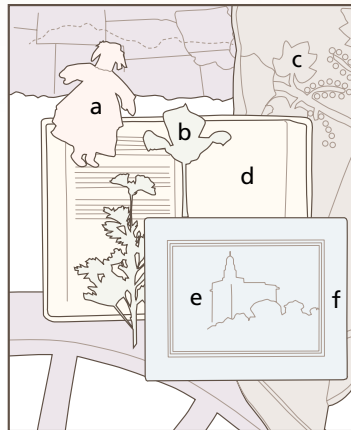
Side 17 Detalje fra *Kom lad os glædes* af Walter Rane. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 23 *Emma, genoprettelsens udvalgte kvinde, 1839*, af Theodore S. Gorka. © 1996 IRI.

Side 24 *Joseph Smith*, af Kenneth Corbett. © Kenneth Corbett.

Kapitel 3

Side 28

a. Pioner-dukke med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

b. Segolilje, Hjælpeforeningens symbol. De tidlige nybyggere i Utah spiste segoliljens blomsterløg, når der var hungersnød.

c. Pioner-tæppe med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

d. Islandsk sangbog med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

e. *Templet i Nauwoo*, af Jon McNaughton. © Jon McNaughton.

f. Ramme med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 31 Portræt af *Templet i Nauwoo i Illinois*, af M. Richard Goodwin. © Rivermills Fine Art.

Side 32 *Sweetwater*, af Harold Hopkinson. © Harold Hopkinson.

Side 33 Fotografier af Eliza Partridge Lyman. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

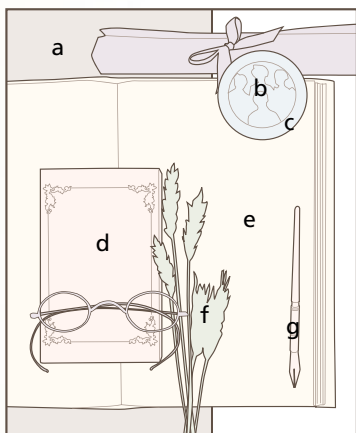
Præriens madonna, af Robert Barrett. © 1987 Robert Barrett.

Side 34 Portræt af *Batseba W. Smith* af Lee Greene Richards. © IRI. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

- Side 35 *Store vaskedag på sletterne*, af Minerva K. Teichert. 1938. Med tilladelse fra Brigham Young University Museum of Art. Alle rettigheder forbeholdes. Kopiering ikke tilladt.
- Side 36 Portræt af *Elizabeth H. Jackson: Pionermøder*, af Megan Rieker.
- Side 37 Detalje fra *Pionerhave*, af VaLoy Eaton. © VaLoy Eaton. Med tilladelse fra Zions Bank. Kopiering ikke tilladt.

Kapitel 4

Side 40

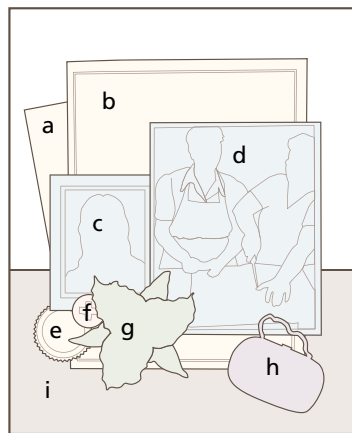
- a. Sjal med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. Fotografi af afgangselever fra Hjælpeforeningens Sygeplejeskole. Med tilladelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- c. Ramme med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.
- d. Kopi af en tysk Mormons Bog fra 1852.
- e. Kopi af hjælpeforeningsprotokollen fra Nauvoo i Illinois. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum. (Se side 42).
- f. Hvede, et af Hjælpeforeningens symboler. (Se side 52-54).

g. Fyldepen med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

- Side 42 Portræt af *Eliza R. Snow*. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 44 *Eliza Snow vejleder hjælpeforenings søstre*, af Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Side 46 *Bøn*, af Walter Rane. © Walter Rane.
- Side 49 Udsnit af *Sabbatsstudie*, af Sheri Lynn Boyer Doty. © IRI. Med tilladelse fra Sheri Lynn Boyer Doty.
- Side 50 *Spencer W. Kimball*, af Judith A. Mehr. © IRI. *Brigham Young*, af John Willard Clawson.
- Side 56 Portræt af *Zina Diantha Huntington Young*. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 59 Udsnit af *Det tabte får føres hjem*, af Minerva K. Teichert.

Kapitel 5

Side 62

- a. Note skrevet på et postkort af Beaver West Ward Relief Society Hall, 1909. Med tilladelse af Kirkens historiske bibliotek.
- b. Løbeseddel fra Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, som blev uddelt til besøgs lærere, som indsamlede tøj til de hellige i Europa under

anden verdenskrig. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

c. Udsnit af *Kristi billede*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

d. Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

e. Hjelpeforeningens segl på et præstationsbevis udstedt af Hjelpeforeningens hovedbestyrelse. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

f. Røde Kors-nål med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

g. Billede af hvid trillium, Copyright Gerald A. DeBoer, 2010. Brugt med tilladelse af Shutterstock.com.

h. Pengepung som tilhørte Harriet Barney Young. Med tilladelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.

i. Rødt paisley-sjal med tilladelse af Carma de Jong Anderson.

Side 64 Portræt af *Emmeline B. Wells*, af Lee Greene Richards. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 66 Portræt af *Joseph F. Smith*, af Albert E. Salzbrenner.

Side 70 Portræt af *Louise Y. Robison*, af John Willard Clawson. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 71 Portræt af *Heber J. Grant*, af C.J. Fox. © IRI.

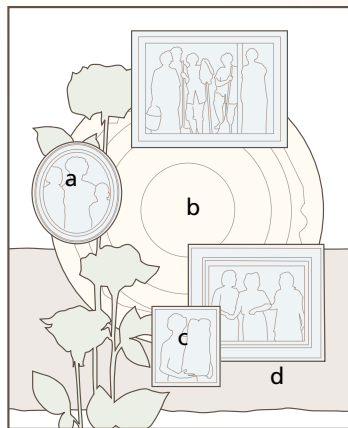
Side 74 Portræt af *Emmeline B. Wells*, af Lee Greene Richards. © 1924 IRI. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 78 Portræt af *Amy Brown Lyman*, af Lee Greene Richards. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 79 Udsnit af *Kristus gør den blinde mand seende*, af Del Parson. © 1983 IRI.

Kapitel 6

Side 82

a. Fotografi af Jeffrey D. Allred og Mike Terry. © *Deseret News*.

b. Broderi af Hjelpeforeningens segl.

c. Fotografi af en kvinde med en pose fra *Deseret Industries*, 1940. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

d. Pioner-knipling med tilladelse fra Kirkens historiske museum. (Se udtalelsen af præsident Boyd K. Packer på side 99).

Side 85 *Søstre i rundkreds*, af David Dibble. © David Dibble.

Side 86 Portræt af *Belle S. Spafford*, af Alvin Gittins. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

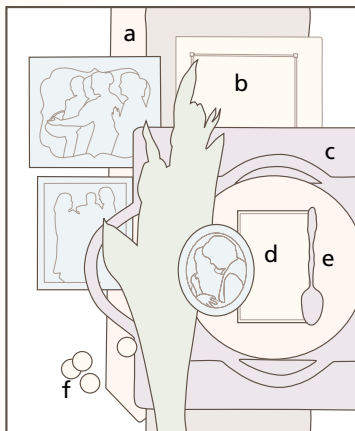
Side 93 *Kristus kalder Peter og Andreas*, af Harry Anderson. © IRI.

Side 94 Fotografi af Elaine L. Jack © Busath.com.

Side 95 Foto © Jason Swensen.

Kapitel 7

Side 104

- a. Venskabsbanner fremstillet af en gruppe kvinder som symbol på deres venskab. Med tilladelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. Protokol over besøgsundervisning med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- c. Fotografi af kurve © Joey Celis/Flickr/Getty Images.
- d. Kort med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers. På kortet står der "Herren er med mig."
- e. Tallerken og ske med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.
- f. Amerikanske mønter fra begyndelsen af 1900-tallet, som symbol på de bidrag, besøglærerne indsamlede. Med tilladelse af Carma de Jong Anderson.

Side 105 Udsnit af *En for en*, af Walter Rane. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 107 *Pionerkvinder*, af Julie Rogers. © Julie Rogers.

Side 114 Udsnit af *Retskafne kvinders indflydelse*, af Julie Rogers. © Julie Rogers.

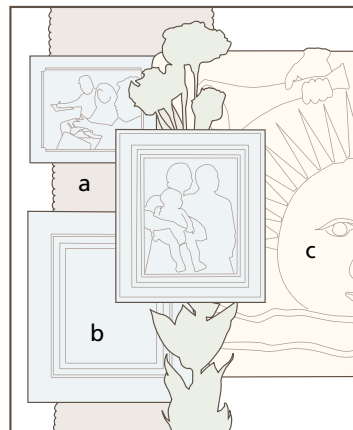
Side 116 Udsnit af *Besøglærere*, af Shannon Gygi Christensen. © 2006 Shannon Christensen.

Side 122 Maleri af Keith Larson. © 1992 Keith Larson.

Side 123 Portræt af *Lorenzo Snow*, af Lewis A. Ramsey. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Kapitel 8

Side 126

- a. Skærf fremstillet af Sarah Jane Casts Evand af silke, hun udvandt af silkeorme. Med tilladelse fra International Society Daughters of Utah Pioneers.
- b. *Opførelsen af templet i Kirtland*, af Walter Rane, © IRI.
- c. Solsten brugt på det genopførte tempel i Nauvoo i Illinois.

Side 130 Udsnit af *Jeg vil aldrig forsage*, af Julie Rogers. © Julie Rogers.

Side 133 Portræt af *Joseph Fielding Smith*, af Shauna Cook Clinger. © 1983 IRI.

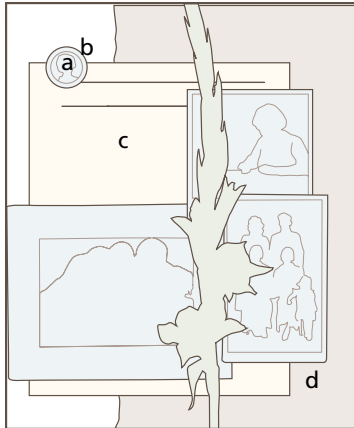
Side 135 *Adam og Eva underviser deres børn*, af Del Parson. © 1978 IRI.

Side 136 Portræt af *Barbara B. Smith*, af Cloy Kent. © IRI.

Side 140 Fotografi af Barbara W. Winder © Busath Photography.

Kapitel 9

Side 146

a. Portræt af Abbie H. Wells. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

b. Medaljon med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

c. Samoansk oversættelse af »Familien: En proklamation til verden«.

d. Tæppe, som er kartet, spundet, farvet og vævet af Eliza R. Snow, da hun var ung. Med tilladelse af International Society Daughters of Utah Pioneers.

Side 150 Udsnit af *Farvel, min tapre kriger*, af Del Parson. © Del Parson.

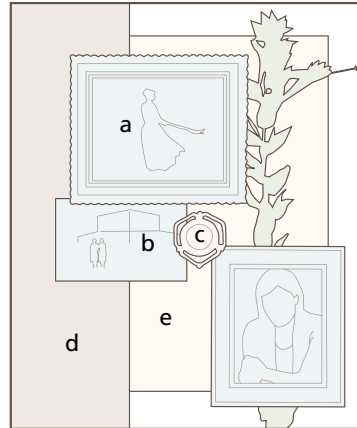
Side 151 Udsnit af *Rebekka ved brønden*, af Michael Deas. © 1995 IRI.

Side 152 Fotografi af Bonnie D. Parkin © Busath.com.

Side 158 Fotografi af Julie B. Beck © Busath.com.

Kapitel 10

Side 170

a. *Solsikker og bøffelchips*, af Gary L. Kapp. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

b. Fotografi af kvinde foran templet i Mesa i Arizona, 1920, af George Edward Anderson. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

c. Hjelpeforeningsbroche.

d. Quilt designet af Cristina Franco til Primarys hovedpræsidentskab.

e. Side i Hjelpeforeningens protokol fra Nauvoo i Illinois, fra 17. mar. 1842. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek. (Se side 42).

Side 173 *Vende hjertet til familien*, af Anne Marie Oborn. © 1997 Anne Marie Oborn.

Side 175 Fotografi © 2000 Steve Bunderson.

Side 179 Udsnit af *Dronning Ester*, af Minerva K. Teichert. © William and Betty Stokes.

Vigtige begivenheder i Hjælpeforeningens historie

Side 182 Portræt af *Emma Hale Smith*, af Lee Greene Richards. © 1941 IRI.

Udsnit af *Hjælpeforeningen indstiftes*, af Nadine B. Barton. © 1985 IRI.

Udsnit af *Pionerkvinder*, af Julie Rogers. © Julie Rogers.

Udsnit af *Josephs og Hyrums martyrium*, af Gary Smith. © 1984 IRI.

For enden af Parley's Street, af Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.

Fotografi af Brigham Young af C. R. Savage. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

Detalje fra *Brigham Young organiserer Unge Piger i 1869*, af Dale Kilbourn. © IRI.

Portræt af *Zina Diantha Huntington Young*. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

Side 183 Detalje fra *Det første primarymøde*, af Lynn Fausett and Gordon Cope. © IRI.

Fotografi af templet i Salt Lake City. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

Fotografi af adgangsbilletten til indvielsen af templet i Salt Lake City. Med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.

Side 184 Fotografi af syende kvinder © Jason Swensen.

Indeks

A

Adam og Eva: -s pagtsforhold, 135; underviser deres børn sammen, 135, 150

Afdelingen for Socialtjeneste: inkorporeret i Kirkens Velfærds- og Socialtjeneste, 74; samarbejder med den offentlige forvaltning i USA, 72; socialtjeneste, ikke en nødhjælpsorganisation, 67-68; tilbyder uddannelse i familiers velfærd, 68

Allred, Silvia H., fortæller om den tjeneste hendes mor ydede, 91-92; om besøgsundervisning, 118

Alvarenga, Hilda, drager omsorg for søstrene i sin egenskab af hjælpeforeningspræsident i grenen, 91-92

Anden verdenskrig, 74-79

B

Ballard, M. Russell: om søstrenes medfødte gave for at nære omsorg, 156; om søstrenes pagt om at opbygge Guds rige, 25; om søstrenes styrke og guddommelige skæbne, 172

Bangerter, Geraldine, arbejder sammen med søstre i Brasilien for at få besøgsundervisningen til at fungere, 111-112

Barlow, Elizabeth Haven, videregiver arven fra Hjælpeforeningen til sin familie, 174

Beck, Julie B.: om, at hjælpeforenings-søstre er Kristi disciple, 7; om at blive styrket gennem Hjælpeforeningen som ung mor, 96-98; om at mobilisere Hjælpeforeningen til

at styrke familierne, 96-97; om at modtage og handle på personlig åbenbaring, 158; om besøgsledere, der følger Kristi eksempel, 105; om Kirkens lære om familien, 150; om omsorg og at passe et hjem, 157

Beklædning, hellig, 134

Benson, Ezra Taft: om, at guddommelighedens kraft manifesterer sig i templet, 129; om mødre, som bruger tid sammen med deres børn, 161

Beretninger: Amanda Barnes Smith modtager profetiens gave for at kunne sørge for sin søn, 130-131; armenske søstre tjener trods deres fattigdom, 69; Belle S. Spafford følger George Albert Smiths råd om at gøre sin indflydelse gældende, 88-91; besøgsledere tjener søstre med behov for hjælp, 118; Boyd K. og Donna Packer besøger en hjælpeforening i Tjekkosllovakiet, 84-85; Dallin H. Oaks' mor leder sin familie, da hendes mand dør, 137; Dallin H. Oaks taler med Barbara W. Winder om anliggender for Kirkens kvinder, 141; danske hellige deler deres mad med norske hellige, 77-78; de hellige efterlader en besked på tempelmuren i Nauvoo, 30; De hellige modtager tempelvelsignelser, inden de forlader Nauvoo, 29-30; eksempler på efterlevelse af evangeliet i sidste dages hellige hjem, 162-165; Elizabeth Ann Whitney konverterer til det gengivne evangelium, 128-129; Eliza Partridge Lyman modtager og yder trøst i forbindelse med børn, der dør, 32-33; Ellen Douglas udviser og modtager næstekærlighed, når det er tiltrængt, 24-25; Emily

S. Richards samler mod til at tale offentligt, 49-50; Emma Andersen Liljenquist modtager inspiration som sygeplejerske, 55-56; en enig mor bliver styrket gennem de pagter, hun har indgået, 137-138; en familie nyder godt af arven fra Hjælpeforeningen i generationer, 174-176; en hjælpeforeningspræsident hjælper sine søstre efter et jordskælv, 86-87; en hjælpeforeningssøster beslutter, at det er hendes tur til at tjene, 177-178; en søster erfarer, at et tæppe, hun har lavet, kan hjælpe en anden i et andet land, 66; en søster kommer til at elske mange af de søstre, hun tjener som besøgsleder, 120-123; en uimodtagelig søster beder sine besøgsledere om støtte, 114; en ung kvinde udtrykker taknemlighed for profetens belæring om moderskab, 159; Ester udviser tro og mod til at redde sit folk, 180; Geraldine Bangerter arbejder sammen med søstre i Brasilien for at få besøgsundervisningen til at fungere, 111-112; Gertrude Zippro tjener som hjælpeforeningspræsident trods prøver og fare, 76-77; Heber J. Grant beroliger Louise Y. Robison, da hun bliver kaldet til at tjene i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, 71; Hedwig Biereichel giver russiske krigsfanger mad, 78-79; Hilda Alvarenga plejer søstrene i sin lokale hjælpeforening, 91-92; Hjælpeforeningens spæde start, 11-12; Hjælpeforeningssøstre forsvare flerkoneriet, 46-49; Hjælpeforeningssøstre tjener i forbindelse med organisationsens 150-års fødselsdag, 95-96;

Jesus Kristus opfordrer Martha og Maria til at følge ham, 3-4; Joseph F. Smith ser hjælpeforeningssøstre hjælpe en trængende familie, 106-107; Joseph Smith stifter Kvindelig Hjælpeforening i Nauvoo, 12-13; kvinder gav deres underkjoler væk, da de hørte om de nødstedte håndkærre-pionerer, 36-37; kvinder og mænd arbejder sammen efter en orkan, 141-142; Lucy Meserve Smith fører an i søstrenes indsats for at hjælpe håndkærre-pionerne, 36-37; Mary Fielding Smith leder og passer sine børn, 151-152; Matilda Dudley leder andre søstre, som hjælper trængende indianere, 36; Nehemias nægter at forlade sit arbejde med at genopbygge Jerusalem, 180-181; Olga Kovářová omvendes til evangeliet og tjener i riget, 92-95; Sally Randall finder trøst i dåb for de døde, 20-21; som ung mor modtager Julie B. Beck støtte fra Hjælpeforeningen, 96-98; Spencer W. Kimball fortæller om gange, hvor han har set et glimt af himlen, 162; søstre giver udtryk for påskønnelse af deres besøglærere, 119-120; Theresa Thompson Call medbringer en kage for at fejre en vens fødselsdag, 175-176; Thomas S. Monson møder en kvinde, som har nydt godt af Hjælpeforeningens indsats for læsefærdighed, 96; to søstre bliver inspireret til, hvordan de kan hjælpe andre i nød, 114-116

Besøgsundervisning: begyndelsen på, 105-106; fordrer ansvarsfølelse, 113-114; forslag til god, 123; og at hjælpe andre til at følge Jesus Kristus, 116-117; og det at hjælpe andre til at føle Jesu Kristi kærlighed, 117; og frelse sjæle, 117; og imødekomme timelige behov med kærlighed, 118-119; som en velsignelse for besøglærere, 120-123; som en åndelig tjenestegerning, 108, 116-117; spørgsmål man stiller i forbindelse med, 115;

søg åndelig vejledning i, 114-116; udtryk for taknemlighed for, 116-117, 119-120; undervisning og vidnen om i, 116-117; ændringer i forhold til den oprindelige måde at udføre det på, 108-110

Biereichel, Hedwig, et eksempel på mod og tro, 78-79

Brown, Hugh B., om eksempler på næstekærlighed under anden verdenskrig, 78

Brug af denne bog, xii-xiv

C

Call, Theresa Thompson, videregiver arven fra Hjælpeforeningen til sin familie, 175-176

Chukwurah, Florence, modtager inspiration som besøglærer, 115-116

Clark, J. Reuben jun., mødes med andre ledere i Kirken for at drøfte forenkling af programmer og aktiviteter, 74

Cleveland, Sarah M., bliver indsat som medlem af det første præsident-skab for Hjælpeforeningen, 13

Cook, Margaret, og Hjælpeforeningens begyndelse, 11, 25

D

Deseret Hospital, 56

Det Nye Testamente, kvinder i, 3-6

Dew, Sheri L.: om at barnløse kvinder kan udvise moderlighed, 154; om at præstedømmets velsignelser er tilgængelige for alle trofaste medlemmer af Kirken, 128

Disciple: blandt kvinderne i Det Nye Testamente, xi, 3-6; blandt nutidens kvinder, xi, 7, 105, 180

Douglas, Ellen, udviser og modtager næstekærlighed, når det er tiltrængt, 24-25

Dudley, Matilda, organiserer kvinder, som tager sig af nødlidende amerikanske indianere, 36

E

Engle, trofaste hjælpeforeningssøstre nyder omgang med, 181

Enighed, blandt mænd og kvinder i Kirken, 15, 73, 138-143

Ensign, 57-58

Ester, et eksempel på tro og mod, 180

Eva: og Adam, underviser deres børn sammen, 135, 150; og Adam og deres pagtsforhold, 135; og hendes trofaste døtre tilbeder Gud, 177

Eyring, Henry B.: om at udvise næstekærlighed, Hjælpeforeningens arv, 85-86, 173-174, 176; om besøgsundervisningens inspirerede beskaffenhed, 110; om næstekærlighed og Jesu Kristi forsoning, 173-174; om respekt mellem hjælpeforeningssøstre og præstedømmebærere, 140

F

Familien: eksempler på retskaffenhed i, 150, 162-165; erklæring til verden om, 166-167; forsvar af, 157-159; grundlaget for et retskaffent liv, 134, 149; hjælpeforeningssøstrenes ansvar i, 152-159; Joseph Smiths og de første hjælpeforeningssøstres indsats for at styrke, 18-21; lære om, 149-151, 159-161; og præstedømmet, 134-138; pagtsforholdet mellem en ægtemand og hustru, 134-136; styrkelse af, er et grundlæggende princip i Hjælpeforeningen, xi, xiii, 7, 17, 18-21, 29, 41, 67-70, 75, 79, 84, 86-87, 96-97, 117-118, 133-134, 152-159, 171,

172; styrkelse af, gennem templets ordinancer, 20-21; styrkelse af, som et grundlæggende formål med præstedømmet, 134, 152; sørgede for de timelige fornødheder til, 51; åbenbaringer om, 18-20

Familien: En proklamation til verden: betragtninger om, 147-149; samlet tekst fra, 166-167

Faust, James E.: om hvorfor Familieproklamationen blev fremlagt ved Hjelpeforeningens årlige hovedmøde, 149; om trøst til forældre til vildfarne børn, 160

Flerkoneri: blev forsvaret af tidlige sidste dages hellige kvinder, 46-49; den amerikanske regering udsteder love mod, 46

Forælderrollen. *Se* Familien

Føbe, tjener i Kirken på Det Nye Testaments tid, 6

Fødselshospital, 69

Første verdenskrig, levede fredeligt under, 64-67

G

Grant, Heber J.: og rådgivere om moderskabets hellighed, 157-158; og rådgivere om principper bag selvhjulpethed, 71; om at overvinde skuffelse, 179; om det primære formål med velfærdsprogrammet, 72; støtter grundlæggelsen af Hjelpeforeningens afdeling for Socialtjeneste, 67; trøster Louise Y. Robison, efter hun er blevet kaldet til at tjene i Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab, 71

Gregersen, Eva M., om at danske helige hjalp de norske under anden verdenskrig, 77-78

Gud Faderen. *Se* Vor himmelske Fader

Guds døtre: kendte og tilbad Gud i det førjordiske rige, 166; -s

guddommelige fødselsret, 85, 142-143; -s uendelige værdi, xii; velsignede af præstedømmets kraft, 127; vigtigheden af, at kvinder husker, hvem de er, 171-172, 181

H

Hellige klæder, 134

Helligånden: følg dens tilskyndelser som besøglærere, 112-113, 114-116; personlig åbenbaring gennem, 128; -s gave, 128; -s konstante ledsagelse, 128; vejledning og trøst gennem, 46

Hendricks, Drusilla Dorris, om sygdom blandt pionererne, 32

Hinckley, Gordon B.: giver Kirkens kvinder en velsignelse, 165; læser Familieproklamationen ved Hjelpeforeningens årlige hovedmøde, 147-149; og rådgivere om, at hjemmet er grundlag for et retskaffent liv, 149; om at gøre vort bedste, 173; om behovet for Familieproklamationen, 148; om kvinder, som står stærkt og urokkeligt for retskaffenhed, 160; om kvinder som hjemmets vogter, 148-149, 165; om styrken i, at kvinder arbejder sammen med præstedømmebrødrene, 125; om søstrenes store kapacitet og centrale rolle i vor himmelske Faders plan, 142-143; om udvist tjeneste, 113

Hjem: eksempler på retskaffenhed i, 162-165; som center for styrke, 155-157. *Se også* Familien

Hjemkundskab: kunsten i, 156; og omsorg, 157

Hjælp til nødlidende er et grundlæggende princip i Hjelpeforeningen, xi, xiii, 7, 17, 21-25, 84, 155, 171. *Se også* Besøgsundervisning; Næstekærlighed

Hjelpeforeningen: den guddommelige indstiftelse af, 7, 65-66, 171; det

første møde i, 12-14; eksemplificerer den rene tro, 123; en væsentlig del af genoprettelsen, 1, 7, 171; et ly og sted for prægning, 81, 83, 84; formål med, xi, xiii, 7, 16-25, 84, 155, 171; genoprettet, 41; gør noget særligt, xi; ledere i, tjener under præstedømmets ledelse, 138; midlertidigt afbrudt, 29; organiseret under og efter præstedømmets orden, 12, 14-15, 99, 138; sammenlignes med præstedømmekvotrummer, 138, 152; -s helbredende mission, 84; -s påvirkning på søstre i menighederne, 96-98; -s spæde start, 11, 171; tidlige søstres begejstring over at tilslutte sig, 15; underviser i familiemæssige ansvar, 152; ved møder i, undervises der i næstekærlige, praktiske og familiemæssige ansvar, 155

Hjelpeforeningens bygning, 88

Hjelpeforeningens motto: efterlevs af søstre i svære tider, 63-79; grundlagt, 63. *Se også* Næstekærlighed

Humphrey, Cathie, lærer om sin indflydelse som besøglærer, 114

Hunter, Howard W.: om at styrke familier, 157; om Guds døtres guddommelige fødselsret, 85

Hvede: Brigham Young opfordrer søstrene til at dyrke og høste, 52; Emmeline B. Wells om opbevaring af, 52-53, 54, 66; John Taylors råd til brødrene om, 53-54; lindrede mange nødlidendes behov, 54; solgt til den amerikanske stat, 54, 66-67; søstrenes indsats for at lagre det, 53

I

Indskrænkning: definition på, 45; omtales af Brigham Young og Eliza R. Snow, 45

Isak og Rebekka, sikrer pagtens videreførelse, 150

J

Jack, Elaine L.: om at række ud gennem besøgsundervisning, 119; om den tjeneste, der blev ydet i forbindelse med fejringen af Hjelpeforeningens 150-års fødselsdag, 95-96; om fremme af læsefærdighed, 96; om præstedømmevelsignelser, 127-128; om søsterfællesskabet i Hjelpeforeningen, 94

Jesu Kristi forsoning: er en væsentlig del af næstekærligheden, 173-174; et vidnesbyrd om, hjælper med at forberede os til at komme i templet, 21; finder styrke i, 76; gør, at familier kan blive beseglet for evigt, 150; hjælper os til at hæve os over ordinære tanker og ambitioner, 181

Jesus Kristus: følg hans eksempel, 105, 112; hjælp andre til at føle hans kærlighed, 117; hjælp andre til at følge, 95, 116-117; hjelpeforeningssøstrenes hengivenhed for, 172; Kristi belæring fører til lykke i familielivet, 147, 167; Kristi jordiske tjenestegerning, 3-4; Kristi opvækst hos Maria og Josef, 150; Kristi særlige kærlighed og omsorg for kvinder, 3; opfordrer Martha og Maria til at følge ham, 3-4; ophav og årsag til vores tro, 177; vidnesbyrd om, leder vores vision, 59. *Se også* Disciple; Jesu Kristi forsoning; Næstekærlighed; Tro

K

Kimball, Camilla, om sin indsats som besøgs lærer, 113-114

Kimball, Presendia, om manglen på mænd til at hjælpe pionerkompanierne, 31

Kimball, Sarah M.: og Hjelpeforeningens begyndelse, 11, 25; og indsatsen for at opbevare hvede, 53; om besøgsundervisning, 108

Kimball, Spencer W.: Om, at Gud imødekommer vore behov gennem andre mennesker, 112; om at besøgsundervisning hjælper andre til at følge Frelseren, 116; om at få et glimt af himlen ved at se de retskafne sidste dages helliges levevis, 162; om at modstå påvirkninger, som svækker familien, 160; om at udvikle kristuslignende egenskaber, 5; om besøgsundervisning som et middel til at frelse sjæle, 117; om det ædle kald til at være en retskaffen kvinde i de sidste dage, 145, 165; om Hjelpeforeningens potentielle kraft, 142; om hjelpeforeningssøstrenes studium af skriften, 50; om Kirkens vækst på grund af søstrenes eksempel, 95; om kvinder, som påskønner fortiden, xii; om retskafne, veltalende hjelpeforeningssøstres indflydelse, 50-51, 95; sammenligner besøgsundervisningen med hjemmelæreres besøg, 113

Kirkeråd, 141

Kovářová, Olga, hendes omvendelse og tjeneste, 92-95

Krig, at leve fredeligt under, 64-67

Kvinder: Guds døtre, 171; i Det Nye Testamente, 3-6; Jesu Kristi kærlighed og omsorg for, 3; -s guddommelige rolle og potentielle, 171-172; sidste dages hellige retskafne indflydelse, 90-91

Kvindens stemmeret, 57

L

Lee, Harold B.: om at det vigtigste arbejde udføres i hjemmet, 160; om at forsørge sig selv, 53; om enighed blandt præstedømme- og hjelpeforeningsledere, 73; om templer som det eneste sted på

jorden, hvor man modtager fylden af præstedømmets velsignelser, 133

Liljenquist, Emma Andersen, om at lære sundhedspleje, 55-56

Lyman, Amy Brown: og ændringer i den oprindelige måde at besøgsundervise på, 108-9; om enighed blandt præstedømme- og hjelpeforeningsledere, 75; om Hjelpeforeningens storhed, 78; om sine oplevelser ved at tjene som leder i Hjelpeforeningen, 79; om vidnesbyrdets kraft, 79; som leder af Hjelpeforeningens afdeling for Socialtjeneste, 67; understreger behovet for, at møderne er i hjemmet, 157

Lyman, Elizabeth Partridge, om at modtage og yde trost i forbindelse med, at børn dør, 32-33

M

Manifestet, 47-48

Martha og Maria, Jesu Kristi disciple, xi, 3-4

McConkie, Bruce R., om pagtsforholdet mellem Eva og Adam, 135

McKay, David O.: indvier Hjelpeforeningens bygning, 88; om, at ingen succes kan opveje fiasko i hjemmet, 160; om enhed i Kirken, 139

Moderskab: barnløse kvinder finder mulighed for at udvise moderlighed, 154-155; et ansvar for alle kvinder, 156

Monson, Thomas S.: om at tjene som Herrens hænder på jorden, 103, 112; om formålet med velfærdsprogrammet, 72-73; om Hjelpeforeningens indsats for at fremme læsefærdighed, 96; om kvinder og mænd, som arbejder sammen efter orkanen Andrew, 141-142; om mirakler gennem tro, 91; om udtryk for næstekærlighed, 99-101

Mormonbataljonen, 31

Mødre, moderskab: dets påvirkning på de unge krigere i Mormons Bog, 150; en del af kvinders evige natur, 156; -ets åndelige rolle, 75; forsvar af, 157-159; kvinder opfordres til at blive hjemme, 75. *Se også* Familien

N

Nauvoo: Hjelpeforeningen grundlagt i, 12; tempel bygget i, 11; tjeneste udøvet i, 21-25; udvandringen fra, 29-30

Nehemias, et eksempel på tro og mod, 180-181

Nelson, Russell M., om familier som besegles ved præstedømmets myndighed, 133-134

Næstekærlighed: beskrives af Thomas S. Monson, 99-101; blev udvist af Emma og Joseph Smith, 24; eksempler på dette i svære tider, 67-70, 74-79; er den bærende kraft i krigs- og fredstid, 64-65; er et grundlæggende princip i Hjelpeforeningen, 45, 63, 70, 172; Herren fryder sig over, 106; Hjelpeforeningens varige arv, 85-86, 172-176; i besøgsundervisningen, 116-120; i hjemmet, 19, 151; i Hjelpeforeningens motto, 63, 174; Joseph Smith underviste om, 22; og Jesu Kristi forsoning, 173-174; Silvia Allred lærer af sin mor, 91-92; styrker søsterfællesskabet, 99-101; tidlige sidste dages helliges eksempel på, 21-25, 30-37; udvises gennem tjeneste, 176-178. *Se også* Hjælp til nødlidende

O

Oaks, Dallin H.: om at præstedømmet velsigner kvinder og mænd lige meget, 127; om sin mors lederskab, da faderen døde, 137; om ægteskabets og familiebåndets hellighed, 134; taler med Barbara W. Winder

om anliggender for Kirkens kvinder, 141

Offentlige taler, 49-51

Omsorg, og pasning af et hjem, 157

Ordinancer, velsignelser gennem, 15, 128-129. *Se også* Pagter; Præstedømmet

P

Packer, Boyd K.: og hustru mødes med en gruppe søstre i Tjekkoslovakiet, 84-85, 98-99; om beskyttelse af søsterfællesskabet i Hjelpeforeningen, 81, 86; om de velsignelser trofaste hjelpeforeningssøstre får, 99; om kvinder, som tillægger sig Hjelpeforeningens dyder, 16; om menighedsfamiliens indflydelse, 87; om program for skolesøgende indianere, 76; om tilhørsforholdet til Hjelpeforeningen, 138

Pagter: bevaret gennem Rebekka og Isak, 150; enhver søster, som har indgået dem har mandat til at redde sjæle, 25; Hjelpeforeningen hjælper kvinder til at indgå, 16-17, 131, 132-133; hjelpeforeningssøstre er et pagtsfolk, 181; og præstedømmemyndighed, 127; om at følge Jesus Kristus, opfyldes gennem besøgsundervisning, 112; styrkede sidste dages helligepionererne på deres rejse, 29-30, 33-34; styrke gennem, 15, 128-129, 136-138

Parkin, Bonnie D.: om at modtage styrke ved Hjelpeforeningens møder, 155-156; om at udvikle næstekærlighed i hjemmet, 152; om Familieproklamationen, 148

Pionerer: hægede om pagterne, da de forlod Nauvoo, 29-30; -nes livsbetingelser, 30-35; tjeneste blandt, 32-37

Primary, 58

Privilegium, at leve op til sit, 169, 171

Program for skolesøgende indianere, 75-76

Præstedømmekvorummer sammenlignes med Hjelpeforeningen, 138, 152

Præstedømmet: besegler familier for evigt, 133-134; grundlaget for et retskaffent liv, 134; Hjelpeforeningen er organiseret under dets myndighed, 12, 14-15, 99, 138; -s præstedømmet velsignelser til trofaste kvinder, 15, 127-133; til lige stor velsignelse for både kvinder og mænd, 127-128

R

Randall, Sally, finder trøst i dåb for de døde, 20-21

Rebekka og Isak, sikrer pagtens overlevelse, 150

Reform. *Se* Indskrænkning

Relief Society Magazine, 57-58

Rich, Sarah, om de helliges velsignelser, da de forlod Nauvoo, 30

Richards, Emily S., samler mod til at tale offentligt, 49-50

Richards, Willard: deltager ved det første hjelpeforeningsmøde, 12; er til stede, da Joseph og Hyrum Smith lider martyrdøden, 29

Robison, Louise Y.: baggrund for, 70-71; om at finde glæde i at tjene Gud, 70; om påskønnelse af den tjeneste det offentlige har ydet, 72; opmuntres af Heber J. Grant efter, hun er blevet kaldet til at tjene i Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab, 71

S

Samfundsdeltagelse af hjelpeforeningssøstre, 65, 75-76

- Sandberg, Bobbie, modtog hjælp af hjælpeforeningspræsidenten efter et jordskælv, 86-87
- Scott, Richard G.: om hjemmet som fundament for et retskaffent liv, 134; om præstedømmets støtte af familien, 134
- Sears, Athelia Call, videregiver arven fra Hjælpeforeningen til sin familie, 176
- Selvhjulpenhed: eksempler på blandt hjælpeforenings søstre i slutningen af 1800-tallet, 51-58; udvikling af, 51; udvikling af, under den store økonomiske depression, 70-72
- Silkeproduktion, 52
- Skriftstudium, 50, 172
- Smith, Amanda Barnes, modtager profetiens gave for at kunne sørge for sin søn, 130-131
- Smith, Barbara B.: om forsvar af familien og moderskabet, 158-159; om hjælpeforenings søstre, som følger råd fra præstedømmet og modtager inspiration, 136
- Smith, Bathsheba W.: grundlægger mødreklasserne, 153; om at opnå et vidnesbyrd om det gengivne evangelium, 34; om enighed blandt mænd og kvinder i Kirken, 140; om prøvelser og velsignelser blandt de tidlige sidste dages hellige pionerer, 33-34
- Smith, Emma: et eksempel på næstekærlig tjeneste, 24; om hendes ønske om vejledning gennem åbenbaring, 12; om Hjælpeforeningen, som udfører noget ekstraordinært, xi, 14; om mødre, som underviser deres døtre, 19; udvalgt som første præsident for Hjælpeforeningen, 12-13; åbenbaring til, 13-14
- Smith, George Albert: om glæde gennem tjeneste, 77; om Joseph Smith, som åbner for kvinders frigørelse, 87; råder Belle S. Spafford til at gøre sin indflydelse gældende, 88-91
- Smith, Hyrum, hans martyrium, 29
- Smith, Joseph: lider martyrdøden, 29; om at granske skrifterne, 47; om at hjælpeforenings søstre hjælper de nødlidende og frelser sjæle, 17, 24, 63, 83; om at hjælpeforenings søstre skal leve op til deres privilegium, 169, 171; om at kvinder modtager Åndens gaver, 130; om at oprettelsen af Hjælpeforeningen følger et gammelt mønster, 1, 7; om engle, som plejer omgang med søstre i Hjælpeforeningen, 181; om enhed i Kirken, 139; om Hjælpeforeningen som noget bedre, 12; om Hjælpeforeningens organisation, 9, 12-15; om Hjælpeforening som en udsøgt forening, 15; om hjælpeforenings søstrenes evne til at handle ud fra deres sympatier, 16, 41, 112, 173; om hjælp til nødlidende, 22-23, 119; om kvinder, der går forrest for den gode sag, 21-22; om kvinders næstekærlige følelser, 172; om pligter for hjælpeforeningspræsidentskabet, 13; om templets velsignelser, 131-132; om venlighedens kraft, 23; om åbenbaringen i L&P 25, 14; opfordrer de hellige til at hjælpe med opførelse af templet i Nauvoo, 11; præstedømmet gengivet gennem, 127; -s instruktioner inspirerer pionerkvinderne, 34; står i spidsen for indsatsen med at bygge templet i Kirtland, 21; underviser søstre om formålet med Hjælpeforeningen, 16-25; åbenbaring til, om familiemæssige ansvar, 18-20
- Smith, Joseph F.: om at se hjælpeforenings søstre tjene en trængende familie, 106-107; om Hjælpeforeningen, som fører an i prisværdige ting, 65-66, 179-181; om Hjælpeforeningens guddommelige natur, 7, 65-66; om Hjælpeforeningens undervisning i familiemæssige ansvar, 153-154; om sin mors beskyttende indflydelse, 155; om sin mors eksempel, 151-152
- Smith, Joseph Fielding: om at Hjælpeforeningen blev grundlagt ved åbenbaring, 13; om at Hjælpeforeningen hjælper trofaste medlemmer til at opnå evigt liv, 97; om forholdet mellem Hjælpeforeningen og præstedømmekvopper, 142; om kvinder, som modtager tempelvelsignelser, 133
- Smith, Lucy Mack, om søsterfællesskab i Hjælpeforeningen, 25
- Smith, Lucy Meserve: om at sørge for hjælp til de første hellige, som ankom til Saltsødalen, 36-37; om villighed til at fortsætte med at tjene andre, 37
- Smith, Mary Fielding, et eksempel som mor, 151-152
- Smoot, Mary Ellen: og rådgivere om, hvad det betyder at være Guds datter, 172; om behovet for trofaste besøglærere, 118; om hjælpeforenings søstre, som hjælper hinanden med at føle Frelserens kærlighed, 117
- Snow, Eliza R.: førte referat over de første hjælpeforenings møder, 16-17; gemte referaterne fra møderne i Nauvoo, 42; kaldet som den anden præsident for Hjælpeforeningens hovedpræsident, 44; kaldet som den første sekretær i Hjælpeforening, 16; kaldet til at hjælpe biskopperne med at oprette Hjælpeforeningen i deres menigheder, 42; kaldet til at vejlede søstre, 44; om at følge Jesu Kristi eksempel, 105; om at Hjælpeforeningen er en del af Kirken organisation, 43; om at opnå styrke gennem et vidnesbyrd om Jesus Kristus, 59; om at oprettelsen af Hjælpeforeningen følger et gammelt mønster, 1, 7; om at tjene uden behov for anerkendelse, 42, 177; om besøglæreres indflydelse, 108; om den store indflydelse hjælpeforenings søstre kan have, 39, 44; om en himmelsk optegnelse over udvist tjeneste, 83; om enighed blandt mænd og kvinder

- i Kirken, 139-140; om hjemmet som førsteprioritet, 150-151; om Hjælpeforeningens forældrende og opløftende indflydelse, 42; om Hjælpeforeningens stadig større virkefelt, 58; om hjælpeforeningssøstre, som udtrykker deres tanker, 49; om indskrænkning, 45; om personlig åbenbaring, 45, 46; om søstre, som danner mode for påklædning, 51-52; om søstre, som får en sundhedsfaglig uddannelse, 54, 55; om værdigheden blandt sidste dages hellige kvinder, 47; om Åndens indflydelse på et hjælpeforeningsmøde, 16; skrev vedtægterne for kvindernes syforening, 11; underviste ud fra referaterne fra Nauvoo, 43
- Snow, Lorenzo: om at stole på Gud og ikke blive skuffet, 43; om hjælpeforeningssøstre, som deles om arbejdet og belønningen i Guds rige, 7; om hjælpeforeningssøstrenes eksempel på den rene tro, 123; om kraften til det gode i Hjælpeforeningen, 19
- Spafford, Belle S.: følger George Albert Smiths råd om at gøre sin indflydelse gældende, 88-91; og rådgivere, om Hjælpeforeningens helbredende mission, 84; om at prioritere, xiii; om besøgs læreres indflydelse, 109-110; om en god hjælpeforeningsmoders indflydelse, 156; om Hjælpeforeningens bygning, 88; om Hjælpeforeningens varige formål, 86; om ændringer i den oprindelige måde at besøgsundervise på, 109; samler frugt til at give væk, 73
- Speidel, Maria, om at stole på Herren i modgang, 76
- Stegner, Wallace, om de tidlige sidste dages hellige kvinder, 34-35
- Stemmeret, 57
- Studie af denne bog, xii-xiv
- Sundhedspleje: søstre opmuntres til at lære, 54-55; uddannelsesprogrammer for sygeplejersker og sygehjælpere, 68-69
- Sundhedspleje, søstrene opfordres til at lære, 54-55
- Syning, 51-52
- Søsterfællesskab i Hjælpeforeningen, 79, 83-101, 139, 155, 172
- Søstre, enlige: præsiderer i deres hjem, 137-138; velsignes, når de holder deres pagter, 136-138
- T**
- Tabitha, et eksempel på en dydig kvinde i Det Nye Testamente, 5-6
- Talmage, James E., om Frelserens kærlighed og omsorg for kvinder, 3
- Tanner, Athelia Sears, videregiver arven fra Hjælpeforeningen til sin familie, 176
- Taylor, John: deltager ved det første hjælpeforeningsmøde, 12-14; kalder hovedpræsidenter for Unge Piger og Primary, 58; om at fremme andres velfærd, 65; om at opbevare hvede, 53-54; om glæden ved dannelsen af Hjælpeforeningen, 14; tilstede, da Joseph og Hyrum Smith led martyrdøden, 29
- Templer: begavet med kraft fra det høje i, 132; de tidlige hjælpeforeningssøstre hjalp med at berede folket til, 25; et sted for taksigelse, vejledning og belæring, 132; forberedelse til at indtræde i, 21, 133; guddommelighedens kraft manifesterer sig i, 129; Hjælpeforeningen hjælper søstre til at komme i, 133; -s ordinancer styrker familier, 20-21; tempeltjener i, 133; velsignelser for trofaste kvinder i, 133
- Templet i Nauvoo: besked skrevet på væggen af hellige, der forlod Nauvoo, 30; hjælp til håndværkerne på, 11; tusindvis af hellige modtog deres begavelse og besøgling i, 29
- Thompson, Barbara, om Familieproklamationen, 148
- Thompson, Pamela Barlow, videregiver arven fra Hjælpeforeningen til sin familie, 175
- Tidsskriftet *Liahona*, 58
- Tjeneste. *Se* Besøgsundervisning; Hjælp til nødlidende; Næstekærlighed
- Tro: og mod til at klare udfordringer, 51; på vor himmelske Fader og Jesus Kristus, xi, 3, 17-18, 29-32, 51, 70, 159, 173-174; øget tro, er et grundlæggende princip i Hjælpeforeningen, xi, xiii, 7, 17-18, 84, 155, 171
- U**
- Uchtdorf, Dieter F., om hjælpeforeningssøstre, som følger Frelserens eksempel, 112
- Udgivelser, 57-58
- Unge Pigers organisation, 58
- V**
- Velfærdsprogram: bekendtgjort af Det Første Præsidentskab, 72; hjælpeforeningspræsidentens rolle i, 73; i samarbejde med, 73; mål for, 72-73
- Verdslighed, forsagelse af, 45
- Vidnesbyrd: man deler ved hjælpeforeningsmøder, 49-51; styrke gennem, 78-79
- Vor himmelske Fader: besøgelsesordinancer binder familier til, 134; bøn til, 47, 55-56, 130-131; evigt liv med, 97; hjælper os til at udføre store ting, 179; kender sine døtre, xii, 177; -s kærlighed, 181; -s plan for vores frelse og lykke, xii, 51, 142-143, 166, 171. *Se også* Guds døtre; Tro

W

Wells, Emmeline B.: forberedelse af, for at blive Hjælpeforeningens hovedpræsident, 63; og hendes rådgivere indfører Hjælpeforeningens motto, 63; og rådgivere, om at leve fredeligt i krigstid, 64; og rådgivere, om at være tro mod Hjælpeforeningens grundlæggende principper, 63; om at hjælpe kvinder til åndelig og uddannelsesmæssig fremgang, 57; om at lære af tidligere kvinders eksempel, 64; om at opbevare hvede, 52-53, 54, 66; om søstre, som forbliver tro mod Hjælpeforeningens mål, 27, 35-36; om Zina D.H. Youngs tjeneste inden for det sundhedsfaglige felt, 55; som redaktør af *Woman's Exponent*, 57

Whitney, Elizabeth Ann: indsat som medlem af det første præsidentkab for Hjælpeforeningen, 13; om at tjene som tempeltjener, 133; om sin omvendelse, 128-129

Whitney, Helen Mar: om Guds kærlighed blandt de tidlige sidste dages hellige pionerer, 34; om kvinder, som adlyder loven om flerkoneri, 49

Widtsoe, John A., om hjælp gennem Hjælpeforeningen, 25

Williams, Clarissa S.: bliver forberedt til at tjene som Hjælpeforeningens hovedpræsident, 69; om at forbedre livsvilkårene for trængende familier, 69-70; om det, Hjælpeforeningen opnår gennem kærlighed, 74; -s bekymring for kvinder og børns levevilkår, 66-67, 69-70

Winder, Barbara W.: besøger en hjælpeforening i Tjekkoslaviet med sin mand, 94-95; om at besøgsundervisning velsigner besøglærerne, 120; om enighed blandt mænd og kvinder i Kirken, 140-141; om kunsten at passe et hjem, 156; om søstrenes deltagelse ved Kirkens rådsmøder, 141

Winter Quarters, 31

Wirthlin, Joseph L., om hjælpeforeningspræsidentens velfærdsarbejde, 73

Woman's Exponent, 57

Woodruff, Wilford: om at skrive Manifestet, 47-48; om folk, der fuldfører det, Gud har kaldet dem til at gøre, 31

Y

Young, Brigham: anmoder de hellige om at hjælpe de nødstedte håndkærre-pionerer, 36; arbejder dagen lang i Nauvoo templet for, at de hellige kan modtage deres ordinancer, 29; kalder Eliza R. Snow til at genoprette Hjælpeforeningen, 42; kalder Eliza R. Snow til at vejlede søstrene, 44; om at indgå pagt om overholde alle Herrens ordinancer, 30; om at vende sig fra verdslig påvirkning, 45; om barmhjertighedstjeneste, 107; om biskopper, der søger hjælp fra Hjælpeforeningen, 41; om det hjælpeforeningssøstre opnår, 50; om Herrens befalinger til Israels hær, 30-31; om næstekærlighed, 45; om søstre, som danner mode for påklædning, 51; om søstre, som får en sundhedsfaglig uddannelse, 54; opfordrer søstre til at lagre hvede, 52; opfordrer søstre til at starte en silkeproduktion, 52; råder de hellige til at forlade Nauvoo, 29; råder de hellige til at hjælpe nødlidende, 35, 36; råder de hellige til at indskrænke og reformere, 45; -s tillid til kvinderne i Kirken, 51; tager initiativ til genoprettelsen af Hjælpeforeningen, 41

Young, Zina D.H.: formand for Deseret Silk Association, 52; om at gøre hjemmet til et trygt sted, 151; om de helliges respons på Manifestet, 48; om moderansvar, 152-153; om vidnesbyrdets værdi, 56; -s tjeneste inden for det sundhedsfaglige felt, 54-55

Z

Zippro, Gertrude, viste et godt eksempel på hengiven tjeneste i Hjælpeforeningen, 76-77

Å

Åbenbaring, søstrenes evne til at modtage personlig og individuel, 45-46, 158

Åndelige gaver. *Se* Åndens gaver

Åndens gaver, kvinder modtager, 130-131

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4 02065 00110 5

06500 110